

ISBN 9985-892-64-X

"Sa oled hulluks läinud," sosistas Laura. "Ära mitte mõtlegi, et ma sulle naiseks tulen. Ei, sa oled kindlasti aru kaotanud!"

Mees ei vastanud, üksnes surus pehmet, kuid võimukalt huuled ta suule. Sellega ütles ta oma kavatsuse kohta hoopis rohkem, kui võinuks väljendada sõnades. Laura hakkas lahti rabelema, kuid Mitch oli tugevam. Ta haaras talle käega neiu mõlemad randmed ning paitas teisega tema pikki siidiseid juukseid.

CATHY CILLEN

IHADE SAAR

CATHY CILLEN

Ihade saar

Cathy Cillen

IHADE SAAR

Romaan

Kirjastus SINGONI
2000

Cathy Cillen

Ihade saar

Kuldjuukseline ja rohesilmne väga ilus ning energiline naisajakirjanik saab ülesande tungida salaja väga rikka ja mõjuka, kuid ajakirjandust vihkava ärimähe villasse. Ta satub lõksu ja on sunnitud alluma peremehe seatud tingimustele.

Ent vastastikusest vaenust kasvab välja armastus ning fiktiivabielu töötab õnnelikku perekonnaelu.

ISBN 9985-892-64-X

© Tõlge eesti keelde

OÜ SINGONI,

Tõnu Jaagu

1

Teadnuks Laura Parker, millega lõpeb talle see toimetuse ülesanne, ei oleks ta vist kunagi seda ettepanekut vastu võtnud. Ent tollal Herb Stantonis kabinetis mõtles ta üksnes viieteistkümnele tuhandele dollarile, mille ta pidi kiiresti kusagilt hankima perekonnale kuuluva farmi maksude tasumiseks.

"Laura, sa ei kuulagi mind," sõnas Herb Stanton mu-relikult.

Laura tundis end süüdlasena.

"Vabanda, Stan. Kuidas sa ütlesidki – kellelt ma pean võtma intervjuu?"

"Mitch Ryanilt."

Neiu vaatas talle otsa. Ta ei uskunud oma kõrvu.

"Sa teed nalja! Pärast meie kokkupõrget? Ta ju lõi mu "Nikoni" kildudeks ja ei oleks sellega piirdunud, kui klubi väljaviskaja ei oleks vahele astunud."

"Mäletan, mäletan." Herb püüdis juhtida juttu rahulikumale lainele. "Aga sa ju ise ütlesid, et välklambi sähvatus pimestas ta. Võib-olla tegi ta seda ootamatusest."

Laura vaatas Herbile otsa.

"Normaalsed inimesed ei karga ootamatusest fotokorrespondentidele kallale."

Herb kehtas õlgu ja laiutas käsi.

"Oletagem, et see on nii. Aga ehk prooviksid ikkagi selgitada, mis on selle jämeduse taga?"

Avantürist ja ärimähe, oma armuseikluste poolest tuntud Mitch Ryan oli üks maailma rikkamaid inimesi. Ei, Herbile ei tee midagi selgeks. Laura võttis oma fotokoti.

"Ma olen seda juba varem öelnud ja kordan praegugi. Ei."

Ta astus ukse poole.

"Oota, Laura, ole mõistlik," ütles Stanton, püüdes teda peatada. "Meie ajakiri annab ju sulle täieliku tegevusvabaduse."

Laura tardus paigale ja vaatas talle teraselt otsa.

"Kui ma kirjutaksin lookesi mingile kollasele lehe-

3

kesele, oleksin väga rõõmus sinu ettepaneku üle."

Herb naeratas lepitavalt.

"Sa kaldud kõike liialdama."

Tore liialdus küll! Juba mitu nädalat oli ta püüdnud saada kaasautoriks juhtkirjale "Mitch Ryan purustas mu kaamera ja südame".

"Sa ju tead, et Mitch Ryan ei anna intervjuusid."

Herb Stanton puhkes naerma.

"Just sellepärast ongi huvitav seda saada."

"Mis sul viga rääkida."

Milleks on talle tarvis veel üht kokkupõrget selle matsiga, kes räägib prantsuse keelt, olgugi et ta on kõige nägusam mees kõigist, keda ta on näinud.

"Seda ei osanuks ma küll arvata, et jätad nii lihtsalt vastuseta sulle heidetud väljakutse," jätkas Herb Stanton pealekäimist.

"Sa ei mõelnud ka sellele, et ma loobun nii lihtsalt võimalusest, et mind teise ilma saadetak."s.

"Kõik need kuuldused on tugevasti liialdatud."

"Kes seda ütles?"

Neiu oli kuulnud tüütuseni Mitch Ryani poolt lömmi löödud ninadest ja eriti pealetikkuvate reporterite vastu esitatud lõpututest hagidest. Ka tema enda kahju oli tõsine. Tervelt poolteist kuud pidi ta õhtuti nõusid pesema, et teenida raha uue "Nikoni" ostmiseks. Ei, talle aitab.

"Selle intervjuu eest makstakse hästi," ütles Stanton meelitavalt.

Nii lihtsalt teda õnge ei võeta. Raha saamiseks tuleb kõigepealt usutlus avaldada, kuid Mitch Ryan teeb muidugi kõik, et seda ei juhtuks. Ent Laura ei suutnud siiski hoiduda küsimast:

"Kui hästi?"

"Kakskümmend tuhat pildiga loo eest. Kui see on pealegi veel huvitav, siis rohkem."

"See on juba liig! Kas sulle ei näi nii?"

"Aga kas oled mõelnud sellele, kui paljusid on ta lasknud vahistada üksnes tema valduste piiride ületamise eest?"

Sellele ei tahtnud Laura üldse mõelda.

"Muide, kus ta praegu viibib?"

Mitch Ryan oli tuntud reisihuviline ja seetõttu võis ta olla igas maakera nurgas.

"Selles ongi asi, et praegu on ta teel oma Martinique'i saare istandusse," sõnas Herb naeratades.

Laura soris mälus seda vähest, mida ta teadis Ryani kogu maailmas laiali paiknevatest valdustest.

"Tema maja vist valvatakse hoolikalt?"

Herb kehtas õlgu, nagu ei oleks sellel mingit tähtsust.

"Tal on seal valvesüsteem ning kaheksa jala kõrgused raudväravad."

"Ja neisse on muidugi lastud elektrivool."

"Muidugi."

"Ma ei usu, et oled jõudnud temaga intervjuu suhtes kokku leppida," ütles Laura mürgiselt.

Herb vaatas talle otsa ja naeris närviliselt. Õlgadeni ulatuvate heledate juuste ja smaragdroheliste silmadega Laura Parker oli kõige ilusam fotokorrespondent kõigist, keda Stanton tundis. Ja kõige raskema iseloomuga. Ta ei olnud veel näinud ühtki ajakirjanikku, kes oleks nii kõigutamatu, kui jutt on salajasest sissetungist kellegi valdustesse.

"Laura, sa tead seda minust paremini. Mitch Ryan ei nõustu kunagi intervjuud andma."

"Mis me siis räägime!" Neiu võttis taas oma fototarvete koti. "Kas sa oskad kujutleda, mida see gorilla minuga teeb, kui mind oma valdustes tabab?"

Ent Herb jäi endale kindlaks.

"Proovi ikkagi, Laura. Küll näed, sa saad sellega hakkama."

"Kust sa selle võtsid?" küsis neiu skeptiliselt. "Sa tead, et kusagile salaja sissetungimine käib minu reeglite vastu. Kui ma peaksingi sisse pääsema, siis mida ma seal tegema hakkan? Pildistama seda, kuidas ta mind välja kihutab? Ja miks peab teda usutlema just praegu?" taipas Laura küsida. Selliseid ülesandeid ei olnud Herb veel kellelegi andnud. "Kas temaga juhtus midagi sellist, mida oleks huvitav teada? On ta hiljuti naise võtnud?"

Herb puhkes naerma.

"Mitch Ryan? Ei. Õnneks on ta poissmees."

Laura kortsutas kulmu. Ta tundis, et siin ei ole miski päris puhas. Kahtlemata peab säherdusel kiirustamisel olema mingi eriline põhjus.

"Mis seal siis on? Miks ta äkitselt sulle huvi pakkuma hakkas?"

Herb hakkas mingeid kirju lõhki rebima ja prügi-korvi viskama.

"Kohe, kui Ryan saab kolmekümne kaheseks, pärib ta kogu isa varanduse."

"Millal see juhtub?" Nüüd oli Laura kehastunud tähelepanelikkus.

"Nädala pärast," vastas Herb. "Kogu isa varanduse ja paljude filiaalide raha. See tõstab veelgi ta ühiskondlikku seisundit. Tahan avaldada esiküljel temast võimalikult täieliku loo. Paljude piltidega."

Ettepanek näis üha ahvatlevam. Laura libistas peo üle pikkade juuste ja püüdis mõelda, mis sellest kavatsusest võiks tulla.

"Mõtles ainult, milline pluss oleks see sinu karjäärile," jätkas Herb peibutamist.

"Või veel! Karjäär oleks mulle tagatud."

Laura jätkas mõtisklemist. Siin peavad olema veel mingid muud põhjused. Herb oli jätnud ilmselt midagi ütlemata. Seda meest ta tundis. Herb ei hakka kunagi tegema midagi, mis ei ole talle isiklikult kasulik.

Laura pöördus järsult toimetaja poole.

"Aga miks just mina, Herb? Sul on ju hulganisti minust kogenumaid reportereid. Miks sa otsustasid selle ülesande just mulle anda? Mul ei ole ju nime ega alalist töökohta."

Herb kehtas ebamääraselt õlgu.

"Mul on selleks põhjusi."

"Milliseid siis?"

Mees ohkas.

"Esiteks, kui sul midagi välja ei tule, ei hakata sinu nime seostama meie ajakirjaga, sest sinult ei ole selles midagi avaldatud."

Teisisõnu – ei maksa lootagi nende abile, kui mul tekib ebameeldivusi, tähendas neiu endamisi külmalt. Nad eitavad, et teda Martinique'ile saatsid, ning võivad pealegi ise ta laimu pärast kohtusse kaevata.

"Jätka," sõnas Laura ettevaatlikult, kuigi tundis, et ta seda kahetseb.

"Teiseks, sul on lihtsam kui teistel seletada oma kohaleilmumist, sul on Ryaniga tõeline vendetta."

"See mees purustas minu kaamera, aga mitte mu südant, Herb," lausus Laura, meenutades enda pakutud pealkirja.

Ent Herb kas ei kuulnud tema mürgist tooni või ei tahtnud seda kuulda.

"Ja lõpuks viimane, kuid kõige tähtsam põhjus." Mees lõpetas talle omase sirgjoonelisusega: "Blondid ei jäta seda meest ükskõikseks."

Järgmisel hommikul lennukis istudes võitles Laura ikka veel oma südametunnistusega. Ajakiri "Isik" oli nagu kõik seesugused bulvariväljaanded üpris sensatsioonimais. See oli vaieldamatu tõik. Ent vaieldamatu oli ka see, et kui ta tahab nende New Hampshire'is asuva farmi makse maksta, peab teenima hoopis rohkem, kui praegu lepingute alusel töötades. Pealegi – kui ta tahab ajakirjanduses karjääri teha, peab ta rohkem avaldama. Vanemad riskivad kõige kaotamisega ja tal ei ole õigust käed rüpes istuda. Seda enam, et nüüd avanes reaalne võimalus neid aidata.

Laura asetas koti kaustade ja kaameraga jalgade ette, võttis märkmiku ja hakkas eelseisva reportaaži variante kavandama.

Lend Miamisse kulges rahulikult. Mõni aeg valitses lennukis vaikus. Nüüd aga hakkasid reisijad turvavõid vabastama ja ringi kõndima. Laura taipas, et tal ei õnnestu keskenduda. Eriti valjusti jutlesid noormees ja neiu esimeses klassis. Isegi oma kohal nende taga turismiklassis kuulis Laura iga sõna.

"Mida Mitch ütles, kui ta eile helistas?" küsis noormees kaaslaselt.

Laura tõmbus valvsaks. Ei, mõistagi ei räägi nad "tema" Mitchist. Sellenimelisi elab säherdusel saarel kindlasti rohkesti.

"Sa ju tunnud Mitchi," vastas neiu. "Ta ei räägi kunagi midagi."

"Mis tõsi, see tõsi," nõustus noormees. "Aga nii palju, kui ma sind tunnen, ei suuda sa oma uudishimu ohjeldada. Sa kindlasti küsisid, kas ta jõuab abielluda."

Mida tähendab see "jõuab abielluda"? huvitus Laura. Neiu naeris valjusti.

"Muidugi küsisin nagu tobuks, aga ta ei vastanud. Ütles ainult, et saabub homme õhtul. Mis sina arvad, Harrison, kas ta kunagi üldse naise võtab?"

"Kes teda teab. Pärast seda, mis juhtus neil... või õigem oleks öelda meil Alice'iga, olen hakanud selles kahtlema."

"Selles oled sina süüdi rohkem, kui keegi teine," vastas neiu vaiksemalt.

Mõlemad vaikisid minutikese.

"Ilmaasjata oled selles nii kindel," sõnas noormees järsult. "Nende suhted olid algusest peale nurjumisele määratud."

"Kas tõesti?"

"Just nimelt." Taas vaikus, siis küsis mees pisut leebemalt: "Kas ta toob kedagi kaasa?"

Neiu kehtas õlgu.

"Ta ei öelnud selle kohta midagi. Aga kui ta tahab õigeks ajaks abielluda, siis peab ta kiirustama. Tuleval nädalal loetakse ette isa testament ja kui ta selleks ajaks naist ei võta, siis kaotab tervelt kaks miljonit."

"Mina peaaegu tahan seda," torises kaaslane mornilt. "Ta on niigi oma avantüüridelt piisavalt teeninud."

Neiu naeris.

"Harrison, kui töötaksid sama palju, nagu tema, oleksid sinagi rikas."

"Jälle see vana jutt, Bettina."

"Kas see siis e ole nii?" jätkas neiu kaaslase ähvardavat tooni eirates. "Seepärast jättiski isa põhiosa varandusest Mitchile, kes hoolitseb ka minu eest. Sina lööksid nagunii kõik mängulauas läbi."

"Bettina..."

Nende ärritatud hääled jäid vaiksemaks. Nende taga istuv Laura võttis taas käsile oma mõtted ja kaasavõetud paberid. Herb Stanton oli andnud talle kaasa terve kaustatäie artikleid Ryanite perekonna kohta ja kuigi need kirjutised olid eraldiseisvad, võis neist ikkagi abi olla.

Ryanil oli õde Bettina ja vend Harrison, umbes sama vanad, kui eespool istuv paar. Neiu oli seitseteist, noormees kakskümmend kolm. Mõlemad olid üliõpilased, õppisid riigi põhjaosa kolledžis, vend viimasel kursusel. Mõlemad varjasid end ajakirjanduse eest, kuigi see neist eriti ei huvitunud. Bettina oli öelnud, et põhiosa Ryanite varandusest päris Mitch, kes ajakirjandust vihkas.

Miks ta ajakirjanikke ei sallinud? Stantonil toimikus ei olnud selle kohta midagi öeldud, kuid leidus vihje

Alice'ile, kellest Harrison oli äsja rääkinud. Nüüd sai selgeks, mida noormees oli silmas pidanud, kui ütles, et nende suhted olid algusest peale nurjumisele määratud. Alice oli Mitch Ryani endine pruut.

Laura võttis kotist Mitch Ryani pildid ja hakkas neid uurima. Pikk, tugev, sportlik. Ta jättis väga enesekindla mehe mulje. Mis siin imestada. Oma raha eest võis ta lubada endale kõike, mida iganes ihaldas. Nende esimene ja seni ainus kokkupõrge ei jätnud kahtlusi mehe tugevate käte jõust ning osavusest. Kahtlemata oli Mitch Ryan mees, kes saab alati oma tahtmise.

Tal olid tihedad tumedad juuksed, meresinised silmad ja võluv naeratus. Ent teda oli raske pildile püüda. Ainult ühel ta naeratas. Ülejäänutel oli kujutatud sünget tumedapäist meest, kellest on parem eemale hoiduda. Ühest kokkupõrkest temaga piisab täiesti.

Ent ülesanne on ülesanne, ütles Laura endale ja võttis stjuardessilt kandiku hommikueinega – keedetud munad, saiake, kohv ja mahl. Pole paha keha kinnitada, enne kui hakata panema toime võimatut – tungima Mitch Ryani valvatavasse villasse.

Varsti pärast keskpäeva maandusid nad Martinique'i saarel. Bettina ja Harrison läksid kohe lennujaama hoonesse. Laura järgnes neile, püüdes hoiduda võimalikult lähemale, kuid nii, et ei satuks nende silma alla.

Möödunud pagasi väljaandmise kohast, seadis Laura end märkamatuks nurgas sisse ja võttis kotist kaamera ning pildistas mitu korda Bettina Ryanit. Tüdruk oli imetabaselt ilus – pikad mustad juuksed, säravad sinisilmad ja armas nägu, mis meenutas mõneti Mitch Ryani oma.

Pagasi vastuvõtmise ajal rääkis Bettina naerdes ja elavalt žestikuleerides vennale midagi. Äkitselt Harrison pöördus ja ütles midagi temast paremal seisvale eredas pihikseelikus neiule. Too ei saanud ilmselt millestki aru. Bettina noomis venda ja vabandas neiu ees, kes seisis arusaamatuses ja segaduses.

"Harrison, sa peaksid siiski turistide vastu viisakam olema."

"Ei tea miks? Kui siin oli vähem rahvast, meeldis saar mulle hoopis rohkem."

"Hüva, olgu," vastas Bettina naerdes.

Laura peitis kaamera ja astus pagasileti juurde. Endiselt kostis Bettina Ryani erutatud hääl:

"Oh, Harrison! Ma kohe ei jõua ära oodata, millal taas koju jõuan. Juba ammu ei ole me kõik istanduses kokku saanud. Kahju, et Mitch saabub alles homme õhtul. Oleks alles nali, kui ta tõesti pruudi kaasa tooks."

Edasist Laura ei kuulnud. Ikka ja jälle keerlesid peas sõnad: "Oleks alles nali, kui ta tõesti pruudi kaasa tooks. Oleks alles nali..."

Reeglina ei kasutanud Laura kunagi säherdust taktikat intervjuu saamiseks, ükskõik kui tähtis see ka oli. Pealetikkumine ei olnud tema stiil. Seekord aga tuleb nähtavasti end selleks sundida. Suured linnakorporatsioonid hakkasid ähvardama ka nende väikest farmi, püüdsid muuta kogu ümbrust tööstuskõrbeks.

Kõigil, kes keeldusid oma omandit müümast, mürgistasid nad põrmugi häbenemata elu, seadsid neile igasuguseid tõkkeid. Linnaametnikud võtsid pistist ja muutsid maksustussüsteemi. Nüüd rippus ta perekonna kohal tohutu, viieteisttuhande maksuvõlg. Selle kustutamiseks oli antud aega kolm kuud. Vastasel korral läheb maja haamri alla. Seda ei võinud Laura sündida lasta, saati veel praegu, kui tekkis reaalne väljapääsuvõimalus. Tuleb tegutseda.

Laura seadis end hotellis sisse, üüris auto ja hakkas uurima teed Ryani valdusesse. See paiknes kõigest seitsme miili kaugusel saare keskusest Fort-de-France'ist põhjas. Tee oli imekena ning istandused haljaste küngaste vahel kuulusid nagu teise ajastusse.

Jõudnud värava juurde, nägi Laura toredat valget hispaania stiilis eramut. Smaragdroheline laitmatult põetud majaesise muruväljaku keskel sätendasid purskkaevud.

Varem ei olnud talle kunagi tulnud pähe valveteenistust petta. Ta ei osanud valetada ega sallinud valet, kuid seekord otsustas riskida. Laura peatus valvuri klaasputka juures, tutvustas end Mitch Ryani sõbratarina ning ulatas naeratades passi ja autojuhiloa. Valvur kõhkles pisut, kuid viipas siis lubavalt.

Laura sõitis aeglaselt mööda käänulist teed maja poole. Ta hakkas taas kahtlema. Vahest oleks parem loobuda, minna linna tagasi ja taotleda nõusolekut intervjuuks seaduslikul teel.

Ent oli juba hilja. Välisuks avanes ja terrassile ilmus neiu, kelle nimi, nagu Laura juba teadis, oli Bettina Ryan.

"Kas saan teid millegagi aidata?" Neiu näis sõbralik. Seda ei saanud öelda samas külguksest väljunud koerte

kohta. Nood hoidusid lähestikku ja urisesid tigidalt. Laura läks verest välja.

"Minu nimi on Laura Parker," alustas neiu, püüdis rääkida kindlalt ja hoidis koertel silma peal. "Mitch ütles, et helistab teile."

Tüdruk vaatas talle murelikult otsa.

"Te tunnete minu venda?" Siis pöördus ta väljunud teenri poole. "Jacob, rahusta koeri."

Too käärtas midagi prantsuse keeles. Koerad rahunesid otsekohe ja heitsid pikali.

Laura tõmbas hinge ja ronis autost välja. Kerges kirevas kleidis ja pikkade heledate juustega nägi ta välja nii, nagu oleks astunud maha reklaamiajakirja kaanelt. Smaragdrohelistes silmades sädeles väljakutse.

"Jah, ma tunnen sinu venda ja loodetavasti päris hästi. Oled kindel, et ta ei helistanud?"

Tüdruk oli ilmselt segaduses.

"Ei..."

Ent Laura ei andnud talle mõtlemisaega.

"Võib-olla helistas ta hommikul või ennelõunal?"

Tüdruk raputas taas pead.

Hea, et see nii on, leidis Laura ja küsis muretsevalt:

"Mida siis nüüd teha?"

Samas lebavad koerad muutusid rahutuks. Laura kiirustas jätkama:

"Ma vist pean sulle ära rääkima. Vaata, ma olen tema pruut. Me kavatseme abielluda."

Mõni hetk valitses vaikus. Siis hüüatas Bettina midagi prantsuse keeles, jooksis trepist alla ja kallistas külalist. Laura süütunne kasvas kümnekordseks.

"Oi, Laura, kui vahva!" hüüdis Bettina.

"Mis on vahva?" küsis mehehää. Trepil seisis ta vend.

"Harrison, see on Mitchi pruut Laura Parker."

"See veel puudus." Noormees heitis Laurale nii külma pilgu, et tolele näis – kohe kihutatakse ta minema.

"Ma ei kahelnud, et Mitch kunagi küttesse pannakse, aga ei osanud arvata, et see juhtub nii kiiresti," kuulutas Harrison.

"Harrison!" pahandas Bettina. "Kas siis niiviisi peab külalisi vastu võtma?" Ta vangutas laivalt pead ja jätkas: "Palun vabandust venna pärast, miss Parker. Tal jääb alati vajaka headest kompetest."

"See-cest on mul kõike muud nii, et oh-oh-ool" tähendas Harrison kihvtiselt.

Bettina puhkes naerma, kuigi oli vennale pahane. Seejärel pöördus ta Laura poole.

"Astuge sisse. Kavatsesime parajasti lõunasöögi alla rüübata."

Alles nüüd taipas Laura oma ehmatuseks, et kell on juba neli. Tuleb kiirustada, et õhtuks kirjutiseks vajalik aines kokku saada.

"Täna. Meelsasti."

Nad läksid mööda pikka koridori võorastetuppa. Selle valged seinad olid vooderdatud poleeritud punasest puust paneeliga. Kamina ees seisis valge ja sinise siidiga kaetud tugitoolid. Samasugused sinised kardinad raamisid aeda avanevaid prantsuse aknaid. Kõik oli siin viimistletud vanaaegses laadis ja rääkis rikkusest. Pole siis ime, et Ryan ei lase siia kõrvalisi isikuid, veelgi vähem ajakirjanikke, arvas Laura.

"Mida sa jood?" küsis Harrison baarikapi juurest. "Pisut valget veini? Või kirsilikööri?"

"Palun valget veini," vastas Laura automaatselt, püüdes samal ajal jätta meelde interjööri üksikasju. Võib-olla tuleb parema puudumisel seda kirjeldada.

"Niisiis." Harrison vaatas teda uudishimu varjamata. "Kus te Mitchiga tutvusite?"

"New Yorgis," vastas Laura silmagi pilgutamata. Ta oli juba mitu korda peas võimaliku jutuaajamise läbi mänginud, kuid kuuldavalt valetada oli palju raskem.

"Tõsi?" sekkus taas jutusse Bettina. "Kus?"

"Xenoni" diskoteegis." Endamisi lisas ta: tahtsin teda pildistada, aga ta lõi mu kaamera puruks.

Bettina naeratas.

"Ma ei teadnudki, et Mitch käib diskoteekides."

"Ta ei käigi. Vähemalt mitte sageli. Ja mitte seal, kus teda võidaks ära tunda ja ajakirjanikud võiksid talle ligi tikkuda. Ent minu meelest unustavad ka kõige ettevaatlikumad inimesed mõnikord valvsuse, et pisut meelt lahutada."

Jah, tookord näis tal tõesti lõbus olevat. Seni, kuni minu ilmumine meie mõlema ilusale õhtule lõpu tegi, mõtles Laura ärritatult. Neiu ei lasknud tal rahulikult oma tüdrukuga koos olla, ise aga kaotas vist kuu parima

pildi. Tookord oleks teda äärepealt vahistatud, hiljem tuli tal ligi kaks kuud uue fotoaparaadi ostmiseks lisatööd teha. Jaa, tollest õhtust ei jäänud talle küll parimaid mälestusi.

"Raske uskuda, et Mitch käiks lõbutsemas," sõnas Harrison jookse valades.

"Tõsi mis tõsi," lausus Bettina ohates. "Tahaksin väga, et teil läheks kõik hästi."

Nähtavasti ei lähe nende perekonnaelu päris libedalt. Ei teeks paha sellele kirjutises vihjata.

"Mitch vist on sulle öelnud, et temaga on keeruline läbi saada," lisas tüdruk.

"Mitch ütles, et ta elu on mitmekesine..."

See ajas Harrisoni naerma.

"Kõige sagedamini käitub ta haritud ja kultuurse inimesena, kuid mõnikord võib olla ka ehtne keigar."

"Muidugi ei saa Mitchi nimetada elukaugsiks inimeseks," pahvatas Laura ettevaatamatult, püüdes meenutada, kas Herb Stanton rääkis midagi Ryani harrastustest.

"Eks sina tea paremini," lausus Bettina, ja Laura taipas oma eksitust.

"Jah, võib-olla küll," lausus ta võimalikult siiralt, püüdes oma viga parandada. "Ent ma tunnen Mitchi alles üsna lühikest aega. Praegu on mulle temas palju mõistatuslikku. Loodetavasti aitate mind teda paremini tundma õppida, mõista, mis teda ajendab."

Nende sõnade peale Bettina süngestus, pöördus akna poole ja silmitses oma klaasi.

"Anna andeks, Laura. Ma vist olen liiga kahtlustav, kuid sellest ajast peale, kui ema enam ei ole, räägib Mitch meile kogu aeg, et tuleb olla ettevaatlik."

"Saan aru," vastas Laura. Ta tundis taas süümepiina. Need inimesed võivad avada talle oma hinge, avaldada perekonnasaladusi, sest neil pole aimugi, kes ta tegelikult on. Miks ta ometi sellele sammule läks?

"Järelikult olete temaga väga lähedased." Laura püüdis jutuvainet muuta, suunata vestlust ohutumatele rööbastele.

Bettina noogutas.

"Vaata, võib öelda, et Mitch on meid üles kasvatanud. Puhuti näib mulle, et tema enda elu on just seepärast korraldamata. Ta oli liialt ametis meie kasvatamisega."

Harrison ei hakanud öe sõnade üle arutlema. Ta muutis teemat ja küsis nagu muuseas:

"Muide, kus on siis minu kuulus vennas? Minu teada ei kavatsenud ta täna saabuda."

"Ei kavatsenud," kinnitas Laura otsekohe. Siis kogus ta julgust ja pahvatas: "Nii ta vähemalt tahtis teile öelda. Tegelikult aga kavatsesime tulla päev varem, et teid üllatada. Paraku tuli tal viimasel hetkel midagi ette, mingi tööasi. Mul ei olnud mõtet New Yorgis tolkneda ja Mitch ütles, et kui tahan, võin siia tulla ja saart vaadata."

"Mitch ütles nii?" Bettina silmad olid imestusest pärani. Laura tundis end punastavat.

"Jah. Mis erilist selles siis on?"

Nüüd sattus juba Bettina segadusse.

"Oh, ei midagi. Ainult et... naiste vastu, kellega ta viimasel ajal kohtus, oli ta pisut... võimukam."

"Pisut!" Harrison lagistas naerda. "Malmpomm kogu eluks jala külge aheldatud – see oleks sobivaim illustratsioon abielule Mitch Ryaniga."

Bettina vaatas vennale ärritatult otsa.

"Pea suul!"

"Miks?" küsis vend jäiselt. "Kui Laura kavatseb talle mehele minna, siis on tal kasulik teada, mis teda ootab."

Bettina ei pööranud temalt pahast pilku.

"Nüüd ta arvatavasti sai seda teada."

Laura tõusis ja astus ebalevalt ukse poole.

"Teate, ma vist valisin tutvumiseks sobimatu aja. See oli algusest peale tühi ettevõtmine. Oleksin pidanud ootama, kuni Mitch saabub."

"Ära räägi rumalusi." Nüüd ärritas Bettinat mitte üksnes venna, vaid ka Laura käitumine. "Kus sa peatud?"

"Mingis hotellis," vastas Laura. "Neid on Fort-de-France'is palju."

"Aga need on üksnes turistide püüdmiseks," protesteeris Bettina.

"Selles on sul õigus," kinnitas Harrison kavalalt. "Sellel saarel võib end normaalselt sisse seada üksnes kellegi eravaldustes. Pealegi võiksid siia jäädes meiega lähemalt tutvuda, enne kui Mitch saabub."

"Aga ma ei tea..." alustas Laura ebakindlalt.

"Kus su pagas on?"

See küsimus tabas Laurat ootamatult. Ta oli kavat-

senud istanduses peatuda ainult mõne tunni. Kõik peale kaamera oli jäänud hotelli.

"Pagas?"

"Jah. Sa ju võtsid endaga kaasa mingeid asju?" küsis Harrison kasvava uudishimuga.

Laura tundis taas end punastavat.

"Ah jaa. Muidugi. Lihtsalt, hm... See on väga rumal. Te ei usuks mind..."

"See läks lennukis kaduma," järeldas Bettina.

Nähtavasti ei olnudki see eriti ebatavaline juhtum. Laura noogutas.

"Kardan, et nii see oli."

"Miks sa seda kohe ei öelnud?" noomis Bettina. "Seda vähem on sul tarvis hotellis elada. Kas Mitch tuleb või ei tule..."

"Miks ta peaks äkki tulemata jätma?"

Kõik pöördusid korraga madala mehehääle suunas.

Laura vaatas varajasse hämarusse ja ta süda seiskus hetkeks. Ukseavas seisis ei keegi muu, kui Mitchell Roberson Ryan III.

Valges särgis, sportjakis, valgetes pükstes, kaks kohvrit näpus, otsekui oleks ta äsja lennukist väljunud. Silmaalused sinised, nagu väga väsinud inimesel, lõug habemetüükas.

Mitch Ryan asetaskohvrid ukse kõrvale ja ajas end pikkamisi sirgu. Laura süda langes... kinga. Ta asetaskohvrit klaasi lauale ja tõusis. Mõne hetke vältel vaatasid nad teineteisele otsa, siis astus Mitch millegi üle sügavalt mõtiskledes tuppa.

Sel hetkel meenus Laurale too külm detsembriöö "Xenoni" diskoklubi juures. Siis seisis ta seal külmast jalalt jalale tammudes ja seadis kohmetunud sõrmedega foto-kaamerat. Siis teravustas ta kaamera klubi uksele ja valmistus võtteks.

Uks avanes. Ootamatult sähvatas välklamp. Mitch Ryan pöördus järsult, andmata võimalust veel kord pildistada ta blondi saatjannat, ja vandus nii, et see oleks puude lehed närtsitanud. Siis kargas mees ta juurde, haaras kaamerast kinni, andis sellele hoobi ja lükkas ta vastu seinale. "Nikon" kukkus maha, objektiiv allapoole. Mitch silmitses kaamera jäänuseid, nagu ei usuks, et tema seda tegi. Kui ta taas neiu poole pöördus, ei sädelanud tema silmad enam nii öelalt...

Laura põlved nõksatasid. Aeg näis peatuvat. Ta vaatas sõnatult, kuidas mees tema poole astus. Taas tuli pähe mõte: mis juhtunuks siis, kui ööklubi sümpaatne uksehoidja ei oleks vahele astunud?...

"Mitch, vanapoiss! Juba kodus?" Harrisoni hääli tõi Laura tegelikkusse tagasi. Vennad olid täiesti erinevad, kuid näisid teineteist nähes rõõmustavat.

Bettina lippas vanema venna juurde.

"Mitch! Sa tulid tagasi!"

Vend süleles teda.

"Kuidas käsi käib, tüdruk?"

"Väga hästi. Näe, Laura tuli," lisas ta häbelikult.

"Ma näen."

Mitchi põlevad silmad vaatasid Laurat üle Bettina pea. Neiu mäletas, et need silmad olid sinised ja pilgust kiirgas jõudu. Kramplikult hinge tõmmates astus ta tagasi.

Bettina vabanes lõpuks venna sülelusest.

"Miks sa meile ei öelnud, et oled kihlatud?" küsis ta lõbusalt, märkamata taas tekkinud pinget.

"Hüva, kui kord juba nii juhtus..." sõnas Mitch paljutähendavalt ja silus mõtlikult lõuga. "Ma sain ka ise sellest alles hiljuti teada."

"Oh issand!" oigas Laura silmi sulgedes. Kõik kujunes halvemaks, kui ta osanuks kujutleda. Palju halvemaks.

"Noh," sekkus Harrison laisalt. "Kas te isegi ei suudle? See peaks olema pärast pikka lahusolekut väga meeldiv." Ta heitis vennale õela pilgu. "Või te lihtsalt harjutate?"

Mitch vaatas nooremale vennale sõnatult otsa, astus surmani hirmunud Laura juurde, pani talle käed õlgadele ja lajatas ta huultele matsuva musi.

"Kallis!"

Vaevu hingav Laura tõstis talle pilgu.

"Kallis..." Ta värisev hää sarnanes pigem ohkega.

"Näib, nagu oleks meie lahkumisest möödas mitu kuud."

"Jah," nõustus Laura, huulil tardunud naeratus. "Kuidas sa teada said, et ma siin olen?"

Ta oli mehe ootamatust ilmunisest kohkunud ja mõtles võimalikele tagajärgedele. Nüüd on Mitchil õigus teha temaga seda, mida heaks arvab.

"Väravavaht ütles."

"Head uudised levivad kiiresti," pomises neiu.

Mitch naeratas ikka veel laisalt.

"Aga see uudis ju ei kuulu heade hulka, eks ole?"

"Kuulge, mida te seal sosistate?" hüüdis Harrison toa teisest otsast.

"Niisama, lihtsalt väike tekialune vestlus!" hõikas Mitch vastuseks. "Tead, ma arvasin, et arvestad seda õppetundi, mille ma sulle meie viimasel kohtumisel andsin."

Jah, see õppetund tulnuks tõesti meelde jätta. Neiu puhkes närviliselt naerma.

"Ma vist olen selle siiski omandanud. Nii et – kui sa vastu ei ole..."

"Ei. Ma olen vastu." Mees võttis tal kätest kinni ja pööras ta enda poole. Kõrvalt vaadates näis see pelgalt intiimse liigutusena.

"Mitch..."

"Ära kiirusta, kallis," pigistas mees läbi hammaste, kuid naeratas endiselt. "Meil on tarvis veel üht-teist arutada."

"Ohoo!" hüüdis Harrison. "Nüüd sarnanevad nad tõepoolest armunutega."

"Kas sellega ei võiks oodata?" küsis Laura.

Jälle sãdeles valgehambuline naeratus.

"Tahad jälle karistusest pääseda? No ei. Seekord, kallis Laura, tuleb sul tehtu eest maksta." Ta vaatas üle õla.

"Harrison! Bettina! Kui teil ei ole midagi selle vastu, siis tahaksime jääda kahekesi."

Võõrastetoa uks sulgus. Nad jäid omavahele.

"Nüüd võid rahulikult minust eemalduda." Laura hakkas vihastama. Mees näis olukorrast mõnu tundvat. Aga miks ka mitte? Tema käes olid kõik trumbid.

"Täna nõuande eest," vastas Mitch, kuid hoidis teda ikka veel käest.

Laura välgutab silmi. Mees vabastas ta käe.

"Mida sa siin teed?" küsis Mitch lõpuks.

"Mis sa ise arvad?" Laura hõõrus kätt. "Otsustasin veeta siin puhkuse."

"Turistid ei käi ringi "Nikonitega".

Ilmselt oli ta näinud autosse jäänud kaamerat. Mida ta on veel teada saanud?

"Rikkad käivad."

"Sina ei ole rikas."

"Kust sa selle võtsid?" Muide, kerge kleidi eest, mida ta praegu kandis, oli ta maksnud õmblejale ränka raha.

"Sul on praegugi veel imestunud pilk. Kõige uue nägemisel lõovad su silmad hiilgama. Sinu vanused rikkad tüdrukud on juba kõige nägemisest väsinud."

"Tuleb välja nii, et ma ei ole kuigi rikas," nõustus neiu vastumeelselt. "Ometi tahaksin veeta puhkuse siin."

"Aga minu kulul seda teha sul korda ei lähe."

"Mida sa sellega mõtled?"

"Seda, miss äpardunud piltnik, et kavatsen välja uurida, kelle heaks sa töötad."

Oh issand! Laura ohkas ja tõmbas käega üle juuste. Ta püüdis välja näha võimalikult ükskõikne.

"Ma ei tööta kellegi heaks."

"Tõsi?" Nähtavasti ei läinud neiu korda teda veenda.

"Jah."

"Kes siis sel juhul su sõidu kinni maksab?"

Laura vaatas talle kindlalt silma.

"Mitte keegi. Ma maksan ise. Kõige eest."

Mitch ristas väsinult käed rinnale.

"Mind ei ole nii lihtne veenda."

"Mina ei saa sinna midagi parata," vastas Laura mornilt. Ta kaebab minid kohtusse, arutles neiu. Nii mind kui ajakirja. Kui tal õnnestub protsess võita, ei leia ma enam tööd.

Laura vaatas taas mehele näkku. Üllatust sealt enam ei paistnud. Oli jäänud ainult pahameel.

"Kuule," ütles neiu ja astus veel ühe sammu tagasi. "Ma juba ütlesin sulle, et olen puhku sel ja reisin. Kuulsin, et sul on saarel villa ja sinna on väga raske sisse pääseda. Siis otsustasin naljaviluks..." ta kõhatas, "otsustasin proovida ja teha mõni pilt. Kogu lugu," lõpetas ta vaikelt.

"Selleks esinesid minu pruudina," sõnas mees mõrult ja pigistas huuled kõvasti kokku.

Laura otsustas ka selle üles tunnistada. Nüüd polnud enam mõtet seda varjata.

"Aga see läks ju mul korda?"

Mõistagi tulnuks vastata teisiti. Mees vaatas talle pahalt otsa ja süngestus veelgi enam. Näis, et tal on raske end vaos hoida.

"Selleks, et mulle kas või millegagi kätte maksta?"

Säherdune õelus riivas neidu. Ta pöördus väljakutsuvalt mehe poole.

"Miks ka mitte? Sa lõhkusid minu väga hea "Nikoni".

Mitch Ryan kehtas õlgu.

"Kui mäletad, miss Parker, siis põhjustasid ise selle julma teo."

"See on vaieldav, mu kallis mister Ryan," ütles Laura kulme kergitades. "Pole olemas seadust, mis keelaks pildistada inimesi avalikes kohtades."

"Xenon" on eraklubi, mitte avalik koht."

"Ka see on vaieldav."

Mees heitis talle sellise pilgu, et Laura rõõmustas oma oskamatus üle teiste mõtteid lugeda.

"Järelikult on siis tänane tegu kättemaks lõhutud kaamera eest," sõnas Mitch irooniliselt.

"Ma ei ole seda öelnud," vaidles Laura vastu.

Mees astus talle lähemale.

"Aga kuidas sina ütleksid?"

"Ma ei tea... See on lihtsalt nali..." Laura takerdus, taandus ja toetus lauale. See on tõesti naljakas. Mitch ei julge talle midagi teha. "Mida sa minult tahad?"

"Alustuseks tõde." Mitch astus ümber väikese diivani ja jäi Laura ette seisma. "Kust sa teadsid, et mind oodatakse koju alles homseks?"

"Ma ei teadnudki," pahvatas Laura. "Ei mäleta. Võibolla lugesin lehtedest."

Mitch Ryan vaigis. Vastust ei olnudki vaja. Mõlemad teadsid, et lehtedes ei olnud selle kohta midagi. Keegi ei teadnud kunagi ta reisiplaanidest midagi.

"Hüva, olgu," kiirustas Laura ütlema ja asus kamina ette strateegilisele positsioonile nii, et nende vahele jäi tool. "Kuulsin sellest siiatulekul lennukis."

"Harrison ja Bettina?"

Neiu ohkas ja noogutas. Ta tahtnuks, et mees lõpetaks ta põrnitsemise. Ta ei kuulanud ju meelega pealt.

"Mida sa veel kuulsid?"

Laura asetas käe toolileenile.

"Rohkem mitte midagi."

Mees tõmbas tooli järsult eemale ja see kukkus kolinal ümber.

"Ma vajan tõde."

"See ongi tõde."

Laura püüdis kõigest väest loobuda vaatamast mehe taevasiniseid silmi, tugevat lõuga ja iga liigutuse puhul särgi all mänglevaid lihaseid.

"Valetad!" Mitch libistas käe üle ta juuste. "Ma ei tea, miks sa seda teed, aga sa valetad."

Laura tõukas teda eemale, kuid mees haaras tal mõlema käega pihast.

"Kes sind saatis?"

"Mitte keegi."

Mitch pigistas teda veelgi tugevamini. Laura tahtnuks karjatada, et mees mõistaks sellise taktika kasutust. Tegelikult aga oli ta surmani hirmul. Mingil hetkel oli talle isegi ükskõik, kas talle jääb mingit tööd või mitte – kui siit ainult kiiremini välja pääseks.

"Ma ei saa aru, millest sa räägid," jätkas ta siiski.

Mehe haare tugevnes. Nüüd vaatas Laura talle silmadesse, nendesse sinistesse jääkildudesse, millest kiirgas külma viha.

"Küsin veel kord – kelle heaks sa töötad?" küsis mees väga vaikelt. "Keda sa ei taha välja anda?"

Laura surus huuled tihedalt kokku. Ta ei räägi midagi, isegi siis, kui ta peaks maha löödama. Praegu tuleb mõelda perekonnale. Üksainus sõna ajakirjast "Isik" ja ta ei jõua ümbergi vaadata, kui on juba kohtus. Siis ei mõtlegi Herb Stanton teda enam palgata, vaid teeb kõik selleks, et ta ei leiaks üldse enam mingit tööd. Selles oli Laura täiesti kindel.

"Ma rääkisin teile tõtt," tegi Laura veel ühe meeleheitliku katse. Pole oluline, kas Mitch teda usub või mitte. "Olen nõus sellega, et talitasin siia tulles rumalalt, ja palun vabandust. Luban, et see enam ei kordu. Usu mind, enam see ei kordu!"

Mitch laskis ta lahti ja astus tagasi. Valitses rusuv vaikus. Laural oli tunne, et sel hetkel otsustatakse ta saatuse üle.

"Mida sa kavatsed teha?"

Mees ei vastanud. Ta astus kiirustamata baarikapi juurde. Laura süda haamerdas meeletult. Mitch valas endale tubli portsu šoti viskit ja rüüpas selle ära nii, nagu oleks seda talle hädasti tarvis, nagu annaks alkohol talle jõudu ja aitaks teda endaga toime tulla.

"Kus su pagas on?"

Küsimus kõlas järsult ja ootamatult. Laura läks ähmi.

"Millest sa räägid?"

Mitch ohkas kärsitult ja kordas:

"Kus su pagas on? Autos seda ei ole. Ma vaatasin. Aga sa ei tulnud ju tühjade kätega. Muidugi juhul, kui sa tõesti siia puhkama tulid ja kavatsed jääda kauemaks."

Tänu jumalale, et ta kõigepealt hotellis ei käinud, mõtles Laura. Paberid, rõivad, kirjutusmasin – kõik, mis võinuksid reeta temas reporteri, jäid sinna.

"Mis puutub siia minu pagas?" küsis ta. "Mis tähtsust sellel on, kus see asub?"

Mitch kehtas õlgu.

"Tegelikult mitte mingit. Ma ainult arvasin, et sul oleks siin mugavam koos oma asjadega."

Laura vaatas talle taas otsa.

"Mida sa sellega öelda tahad?"

Mitch Ryan vaatas teda mõttikult üle klaasi. See ei olnud pelgalt uudistav pilk.

"Oh ei!"

"Sa ise alustasid seda," sõnas Ryan ja asetasklaasi hooletti liigutusega lauale.

"Ei, sa teed nalja!"

"Arvad nii?"

"Oota!" Laura hakkas õhinal oma õigusi kaitsma.

"Sa ei või mind siin vägivaldselt kinni hoida."

Mees muigas.

"Eks püüa koertest mööda pääseda."

Laura heitis pilgu aknasse. Süda peksles meeletult. Ent Mitch haaras tal käest kinni.

"Auto, mille sa laenutusest võtsid, saadeti pool tundi tagasi ära. Sinu kaamera on all vestibüülis. Mõistagi ilma filmita."

Laura pöördus järsult tema poole.

"Sa oled elajas!"

Mitch Ryan puhkes naerma, astus neiu juurde ja haaras temast kinni.

"Ma miskipärast teadsin, kallis Laura, et sa nii ütled," sõnas ta mõnitavalt.

"Lase mind lahti!" karjus neiu ja püüdis ta kätest välja rabeleda.

Mees tõmbas ta veelgi tugevamini enda vastu. Nüüd tundus selles raudses süleluses mitte üksnes jõudu, vaid ka mehelikku võimukust ja soovi neidu hõlvata. Laurale ei jäänud mingit kahtlust selles, et Mitch Ryan viib lõpule selle, mida on kavatsenud.

"Ei."

Keeldumist kuuldes kergitas Mitch tumedaid kulme.

"Aga kallis Laura, elu koosneb ka sellest."

"Jah, aga mitte minu elu," vastas neiu järsult.

Otsekohe muutus kallistused tungivamaks ja tugevad käed sulgusid ta seljal.

"Ryan, palun lase mind lahti!"

Ent mees ei mõelnudki seda teha. Ta ainult kallistas tugevamini ja kudrutas:

"Vaene Laura. Ta on täielikult pea kaotanud."

Mitch libistas peo üle ta pikkade, õlgadeni ulatuvate alldsete juuste, haaras neist kinni, sundis neidu kergitama pead ning vaatama meresügavatesse sinistesse silmadesse, milles lõomas iha.

"Kas keegi ei ole sulle rääkinud, mis juhtub korrespondentidega, kes mulle liiga lähedale hiilivad?"

Laural jäi hing kinni.

Ent mees ei oodanudki vastust. Ta surus Laura vastu seinale ja langes talle peale kogu oma tugeva kehaga.

"Oh issand!" oigas Laura. "Ei tohi..."

Mitchi huuled olid juba tema suu lähedal. Järgnes suudlus. Neiu keha läbistas nagu elektrilöök. Midagi sellist ei olnud ta seni tundnud. Suudeldes käskis mees tal lubada seda, mida ta mingil juhul ei võinud lubada.

Laura püüdis protestiks karjatada, kuid summutatud heli ei tulnudki kuuldavale.

Suudluse mõjul avanesid Laura huuled iseenesest. Mehe keel tungis erutades ta suhu, sundis oma hellitustele vastama. Soojad käed libisesid üle neiu paljaste õlgade, kaela ja juuste. Seejärel võttis Mitch ta näo käte vahele ja pani ta tõusma varvastele.

Tuba muutus karusselliks, mis tiirles ta ümber meeleletus ihakeerises. Laura tundis, kuidas ta otsusekindlus sulab. Ta jalad nõtkusid, käed tõusid iseenesest mehe laiadele õlgadele. Ta tundis seda alles siis, kui ta Mitchi tugevasti süleles.

Mees liibus taas ta huultele, nõudis, erutas ja uuris tundmatust. Üle Laura keha veeresid tundelained. Nüüd tundis neiu, et teda tahetakse võrgutada. Äkitselt vilksatas mõte: kui palju naisi on selle koos Mitch Ryaniga juba läbi teinud? Ta tõmbus järsult tagasi. Mingi hetke vältel näis talle, et mees sattus segadusse, ent üllatus ja isegi ehmatus kadusid ta pilgust otsekohe ning ta nägu kivines.

Mitch Ryan pöördus kõrvale ja kohendas särgimansette. Laura huuled võbisesid. Ta toetus endiselt seinale ja vaatas, kuidas mees kõrvaldab rõivailt olematuid tolmukübemeid. Ta tahtnuks pöörduda ja ära joosta, kuid jalad ei kuuletunud. Mis mulle peale tuli? arutles ta meeleheitel. Püha taevast! See mees on ju minu vaenlane. Ta võib mind isegi vanglasse heita. Kuidas ma ometi lubasin endast niiviisi üle olla?

Mitch pöördus taas tema poole ja silmis ei olnud midagi peale külma ükskõiksuse. Laura lõi kahtlema, kas seal oli üldse varem midagi muud.

"Sul tuleb ära kuulata minu ettepanek, miss Parker." Tema teeseldud romantilisusest ja ihast ei olnud jälgegi järel. "Meeldib see sulle või mitte, kuid ma pean selle mängu lõpule viima."

Kui minut hiljem lendas tuppa Bettina, nõjatus pahane ja ähmis Laura ikka veel seinale. Pisut eemal seisis raudrahulik Mitch. Tema silmis püsis väljakutse.

"Oh!" lipsas Laura suust.

"Palun vabandust. Ma ei tahtnud teid häirida."

Mitch pöördus õe poole ja rahustas ta ühe käeliigutusega.

"Kõik on korras. Me juba lõpetasime oma jutu. Eks ole, kallid?"

Bettina pilk langes ümberkukkunud toolile.

"Ma näen." Vend kergitas vaevumärgatavalt kulmu ja Bettina kõhatas taktitundeliselt. Kahtlemata oli ta harjunud sõnakuulelikult alluma. "Palun vabandust, aga ma pean kokale ütlema, millal me lõunastame."

"See on ükskõik." Mees lõi muretult käega. "Olgu siis umbes tunni pärast." Kuna õde ilmselt ei kavatsenud lahkuda, küsis Mitch: "Mis veel? Sa ei tulnud ju lihtsalt niisama?"

Tüdruk suunas uudishimuliku pilgu Lauralt kõrvale.

"Ah jaa! Valmistuge kuulma halbu uudiseid."

Mitch pööritas silmi ja vangutas pead.

"Kelle sa seekord kutsusid?"

Nähtavasti ei teatanud õde talle esimest korda sel viisil halbu uudiseid.

Bettina näis olevat pisut riivatud ja segaduses. Ta heitis Laurale süüdlasepilgu ja vastas:

"Alice'i."

Mitch Ryani endise pruudi.

Ryan pöördus oiates.

Bettina astus talle lähemale ja püüdis kiiresti asjalugu selgitada.

"Aga ma ju ei teadnud, et sa täna koju tuled. Ta kirjutas mulle, et kavatseb veeta siin paar nädalat. Kui siia jõudsin, helistasin talle. Ta tahtis meiega kohtuda ja ma jäin nõusse. See oleks olnud samuti enne sinu saabumist. Kui tahad, helistan talle uuesti ja ütlen, et ta ei tuleks."

Mitch raputas eitavalt pead. Ta nägu ei väljendanud mitte kui midagi.

"Ei maksa. See ainult kütaks ta uudishimu veelgi üles."

Bettina vaatas Laura poole ja laiutas nukralt käsi.

"Mul on tõesti kahju, et nii läks."

Laura püüdis tüdrukut rahustada.

"Ära muretse." Ta vaatas Mitchi poole ja tunnistas täiesti ausalt: "Mul ei ole sellest sooja ega külma."

"Selles ma ei kahtle," sõnas mees, kuid ta hää ei olnud kaugeltki rahustav. "Ometi tuleb sul ümber riie-tuda." Ilmselt pakkus talle lõbu Laurat käsutada. "Kui kohtud minu endise pruudiga, siis loodetavasti püüad käituda sündsalt ja ei hakka esitama liiga palju küsi-musi."

Muretsemiseks oli tõesti rohkem põhjusi, kui Bettina oskas arvata. Laura võttis juhtnöörid teadmiseks, noo-gutades pead kuninganna väarikusega.

"Mida minult veel nõutakse?"

Mitch silmitses teda ikka veel teraselt.

"Ma ei tea," vastas ta lõpuks leebelt ja pöördus siis Bettina poole. "Ah jaa, Alice ei ole täna ainus külaline. Mina kutsusin lõunale James Pressmani. Tõsi küll, ta ei osanud öelda, kas jõuab kohale õigeaks ajaks, sest tal on linnas mingeid asjaajamisi, kuid ütle siiski kokale. Ja veel midagi. Võib-olla kulub Laura kohvrite leidmiseks mõni päev."

"Vaevalt sul sellest midagi välja tuleb," pomises Laura vaevukuuldavalt.

Mitch vaatas tema poole.

"Mida sa sellega mõtled?"

Tal on kassi kõrvad, mõtles Laura tighedalt.

"Niisama, kallid, ei midagi. Räägi edasi."

Mees pöördus taas Bettina poole ja jätkas nii, nagu poleks midagi juhtunud:

"Seepärast tuleb kasutada sinu suuremeelsust. Sel-lega vist probleeme ei teki." Ta silmitses pruuti hindava pilguga. "Te näite olevat üht kasvu."

"Oo, mul on palju igasuguseid asju," sõnas Bettina Laurale teenistusvalmilt. "Ometi loodan, et sinu kohvrid peagi leitakse. Oli nüüd tarvis sellist ebameeldivust!"

"Sa ei oska kujutledagi, kui raske mul nendeta on," nõustus Laura.

"Kõik saab selgeks õige pea," sekkus Mitch vastu-

meelselt nende juttu ning Laura taipas otsekohe, mida ta öelda tahtis. Niipea, kui mees saab teada, kelle üle-sannet ta täidab, algavad temal tõelised ebameeldivused.

"Kardan, et see jääb igavesti saladusse," lausus Laura salapäraselt ja kõnetas Bettinat: "Sõidame õige homme linna ja ostame üht-teist."

Mitch nägi ta kavatsuse eksimatult läbi.

"Olen kindel, et seda ei ole üldse tarvis," ütles ta kind-lalt. "Milleks minna linna, kui Bettinal on rõivaid enam kui küllalt? Ent kui sul on tõesti midagi tarvis, pane kirja, ja kõik tuuakse siia. Meile saadetakse kaup Fort-de-France'i parimatest poodidest."

"Selles ma ei kahtle," vastas Laura tuhmunud häälega. Esimene põgenemisplaan varises kokku. Küll ta mõtleb välja mõne teise. Ryan ei saa ju teda igavesti siin vangis hoida. Vahest läheb korda petta Bettinat või Harrisoni ning kasutada nende abi. Kui mitte nemad, siis ehk keegi teenritest...

"Teie lahkel loal, armulised daamid, teen nüüd pisut tööd. Enne Pressmani saabumist tuleb mõni asi korda ajada." Mitch Ryan võttis pabereid täis tuubitud, tema nimetähtedega portfelli ja väljus.

"Praegu on just paras aeg valida sulle lõunasöögiks kleit." Bettina võttis tal käe alt kinni ja juhtis teda mööda laia puutreppi üles. "Pressmani pärast ära muretse," soo-vitas ta vandeseltslase moel, kui Mitch neid enam kuulda ei võinud. "Ta on küll pisut karm, aga karta teda ei maksa."

Nendest pealtnäha süütutest sõnadest hakkas Laura süda võbisema.

"Kes ta selline on?" sosistas ta.

Bettina puhkes naerma.

"Kas Mitch ei ole sulle temast rääkinud?"

Laura raputas pead.

"Ta on meie perekonnaadvokaat, ajab juba hulk aastaid pereasju."

"Selle Bettinaga poodimineku mõtlesid hästi välja," sõnas Mitch Ryan lävelt.

Laura seadis peegli ees juukseid. Bettina oli talle laena-nud suurepärase valge õhtukleidi. Midagi säherdust ei olnud Laura varem kandnud. See oli kallist siidist,

nagu talle ömmeldud, istus hästi ja langes alla pehmete valgete viltidena.

Veel oli ta laenanud Bettinalt briljantkõrvarõngad ja kõige eksootilisema lõhnaõli. Nüüd võis ta riisuda aru ükskõik kellelt. Nähes peeglist tema taga seisvat Ryanit, täheldas ta, et too naeratab. See on hea. Vahest pehmeneb ta pisutki, hakkab kas või natukenegi tema olukorrale kaasa tundma. Kui hästi järele mõelda, leiab alati mingi naiseliku nipi...

Mitch võttis ta käest kammi ja pööras neiu enda poole.

"Sa ei saa mind alatiseks siia jätta," ütles Laura vaikselt ja tõstis oma rohelist silmade pilgu.

Ka mees nägi oiuline välja oma laitmatust mustas õhtuülikonnas ja valges targeldatud särgis, mis oli teravas kontrastis ta mustade juuste ja tõmmu näojumega. Teda oli meeldiv vaadata.

Neiu pöördus mõtlikult taas peegli poole. Neist saaks tõesti ilus paar, ent väljakujunenud asjaolude tõttu oli see täiesti ülearune mõte.

"Tahad kihla vedada?" küsis Mitch teda peeglist vaadates.

"Jah. Tahan küll. Nii või teisiti, Mitch Ryan, aga ma põgenen siit, ole sa nii vastu kui tahes."

Mees muigas.

"Millisel viisil?"

See oli väga lihtne küsimus. Kahju, et sellele ei olnud niisama lihtsat vastust. Olgu, mõtles Laura optimistlikult, seni, kuni Bettina ei ole veel taibanud, mis siin toimub, võib teda ümber sõrme keerata nagu lapse. Ent kui ta aru saab, mis on mis...

"Unusta see ära," sõnas Mitch nagu tema mõtteid lugedes. "Kui Bettina tahabki sind aidata – aga seda ma ei usu, sest ta on mulle väga ustav –, siis ei suuda ta seda ikka teha."

"Siis aitab Harrison," ütles Laura väljakutsuvalt.

Jälle sai ta vastuseks valgehambulise naeratuse.

"Olgu sulle teadmiseks, kullake, et ka Harrison on minu poolel. Aga kui ta ka ei ole," nüüd kostis Mitchi häälest ähvardust, "ei julge ta ikkagi sekkuda."

Aga Mitch ei peagi sellest sekkumisest teada saama, tähendas Laura endamisi rahulolevalt. Sel hetkel luges Mitch jälle eksimatult ta mõtteid.

"Temaga ära arvesta. Ma ei lase sul Harrisoniga kahekesi jääda, ja selsamal põhjusel mitte ühegi teise mehega." Mees vaatas teda teraselt. "Eriti siis, kui sa niiviisi välja näed."

Laura pöördus järsult kõrvale. Hetkeks meenus talle asjane juhtum. Ei, enam ta end peibutada ei lase. Siis vaatas ta mehele väljakutsuvalt otsa.

"Võid rääkida, mida tahad. Nagunii põgenen siit, Mitch Ryan. Ma teen sinu mängus kaasa üksnes seepärast, et loodan, et sa ümber mõtled ja mind vabaks lased."

Mehe pilk külmenes.

"Seda ei juhtu."

Laura mõtles pisut ja küsis:

"Kas sa seepärast kutsusidki täna siia advokaadi? Et ta ilma liigse kära ja sekeldusteta mind politsei kätte annaks?"

Vastuseks puhkes Mitch naerma.

"Ah seepärast oledki niiviisi riides... Ei, ka Pressman ei aita sind."

Laura ei olnudki sellega arvestanud. Ta küsis karmilt:

"Kas ta kavatses alata minu vastu kohtuasja?"

"Ei. Kardetavasti mitte. Vähemalt esialgu. Ta tuleb perekonnaasjus. Mul on tarvis mingitele paberitele alla kirjutada."

"Milleks siis selline sahmerdamine? Miks peavad kõik lõunasöögiks ümber riietuma? Ega ometi sinu endise pruudi pärast?"

Alles praegu adus Laura, kui väga ta tahaks Alice'iga kohtuda. Reporterina pakkus see teema talle erilist huvi – miljonär ja ta endine pruut. Isegi siis, kui ta peaks vanglasse sattuma, kirjutab ta sellest kindlasti.

"Vaevalt küll." Mees kortsutas kulmu ja seletas talle lektoritoonil: "Pean sind kurvastama, kallid, kuid Martinique'il riietutakse alati lõunaks ümber. Igal õhtul, olenemata sellest, kas on oodata külalisi või mitte. Selline on tava." Mitch vaatas teda ikka veel peeglist. "Sa näed väga hea välja."

"Aga miks ma peaksin halvasti välja nägema?" vastas Laura võimalikult muretu. Polnud mõtet mehele näidata, kui ärevil ta tegelikult on. "Kui sa tahaksid mind politsei kätte anda, oleksid seda juba ammu teinud. Kui tahad mind üle anda oma advokaadile, siis oli sul sellekski

piisavalt aega. Vähemalt oleksid seda öelnud. Kuigi, jah, võib-olla oled jätnud selle lõunajärgseks lõbusaks üllatuseks. Sa ei ole mind maha löönud ja minu kaamera on terve, olgugi ilma filmita."

Ta oli tõesti kergelt pääsenud. Nüüd tuleb üksnes mõelda sellele, kuidas siit minema pääseda. Ta on päris kindel, et juba homme hommikul läheb see kuidagi korda. Ta lahkub siit kas kellegi pereliikme või teenijate abiga.

Ajakirja "Isik" toimetuse oli talle andnud helde avansi ja raha oli kaasas piisavalt – viis tuhat dollarit. Kahtlemata piisab sellest ka kõige ustavamate teenrite äraostmiseks. Muidugi siis, kui läheb korda nendega rääkida. Need, keda ta seni oli näinud, rääkisid ainult prantsuse keeles, millest ta ei osanud ühtki sõna.

"Aga kas sina ei ole mõelnud, miks?" tungis ta mõtteis Mitch Ryani rahulik hääle. Mees libistas peod üle ta õlgade.

Laura vabastas end ja pöördus, nagu oleks muretsenema hakanud. Tal on ju tegemist Mitch Ryaniga, alatu ja vihkamisväärsel mehega.

"Mis miks?"

"Miks ma suhtun nii rahulikult sellesse, mida sa teinud oled?" See tuletas meelde ta neimamõtteid ajakirjanike suhtes. Kõigi ajakirjanike suhtes.

Halvad eelaimused süvenesid.

"Mispärast siis?" Laura abaluu all torkas miski.

"Sa läksid päris roheliseks," sõnas Mitch naerdes.

Ent Laura oli naerust kaugel.

"Mida sa oled välja mõelnud?" sosistas ta ja tundis, kuidas peopesad niiskeks tõmbuvad.

Mees võttis tal käe alt kinni ja tõmbas ta endale lähemale.

"Nüüd, mu kallis, on sul aeg midagi teada saada," ütles ta, kui nad trepist alla läksid.

Lõunasöök koos Ryani perekonnaga kujunes hoopis raskemaks katsumuseks, kui Laura oleks osanud eeldada. Juba võorastetoas hakkas Harrison viskama nalja Mitchi ja Laura hiljutise tüli üle. Nad olevat mänginud kassi ja hiirt ning loopinud toole, kuhu juhtus. Laura tahtnuks teada, mida ta tegelikult nägi ja kuulis, kuid vanem vend kergitas pisut kulmu ja heitis talle hoiatava pilgu.

Nagu võiski arvata, kuulas Alice tähelepanelikult.

"Mis siis lahti on?" küsis ta kohe ja raputas oma musti lopsakaid juukseid.

Vastuseks kehtis Mitch õlgu, naeratas ja lõi hoolelult käega.

"Sa ju tunnend mind, Alice. Ma ei suuda kunagi oma tundeid vaos hoida."

Seda tean ka mina, mõtles Laura õelalt.

Erinevalt temast näis toimuv Mitchile rahuldust pakkuvat. Neiul ei tarvitsenud nüüd lakkamatult valetada, ärevalt mõistatada, mida nüüd ütleb Mitch või millise järgmise küsimuse esitab Harrison, Bettina või Alice. Mitch naljatas ja naeris ning käitus üldse nii, nagu ei oleks tal Lauraga mingit pistmist.

Alice'i tähelepanu oli koondunud Mitchile. Laura ei olnud päris kindel, aga talle tundus, et oli näinud tema pilti mingis ajakirjas. Tõmmu nägu, eresinised säravad silmad, õlgadeni ulatuvad mustad juuksed. Oma eksootilise ilu eest võlgnes Alice nähtavasti tänu prantsuse ja saareelanike verele.

Ta kandis pihani ulatuva väljalõikega ning selga täielikult paljastavat kleiti, mis oli ömmeldud nagu kahest poolest – sinisest ja roosakastillast. Rõivas sobis talle väga. Seda tähendasid kõik, kaasa arvatud pereadvokaat Pressman.

Alice tõusis ja hakkas toas ringi kõndima. Ta meenutas hüllivat metskassi. Baarikapi juurde minnes libistas ta käe õrnalt üle Mitchi õlgade. Sellest võimukast ja meelast liigutusest jooksis Laural judin üle selja. Närvid...

"Kallis," kudrutas Alice ja seadis end nii, et mees ei

saanud temast kõrvale pöörduda. "Sa ei ole üldse muutunud."

"Ära sellega arvestagi," vastas Mitch õelalt ja vaikselt ning pöördus Laura poole. "Kas pakun sulle midagi joodavat?"

Pärast neid sündmusi oli see otse hädatarvilik. Laura nõustus tänulikult.

Alice paitas märglevalt ta kätt.

"Aga mida sa mulle pakud?"

Mitch tardus ja asetas käe viskikarahvinile, siis aga vaatas talle silma.

"Minu arvates oled juba piisavalt joonud," ütles ta viisakalt.

"Sa ju tead mind." Alice naeratas. "Unustan alati, kui palju tuleb panna viskit ja kui palju toonikut. Kord tuleb välja liiga kange, teinekord jälle liiga lahja."

"Naljakas," lausus Mitch täiesti rahulikult. "Minu arvates saad ise hakkama."

Tuppa sügenes vaikus. Mingil hetkel näis, et Harrison astub Alice'i kaitseks välja, kuid ta ei teinud seda. Bettina niheles toolil, Pressman kõhatas. Näis, et kõik peale Laura taipasid, mis toimub, ja see äratas Laura uudishimu.

Sõnagi lausumata ulatas Mitch siiski Alice'ile klaasi. Viimane seisis ikka veel mehe kõrval kapi juures ning Mitch püüdis ilmselt teda eirata.

Harrison tegi argliku katse vestlust alustada. Alice pörmitses endiselt Mitchi ja keerutas käes kristallklaasi. Nii Laura kui kõik teised teadsid, mida see naine praegu mõtleb. Möödub üsna vähe aega, ja ta tirib mehe taas voodisse.

Bettina otsustas pinge leevendamiseks vaikust häirida.

"Harrison, kas sa ei võiks minna vaatama, millal me lõunat saame?"

Harrison tõusis ja väljus vastumeelselt toast. Mitch naasis oma kohale Laura kõrval ja ulatas talle klaasi sinise joogiga, mida ta ei olnud kunagi maitsnud. See koosnes kohalikust rummist ja siirupist.

"Võta," sõnas Mitch. "See kulub sulle marjaks."

Laura võttis kuulekalt klaasi ja rüüpas väikese sõõmu.

Alice jäi endiselt olukorra perenaiseks.

"Aga tead mis, kallid, sa panid mind ikkagi rumalasse olukorda," hakkas ta Mitchi naljatades noomima.

Mees nähtavasti ei taibanud. Ta sirutas end väsinult ja haaras sööda.

"Mismoodi?"

"Nagu sa ise ei teaks! Mõtlen sinu viimast sünnipäeva."

"Alice korraldab Mitchile igal aastal peo," seletas Bettina.

"Sellest ajast peale, kui olime kihlatud," lisas Alice.

"Kestis see väga kaua?" küsis Laura, kuigi Mitch mürk-
sas talle küünarnukiga külge. See lugu läks huvitavaks.

"Ei, Laura," ruttas Mitch sekkuma ning asetas käe tema selja taha diivanitoele. "Ma ju rääkisin sulle sellest."

Laura eiras Mitchi sõnatut käsku seda teemat mitte edasi arendada ja vaatas mehele küsivalt otsa. Mitch ohkas ja jätkas vastumeelselt:

"Olime Alice'iga kihlatud kolm aastat."

"Nad kihlusid kohe pärast seda, kui Alice oli lõpetanud Pariisis Sorbonne'i ülikooli," astus Bettina neile taas appi. "Mitch naasis parajasti välismaalt, kus oli veetnud viis aastat, ja leidis, et on aeg hakata oma elu korraldama."

"Kui romantiline!" lausus Laura magusalt. Mitch pigistas valusalt ta õlga, kuid neiu jätkas visalt: "Sel juhul ei saa ma lihtsalt aru, miks sa ta käest lasksid. Ta on ju hea saak, eks ole?" Stseenile teatraalsuse lisamiseks vaatas ta Mitchile jumaldavalt otsa.

Nad jätkasid mängu. Õnneks ei kavatsenud Mitch seda nähtavasti kaua taluda. Praegu oli ta valmis Laurat aknast välja viskama.

"Tähendab, sa siis õppisid Sorbonne'is," jätkas Laura küsitlemist vilunud reporteri põhjalikkusega. "Ja elasid peaaegu kogu aja välismaal? Või veetsid siiski lapsepõlve siin?"

Alice sähvas talle tapva pilgu. Nii temale kui Mitchile säherdune küsitlemine ilmselt ei meeldinud, kuid naine vastas siiski:

"Jah, minu lapsepõlv möödus siin, kuid hariduse sain välismaal. Nagu enamik rikaste vanemate lapsi."

"Väga huvitav." Laura eiras taas Mitchi hoiatavaid pilke. "Kas saarel ei ole võimalik head haridust saada? On siin halvad koolid?"

Ärritatud Alice kavatses suu avada, kuid Mitch ei lasknud tal vastata.

"Lihtsalt mujal on need paremad." Ta jäiste silmade pilk oli kuri. "Kas see on kõik, mida sa teada tahtsid, või on veel küsimusi?"

Laura otsustas selle kempluse katkestada. Ta naeratas ja leidis, et parem on olla mõistlik.

"See on vist kõik."

"Noh, siis on hästi."

Uksele ilmus Harrison. Mitch tõusis.

"Nagu ma aru saan, on lõuna valmis."

Harrison tegi narrikummarduse.

"Jah, peremees."

Kõik suundusid söögituppa.

Nii uhket söögituba ei olnud Laura veel näinud. Tohutut lauda ehtisid hiina portselan ja hõbe. Neid oli ainult kuus. Sestap paiknesid nõud laua keskel. Mitch istus taas Laura kõrvale.

"Ma hoiatasin sind," sosistas ta väga vaikselt.

"Saan aru." Laura laotas suuräti põlvedele. Nende silmad kohtusid – jääkülmad sinised ja säravad smaragd-rohelised. Vee järele küünitades vastas Laura sama vaikselt: "Jäta see pahutsemine järele. Mingeid saladusi ma teada ei saanud. Mitte midagi sellist, mis kõlbaks avaldamiseks." Peopesad niiskused ja ta pühkis neid suuräti vastu. "Ma ei teinud kellelegi midagi halba."

Mees vaatas talle teraselt otsa.

"Tõsi või?"

"Muidugi tõsi."

Mitch arvas nähtavasti teisiti. Laura pööras pilgu kõrvale. Tegelikult oli mehel õigus.

Serveeriti esimene roog – aurav aromaadne sibulasupp ja värske salat. Äsjakupsetatud saiakesed olid veel soojad. Järgnesid õlis keedetud homaarid noore spargliga ning järelroaks riivitud kookospähklid apelsinimahla ja jumalik šokolaadivaht.

Lõuna vältas terve tunni. Seejärel pakuti kohvi ja brändit. Alice võttis katkenud jutu taas üles.

"Niisiis, sinu sünnipäev. Sel aastal tahan jälle korraldada peo, olenemata sellest, kas sa abiellud või mitte. Aga ma vajan abilisi."

Laurale näis, et viimane lause on määratud temale.

Sedasama arvas nähtavasti ka Mitch. Ta vaatas tahtmatult Laurale otsa ja ütles rahulolematult:

"Mulle see mõte eriti ei meeldi. Viimastel päevadel on Laura end väsitanud, mul on väga palju tööd, ja..."

"Oh, ära tee nalja!" hüüdis Alice. "Igaüks võib näpistada pisut aega pisikeseks pidutsemiseks. Pealegi saatsin juba mõni nädal tagasi kutsed laiali."

Uhesugustes rõivastes teenrid tõid lõunajärgsed kokteileid ja sigarid. Keegi peale Laura ei märganud nende ilmumist.

"See on kogu aasta suurim pidu." Bettina jätkas Laura põhendamist üksikasjadesse. "Külalisi tuleb igast kandist."

"Ma ei kavatse seda tava rikkuda," sõnas Alice kindlalt. "Saati siis sel aastal, kui sul on väga tähtis sünnipäev."

"Pärandi pärast?" lahmas Laura mõtlematult ja taipas samas, et oli teinud vea. Mitchil ei olnud ju aimugi, et ta testamendist midagi teab.

"Mis võib täiesti ka mulle langeda," pistis Harrison vahele ja kallutas end toolil tagasi. Teener võttis ta eest taldriku ja valas veel kohvi. "Millal te siis mõtlete abielluda?"

"See peab saama teoks enne viieteistkümnendat," teatas James Pressman.

"Muidu jääb sul saamata kaks miljonit," lisas Harrison, eirates nende vahele tekkinud pinget ning tema ei tea kust välja ilmunud mõrsjat.

Midagi muud ei olnud enam tarvis seletada. Kõik toasviibijad teadsid testamendi tingimusi.

"Oh, kes siis tänapäeval raha vastu huvi tunneb!" pahvatas Laura, kuid Mitchile otsa vaadates takerdus. Oli saabunud tasumistund. "Mitch," sosistas neiu ja tundis, kuidas ta kahvatab. "Oh issand!"

Ent mees juba naeratas, tõstis klaasi sõnatuks toostiks ja vaatas taas Laura poole. Kõik neiu lootused purunesid põrmuks.

"Mis minusse puutub, siis mina arvan, et mida varem, seda parem." Kui Mitch taas neiu poole pöördus, ei olnud tema pilgus headust ega kaastunnet. Laura oli toppinud oma nina sinna, kuhu polnuks tarvis, ja pidi nüüd selle eest maksma. "Ülehomme. Kas see rahuldab kõiki?"

Õhtu oli vaikne ja rahulik. See ei vastanud põrmugi Laura meeleolule. Mitch Ryan võttis tal kõvasti käest kinni ja viis rõdu kaugemasse otsa, kust avanes suurepärane vaade aiale. Ent mees ei mõelnudki lõunamaa öö ilu imetleda. Laura Parker oli lõksus. Tema mäletamist mööda ei olnud ta veel kunagi olnud nii hirmul.

Vastane seisis ta ees – pikk, tumedapäine, ilus, talle täiesti tundmatu mees, kes ihkas revanši. Neiu jäi viivuks hingetuks.

"Sa oled hulluks läinud," sosistas Laura. "Ära mitte mõtlegi, et ma sulle naiseks tulen. Ei, sa oled kindlasti aru kaotanud!"

Mees ei vastanud, üksnes surus pehmelt, kuid võimukalt huuled ta suule. Sellega ütles ta oma kavatsuse kohta hoopis rohkem, kui võinuks väljendada sõnades. Laura hakkas lahti rabelema, kuid Mitch oli tugevam. Ta haaras ühe käega neiu mõlemad randmed ning paitas teisega tema pikki siidseid juukseid, sõrmitses neid ettevaatlikult ning asetas siis käe ta kuklale, et sundida teda kestvale kirglikule suudlusele vastama.

Jällegi ei suutnud neiu sellele vastu seista. Tundus, et möödus terve igavik, enne kui mees eemaldus. Laura oli nii vapustatud, et ei suutnud sõnagi lausuda ega hinge tõmmata. Ta pani käe suu ette, et mees ei näeks ta huulte värisemist, ja taandus valge kivist rõdupiirde juurde.

Mitch astus talle taas lähemale.

"Oleks hea, kui meid praegu nähti. See tuleks meile kasuks." Pilkav toon rääkis sellest, et see suudlus ei avaldanud temale mitte mingit muljet. "Harrison ja Bettina, rääkimata juba Alice'ist, ilmutavad sinu vastu sellist huvi, et keegi neist jälgib meid kindla peale."

Laura tõmbas järsult hinge ja tõstis käe.

"Kuidas sa..."

"Mina sinu asemel ei hakkaks käratsema." Ta haaras neiu randmest kinni. "Minu arvates on sul juba piisavalt ebameldivusi."

"Minul?!" hüüdis neiu, uskumata oma kõrvu. "Sina ju kuulutasid kõigi kuuldes, et me kavatseme abielluda,

pealegi juba kahe päeva pärast. Kuidas sa end nüüd välja keerutad?"

"Jäta see lärmamine järele," käsutas Mitch nagu tujukat last mõistusele manitsedes.

"Ei mõtlegi," vastas Laura tigidalt ja hõõrus rannet. Talle näis, et mees mõtleb järele, kas ei peaks teda veel kord suudlema. "Ma ei luba käituda endaga nagu armukesega."

"Tuleta meelde, kes seda kõike alustas."

"Ma ei palunud sind endale midagi meelde tuletada."

"See olid ju sina, kes esitles end minu kihlatud pruudina."

"See oli hoopis teine asi," lausus Laura vaevaga.

"Mis see siis oli?"

Neiu pöördus kõrvale. Ta oli pahane nende mõlema peale.

"See oli nali. Ma ei pidanud silmas midagi sellist."

"Mina samuti mitte," vastas Mitch mõne aja pärast. Laura pöördus järsult tema poole.

"Kuidas ma pean sellest aru saama? Miks sa siis kõike seda rääkisid, kui sa tegelikult ei kavatsegi minuga abielluda?"

"Testamendis on öeldud: perekonnavaranduse pärimiseks pean abielluma enne kolmekümne kaheseks saamist. Ent seal ei ole sõnakestki selle kohta, et peaksin jäämahi naisemeheks."

Laura mõtles nende sõnade üle järele ja tundis mõningast kergendust.

"Järelikult ei kavatse sa siis seda teha?"

"Et kas ma ei kavatse naisemeheks jääda?" Mitch naeratas. Laura ei suutnud piinlikkusest kõrvale pöörduda. "Nojah, võib-olla küll." Mitch Ryan kehtas õlgu, andes mõista, et sellel ei ole mingit tähtsust. "Ent abielluma sinuga ma pean."

Laura püüdis minema lipsata, kuid Mitch haaras tal käest ja tõmbas ta oma kohale tagasi.

"Kardetavasti on see nii, kallis."

"Kas sa sunnid tõesti mind seda tegema?"

Mehe huulte ilmus õel muie.

"Aga miks ka mitte?"

"Selle pärast."

"Miks selle pärast?"

Laua oli nurka aetud. Ta püüdis kiiruga välja mõelda mingit põhjust.

"Ma helistan politseisse."

"Ja mida sa ütled? Et tungisid minu majja? Tungisid sul kombel eravaldusse, ja jumal teab milleks? Ma pidasin sind targemaks."

Neiu lakkas lõpuks vaidlemast. Tekkis vaikus. Laura tõmbas väriseva käega üle juuste ja küsis kahtleva häälega:

"Mida sa siis... minult tahad?"

Mitch Ryan ohkas ja astus tagasi.

"Ma vist ütlesin seda küllalt selgelt. Kahe päeva pärast abiellume. Sa ju teadsid testamendist. Ma tahan seda raha kätte saada. Minu arvates on kõik väga lihtne."

Ei, kõik ei ole üldse lihtne.

"Oota üks hetk, Ryan. Kas sa tõesti arvad, et ma nõustun?"

Mitch vaatas talle rahulikult otsa.

"On sul valikuvõimalusi?"

"Aga see on ju korralagedus!"

"Mitte põrmugi suurem, kui võõrasse majja tungimine ja kellegi teisenä esinemine."

"Ma ei ole kusagile tunginud ega mitte kellenagi esinenud."

"Veider küll, aga väravavalvur räägib hoopis midagi muud. Pealegi selgus laenutatud autot tagasi viies, et sellel on latern katki." Mees muigas. "Eks proovi seda kõike oma prantsuse keele oskuse juures kohalikule politseile seletada."

Laura vaatas mehele teraselt otsa. Üle ta põskede veeresid vihapisarad. Mitch oli ta kõvasti haardesse võtnud ja ta ei suutnud selle vastu midagi ette võtta. Vähemalt praegu ei näinud ta mingit väljapääsu. Ta surus korra huuled kokku ja sõnas mürgiselt:

"Võid valetada nii palju kui tahad, aga ma ei tee seda nagunii."

Mitch Ryani pilk oli mõistev, kuid ta hääli jäi endiselt armutuks.

"Teed küll."

Mees käsitas teda orjatarina, kellega plantaator võib teha, mida heaks arvab. Kuidas ta ometi julgeb?

"Miks?" küsis neiu lõpuks kurjalt, püüdes teda oma keeldumisega riivata. "Mis saab siis, kui ma keeldun?"

Ta püüdis seda öelda võimalikult üleolevalt.

Mitch astus ta juurde, võttis tal ühe käega lõuast ja teisega pihast ning tõmbas ta hellalt enda vastu.

"Siis pistan sind trellide taha," kudrutas ta. "Võõrale territooriumile tungimise ja kõige muu eest, mida minu arvukas advokaatide kari oskab välja mõelda. Kui keeldud, miss Parker, ei leia sa enam kunagi tööd. Kannan selle eest hoolt."

Kogu õhtu mõtles Laura Mitch Ryani sõnade üle järele. Mõni tund hiljem, kui ta oma tuppa läks, ei olnud ta ikka veel midagi välja mõelnud. Martinique on väike maa, Prantsusmaa meretagune departemang. Kellelegi ei olnud saladus, et Mitch Ryan ja tema perekond hoiavad peos märkimisväärset osa saare majandusest. Kui asjasse sekkub Martinique'i politsei, siis võib olla kindel, kelle õigus jääb peale.

Sellele tuli lisandada veel rahvusvahelise õiguse keerukused. Kus hakatakse tema üle kohut mõistma – siin või USA-s? Kas ajakiri "Isik" hakkab eitama, et Laura tegutses selle toimetuse ülesandel? Kas ta suudab üldse kunagi trahve ära maksta?

Ei, tal polnud valikut, vähemalt mitte praegu. Esialgu tuleb jääda siia ja teeselda, et ta on Mitch Ryani pruut. Vahest läheb korda veenda meest teda mitte kohtusse kaebama, ja abielluda. Muidugi maksaks leida kedagi teist, kes aitaks tal pärandi kätte saada. Näiteks Alice ei varja oma tundeid Mitchi vastu.

Lõpuks vajus Laura rahutusse unne. Koidikul äratas teda tunne, et toas on veel keegi. Voodialutsis seisis pikk tugev mees.

"Ära tee lärmi," käsutas ta. Tema ees seisis Mitch Ryan luitunud teksapükstes ja helesinises särgis. Ilmselt oli ta juba ammu ärganud. Kui kaua ta juba siin viibib?

"Mida sina siin teed?" sosistas neiu. Veider oli näha meest sellises riietuses.

"Kell saab varsti kuus," lausus mees vaikselt, nagu seletaks see midagi. "On aeg sõitma hakata."

Kuhu sõitma? mõistatas Laura. Ta tõusis voodis istuma, tõmbas lina õlgadele ja vaatas meest unise pilguga. Varahommikuses valguses näisid Mitchi silmad

veelgi sinisemate ja nõiduvamatena. Nende silmade all võis naine üles sulada... Kui ei oleks...

"Kas vajad abi?" häiris tema mõttejooksu mürgine hääl. Laurale vajusid taas kallale eilsed hirmud.

"Mida sa siin teed?" kordas ta.

Mees ei vastanud. Ta astus kapi juurde, mis oli täis Bettinalt laenatud rõivaid. Päeva- ja öhtukleidid, aluspesu, taas pesu. Näis, et ta ei leia seda, mida otsib.

"Mis – kas ta ei andnud sulle ühtki paari teksapükse?" küsis ta ja toetas käe hooletult kapiuksele.

"Ei andnud," vastas Laura. Ta uudishimu kasvas iga sekundiga. Mida ta ikkagi siin teeb? "Ütle viimaks, mida see kõik peab tähendama?"

Ent Mitch ei kavatsenud talle midagi rääkida.

"Oota pisut." Mitch astus rõdule, mis kulges piki kogu korrust.

Paari minuti pärast oli ta tagasi, kaasas kulunud teksad, helesinine trikoopluus ja krokodillinahast kingad.

"Pane need."

"Ei mõtlegi." Lõplikult ärganud Laura vihastas. Kuidas ta julgeb kella kuue ajal koputamata ta tuppa tulla, olgugi et on maja peremees?!

Mitch raputas pead ja pöördus kõrvale. Kui ta taas neiu poole vaatas, oli ta nägu kivinenud.

"Kas pean sind aitama?"

Laura silmitses meest teraselt, kattes end endiselt linaga.

"Sa ei tohi."

"Annan sulle viis sekundit."

Mida teha? Praegu oleks juba rumal keelduda. Kui ta ka karjuma hakkaks, ei tuleks keegi nagunii talle appi.

"Siis anna juba sina mulle viis minutit."

Ei mingeid küsimusi ega vajadusi. Kui mees tahab talle midagi seletada, on hea. Ei taha – tühja sellestki. Las ta arvab, nagu oleks neiu harjunud sellega, et koidikul käivad ta magamistoas mingid veidrad härrasmehed.

Mitch noogutas.

Laura lipsas vannituppa, pesi end kiiruga, riietus, kammis ja jumestas. Ükskõik kuhu nad kavatsesid minna – ta pidi nägema välja võimalikult hästi.

"Võta istet." Mitch viitas ažuursele metalltoolile.

Ikka veel pisut ärritatud Laura istus.

Sõnagi lausumata valas mees talle kanget kohvi, ase-
tas ta ette kuuma sarvesaia ja jälgis vaikides, kuidas
neiu kohvile koort lisas. Laura pöördus kõrvale ning jäi
vaatama hallikassinisesse taevasse tõusvat erepunast päi-
keseketast, kauguses haljendavaid künkaid ja aias õitse-
vaid lilli. Kas maailmas on midagi ilusamat sellest koidi-
kust?

Laura kahetses, et tal ei ole kaamerat. Kangesti taht-
nuks seda ilu jäädvustada.

"Kes sind siia saatis?" Küsimus kõlas ootamatult, kuid
vaiksel. "Kui palju sulle selle eest maksti?"

Jälle algab otsast peale, mõtles Laura külmalt. Tal oli
juba ettekujutus mehe gestaapotaktikast. Äratada vang
koidikul, pakkuda talle hea hommikueine ning proovida
talt leebuse ja viisakusega välja pinnida see, mida eile
jõuga kätte ei saanud.

"Millest sa räägid?" küsis Laura sama leebelt vastu.

Ent seekord ei kavatsenud mees kaklema hakata.

"Sa viibid siin juba tubli neliteist tundi, miss Parker.
Sul on olnud piisavalt aega mõtlemaks minu ettepaneku,
õlgemini minu ettepanekute üle."

"Nagu ma aru saan, on jutt abiellumisest." Laura hoidis
naeru tagasi.

Ent mees isegi ei muianud.

"Jah. Ja sind palkas keegi, tõenäoliselt sama kirjastaja,
kes varemgi, kui sa..."

"Tookord oli see täiesti juhuslik!" hüüdis Laura pike-
malt mõtlemata ja pöördus kaaslase poole. "Sattusin
diskoklubi juurde täiesti juhuslikult."

"Arvad, et ma seda usun?"

"Aga see on tõsi." Laura pööras pilgu kõrvale. "Läksin
sinna külastajaid pildistama ja see ei ole minu süü, et
sa just sel hetkel uksele ilmusid."

Mees kaalus, kui palju võib Laura sõnades tõtt olla.

"Oled harjunud seisma diskoteekide uste taga isegi
siis, kui temperatuur on alla nulli?"

"Olen harjunud käima seal, kus on võimalik pildistada
midagi huvitavat," parandas Laura. "Ükskõik kus. Sel
õhtul olin "Xenoni" juures, täna Martinique'il."

"Veedad siin puhkust."

"Jah." Laura rüüpas kanget kohvi.

Mitch Ryan põristas mõtlikult sõrmedega vastu tühja
taldriku veert.

"Mida sa mõtlesid siin pildistada?"

"Ma ei tea," vastas Laura mornilt ja tõmbas käega närvilisega üle juuste. "Vulkaane, loojanguid, merd. Lootsin müüa pilte "National Geographic", veel leiduks mingeid väiksemaid turismiagentuure, kes võiksid tunda huvi heade piltide vastu, või ajakirjade turismiveerge."

Mitch vaatas teda ikka veel tähelepanelikult.

"Ja sellest rahast piisaks sõidukulude katmiseks?"

"Täiesti võimalik."

"Kui ainult õnnestub midagi müüa."

Neiu vaatas talle otsa.

"Midagi müün kindlasti."

"Näiteks pildid minu villast Martinique'il?"

"Ka see on võimalik."

Mitch istus liikumatult, ainitine pilk neiuale sihitud, nagu loodaks ta kogu tõe kätte saada.

Laura kehtas õlgu. See võis tähendada nii nõustumist kui eitamist.

"Olen kuulnud, et Ameerika ajakirjanduses ei ole sinu valduste pilte avaldatud. Vähemalt mitte viimasel ajal. Arvasin, et mul tasub proovida pildistada."

Mitch Ryani nägu muutus. Neiu oli puudutanud tema valupunkti.

"Ka sul ei tule midagi välja enne, kui olen andnud selleks nõusoleku. Minu perekonnal on niigi olnud sinu kalli Ameerika ajakirjanduse tõttu palju pahandusi."

"Aga sina ise oled ju ka ameeriklane," toonitas Laura, kuigi see arvamus avaldus oli vaieldav. Mitch Ryan oli maailmas nii palju ringi rännanud, et ükski koht ei olnud saanud talle kodupaigaks.

"Ameerikas ma ainult õppisin," sõnas mees järsult, nagu peaks ta elulugu Laurale hästi teada olema. "Olen Martinique'i, seega siis Prantsusmaa kodanik."

"Aga sul on ju Ühendriikides finantshuve?"

Mitch kehtas õlgu.

"Ma ajan äri igal pool."

"Millega on ajakirjandus sind nii ära pahandanud?"

Laura imestas mehe järsu muutumise üle. Alles minut tagasi kuulas Mitch teda üle. Nüüd näis ta olevat täielikult unustanud, miks ta neiu kell kuus üles ajas ja milleks ta temaga omavahele jäi. Ilmselt meenus talle mingi ammune juhtum oma perekonnaga.

"Sul jätkub südant seda küsida?" See kõlas lahkelt ja vaikselt. "Pärast seda, kui tungisid mu majja, rikku-des eraomandi puutumatusse seadust?"

Laura vaikis. Mehel oli õigus. Ka siis, kui oleks ise Mitchi asemel, ei piirduks asi pelgalt rahulolematuse avaldamisega. Tõenäoliselt rakendaks ta karmimaid meetmeid. Aga siiski näis, et mehe viha ei ole põhjustanud üksnes tema sissetung.

"Mõtleks, ajakirjanikud on püüdnud mõnel korral sinu villat pildistada! Vaevalt põhjustab see teie neimahu, mister Ryan. Nägin nende ajakirjanike nimekirja, kelle sa oled viimase kümne aasta jooksul kohtusse kaevanud. See meenutab teatnikku "Kes on kes", kuhu on sattunud üksnes ajakirjanikud."

"Ent sellele vaatamata tulid siia. Kindlasti selleks, et kirjutada minust mingile ajakirjale."

Laura puhkes naerma. Nii lihtsalt teda ei lollitata.

"Tuleb valmistada sulle pettumus, Ryan. Otsisin võimalust alustada sinu vastu mingit kohtuprotsessi."

Nüüd oli Mitchi kord naerda.

"Kas tõesti?"

Laura jäi endale kindlaks.

"Jah. Näiteks teoga solvamise, kallaletungimise ja muu säärase pärast, mida kari advokaate oskab välja mõelda." Kui Mitch ka märkas, et neiu kordas tema eilseid sõnu, siis ei näidanud ta seda välja. Ta pilk ei muutunud, ja see pilk Laurale ei meeldinud. Neiu jätkas vähem uljalt: "Hiljem aga mõtlesin ümber. Sa ajad oma rahaasju laimamatult, sinust peetakse lugu ja kohtuprotsessi sinu vastu on praktiliselt võimatu võita. Seepärast loobusin sellest kavatsusest."

"No mis sa kostad! Kuidas mul vedas!" sõnas Mitch Ryan sarkastiliselt muiates. "Järelikult tulid siia just selleks, et maksta üksinda kätte kõigi ajakirjanike eest."

"Miks sa seda imeks paned? Et tahtsin neimata mulle valmistatud ebameeldivuste pärast?"

Näis, et mehe sinised silmad vaatavad otse ta hinge.

"Omal ajal ei hinnanud ma sind vääriliselt," ütles Mitch vaikselt, pöördus järsult ja lahkus.

Laura vaatas, kuidas ta trepist alla oma tuppa ruttas. Ta viibis seal ainult mõne sekundi ning väljus kotti ja kaameraga. Laural tärkas taas lootus. Tema aparaadid.

Äkki suutis ta meest veenda ja too laseb tal minna?
 Mitch ulatas talle "Nikoni", filmikassetid ja välklambi.
 "Kuhu me läheme?" küsis Laura lauast tõustes.
 Mitch ei hakanud seekordki talle midagi seletama,
 üksnes võttis tal kõvasti käest kinni ja juhtis trepist alla.
 "Vaatame, kui hea piltnik sa oled."

Laura järgnes Ryanile kuulekalt vestibüüli, kus tume-
 danahalised teenijad parajasti koristasid.

"Kui palju teenijaid sul on?" küsis neiu.

"Alalisi on üksteist. Vajadusel palkame lisajõudu."
 Mitch naeratas talle valgeid hambaid välgutades. Ta
 tabas jälle neiu mõtte. "Enamik neist ei ela siin, kuid mõni
 elab ka villas."

Ta avas välisukse ja laskis Laura ette.

Olal rippuva fotokoti tõttu pidi ta mööduma mehest
 kõltsi.

"Ja kõik nad oskavad ainult prantsuse keelt?" Poleks
 paha, kui põgenemiseks oleks varuvariant.

"Viimane kui üks," vastas Mitch muiates.

Laura astus alandlikult välja ja heietas oma mõtteid
 edasi, kuid laial kivitrepil peatus.

"Mis nüüd?" küsis mees.

Laura, kellele midagi meelde tuli, toetas selja uksele.

"Koerad..."

Mitch puhkes naerma, vangutas pead ja astus ta
 juurde. Teksapüksid ümbritsesid tihedalt ta pikki jalgu.
 Härk oli vööni lahti nõõbitud ning jättis paljaks tugeva
 rinna.

"Dobermannid siis ajasid sulle hirmu nahka?"

Laura ei liigutanud end ja tõukas välja küsimuse:

"Kus nad on?"

"Puhkavad." Mitch osutas majast pisut eemal asuva
 traatvõrguga ümbritsetud väljaku poole. "Nad on seal
 alaliselt ja ainult siis, kui väravavalvur helistab ja teatab
 kellegi saabumisest, laseb Jacob nad välja."

Laura ei teadnud, kas võib seda uskuda.

"Aga kui nad kogu aeg puuris istuvad, on neist vähe
 kasu."

Mitch kehtas põiklevalt õlgu.

"Oleneb sellest, kuidas asjale vaadata. Muidugi võiks
 nad välja jooksmata lasta, aga siis tuleks alati muretseda,
 et nad võivad rünnata kedagi uutest teenijatest või Fort-
 de France'ist saabunud kullerit."

"Aga kas nad ründavad, kui keegi tuleb?" Selgus,
 et see, mida ta oli kuulnud, vastab tõele.

"Jah, muidugi. Käskluse peale. Aga sul ei tarvitse

karta." Mitch tõmbas tal õrnalt, kuid kindlalt käega üle juuste. Sinised silmad soojenesid. Mingi hetke vältel näis Laurale isegi, et neis vilksatas kaastunne, kuid see kadus sama kiiresti, kui ilmus. Nüüd oli seal hoiatus. "Aga kui sa tahad põgeneda või mingil muul viisil valves kahtlust äratada, lastakse nad valla."

Laura tõmbas kramplikult hinge.

"Aga siis nad ju võivad kallale tulla?"

"Muidugi. Selles ei tarvitse sa kahelda, miss Parker. Nad ründavad."

Mitch Ryani maastur seisis maja taga garaažis, mis võis mahutada vähemalt kümnekond autot. Laura istus mehe järel laigulisse sõidukisse. Sellel ei olnud turvavööd ega katust ja nagu hiljem selgus, ka mitte käetuge, millest kinni hoida. Nagu kõik muu, mis Mitchile kuulus, oli ka see auto ehitatud eritellimusel.

Laura asetas fotokoti jalgade ette.

"Kuhu me sõidame?" küsis Laura veel kord. Ta ei suutnud enam oma uudishimu tagasi hoida.

Mitch tagurdas garaažist välja, lükkas käigu sisse ja võttis hoogsalt paigalt.

"Istandusse."

"Milleks?" Laura püüdis mootorimürast üle karjuda. Tuli kaamera kätte võtta, et see viga ei saaks.

"Aga miks ka mitte?" karjus mees vastu. "Või oli sul täna mingeid muid asjaajamisi?"

"Ära teravmeelitse, Ryan. Tahan lihtsalt teada, kuhu me läheme."

"Ma juba ütlesin sulle," vastas Mitch juba vaiksemalt, sest mootor ei mõiranud enam nii koledasti. "Lähme istandusse. Seal leidub tegemist meile mõlemale."

Laura mõtles nende sõnade üle järele: Mitch oleks võinud jätta ta muretult Jacobi ja koerte valve alla. Nähtavasti soovib Mitch tõepoolest, et ta seal midagi pildistaks.

"Kas mul tuleb pildistada midagi kindlat?" küsis ta, kui maastur peatus pidurite krigisedes esimese põllu juures.

Mitch seiskas mootori ja asetas parema käe istme seljatoele, nii et see kergelt neiu õlga puudutas, kuid Laura istus liikumatult.

"Võid pildistada kõike, mida soovid." Hääli oli mahe.

saasis mustad juuksed langesid ta silmadele. Mingil meeletul hetkel tahtnuks neiu talle läheneda ja juukse-salgud kõrvale lükata, ent see hetk möödus ja Laura ei liigutanud end. Seejärel küsis ta:

"Miks sa äkki lubad seda teha? Kust see headus äkitselt tuleb?"

Mitch hüppas sõidukist välja, avas talle ukse ja aitas väljuda, hoidis tal pihast kinni ja kudrutas:

"Kust sa selle võtsid, et ma heaks muutusin?"

Neiu pihta hoidvad käed kuumenesid iga sekundiga. Laura tahtnuks lahti rabeleda, kuid mehe silmade läige hoidis teda paigal.

"Mida see tähendab?"

"Seda see tähendabki." Mitch tõi autost koti välklambi, filmide ja vahetusobjektiividega ning ulatas Laurale. "Ma ei öelnud, et luban sul need filmid endale jätta. Ütlesin ainult, et tohid pildistada."

Laura oli marus, ent nüüd avanes talle harukordne võimalus ja ta kasutab seda. Ta otsustas keskenduda tööle. Pole oluline, kas filmid jäävad temale. Äkki mõtleb Mitch siiski ümber. Herb Stanton ju ütles, et talle meeldivad blondid...

Suhkruroopõld oli suurepärase. Lõputud read kuldrohelist varsi, nii kõrgeid, et nende vahel töötavaid töölisi ei olnud nähagi. Varred hõljusid kerges tuules ja näisid puudlevat pilvede poole. Põllul töötavad mustanahalised mehed ja naised raiusid roogu, lõikasid varred kindla pikkusega tükkideks ja paigutasid korrapäraselt konteineritesse.

"Miks seda käsitsi tehakse?" küsis Laura millegipärast sosinal.

Mitch seletas. Näis, et uudistamine teda enam ei ärritanud.

"See on agraarmaa. Enamikul elanikest ei ole haridust. Kui nende töö mehhaniseerida, siis ei jää neile midagi – tööd, raha ega uhkust. Nad peaksid ära elama üksnes abirahast."

Laura ei olnud päris kindel selles, et kuue kuni kaheksa jala kõrguse roo raiumise ja pakkimise raske töö, mille eest makstakse kindlasti krosse, oleks riiklikust abirahast eelistatum, kuid ei öelnud selle kohta midagi. Ta astus kõrvale ja hakkas pilte tegema.

Mitch Ryan kogub ja pakib suhkruroogu. Mitch Ryan naljatab ja naerab töölistega, räägib nendega talle arusaamatus prantsuse keeles. Oleks tore, kui hiljem õnnestuks kas või üks film ära peita...

Seejärel läksid nad suhkruroo töötlemise vabrikusse, kus ootas ärasaatmist tuhandeid tonne valmistoodangut. Laura jätkas klõpsutamist. Teda hämmastas, kui hästi tundis Mitch põllutööd ja kogu tehnoloogiaprotsessi. Ühe täisvõetud filmi pistis ta märkamatuult maasturisse juhiistme alla. Kodus peab selle sama märkamatuult kätte saama.

"Kuhu nüüd?" küsis Laura lõbusalt, kui nad olid lõpetanud suhkruroopõllu ülevaatamise.

"Ananassipõldudele," vastas mees, kui nad sõitsid küngastele viival teel.

"Aga seejärel?" päris Laura edasi, nautides sõitu koos Mitchiga hoopis enam, kui võis endale tunnistada.

"Saint-Pierrysse. Seal on mul asja sadamasse."

Kogu Mitchi asjaajamine Saint-Pierrys koosnes tema jahtide lukkude kontrollimises. Tal oli kolm suurt, hästi hooldatud alust, kõigil naisenimed. "Leedi Bettina", "Õiglane Alice" ja "Leedi Angelica".

"Kes see on?" küsis Laura, astudes mehe järel kolme kümnejalase jahi pardale.

Mees ulatas käe ja Laura võttis meelsasti abi vastu. Ent tema tänulikkus hajus kohe. Tekil ei lasknud Mitch teda vabaks, vaid vastupidi – surus tema kätt oma kuumas tugevas peos veelgi tugevamini.

Laura tõmbas end siiski lahti.

"Kes on kes?" küsis Mitch, kellele tuli meelde talle esitatud küsimus.

"Jah?" Laura oli küsimuse juba unustanud. "Leedi Angelica. Kes ta on?"

Mitch pöördus kõrvale.

"See on mu ema nimi." Veel üks paus ja pikk pilk mehele. "Ta suri, kui olin viieteistkümnene. Ta oli kaua haige."

"Vabanda."

Mitch ei vastanud, kuid Laura tunnetas, kui raske on tal sellest kaotusest rääkida. Korra tuli tal tahtmine seda tumedapäist sünget meest süleleda ja lohutada ning murekortsud ta laubalt siluda. Ent samas mees pöördus ja see hetkeuit lendas minema. Laura ees seisis sama

kolm tundmatu, keda ta oli näinud nende esimesel kohtumisel.

"Kas tahad teha väikese meresõidu?"

Otsekui oleks tal võimalik valida.

"Ei. Ma parem ootan sind kaldal."

Sõnagi lausumata pöördus Ryan järsult, nagu lakanuks neiu talle olemast, ja hakkas otsi pollareist lahti päästma.

Sellega valmis saanud, astus mees roolikambrisse. Laura järgnes talle ja jälgis, kuidas Mitch laevukese lahest välja juhib. Päev oli imeilus. Pilvitus taevast ergas päike.

"Oleksin võinud jätta sind istandusse."

Korraga kahetses Laura, et ta sinna ei jäänud, kuid mida kaugemale nad lahe kristallpuhtal veel jõudsid, seda enam haaras teda ümbritsev ilu ning ärritus hakkas üle minema.

Tagapool kõrgus tohutu must tulemägi. See valitses küngastest ümbritsetud Saint-Pierry oru kohal. Neiu huvitatud pilku nähes seletas mees:

"See on Pelée mägi. Viimati purskas 1902. aasta mais. Seda hävis linn täielikult."

Laura noogutas. Puude vahelt paistsid majade punased katused ja valged seinad. Sinine taevast ühines silmapiiril kirkassinise merega. Neiu tegi mitu võtet. Mitch Ryan sattus igasse kaadrisse. See ei häirinud meest põrmugi.

"Kas sa tõesti tead, kuidas neid hiljem kasutada?"

Laura heitis talle pireda pilgu.

"Jah, kallis. Ma tean, kuidas neid hiljem kasutada. See on minu töö. Või oled sa selle unustanud?"

"Ei, ma mäletan."

Mootor töötas tühikäigul vaevukuuldavalt. Mitch seiskas selle ja kambris valitses täielik vaikus.

Vaikides võttis mees Laural käest ja viis ta üles. Seal vaatasid nad sõnatult merd ning silmapiirile ilmunud kiiresti kasvavat pilve. Tuul hakkas ootamatult tugevnema. Kuidas võib midagi nii ilusat muutuda mõne minutiga ahvardavaks? mõtiskles Laura. Ja kuidas võis ta ise sõherdusse suppi sattuda? Ta ei suuda kuidagi selle mehe tundeis orienteeruda. Mitch oli jäme, vaba käitumisega ja väga rikas. Ometi elas temas mingi solvang või saladus, mis tõmbas neidu ligi nagu küünlaleek õõliblikat. Või oli see pelgalt ajakirjaniku harjumus, mis paneb kogu

aeg sensatsiooni otsima? Või midagi enam?

"Millal sa mind ära lased?" küsis Laura mõlemale ootamatult.

Mitch pöördus tema poole. Seekord ei väljendanud ta silmad absoluutselt mitte midagi.

"Minu meelest tegime juba kõik selgeks," vastas ta. Juhtimiseta jaht õõtsus omapäi lainetel.

"Miks just mina?" küsis Laura meeleheitlikult. Kas ta kardab seda meest? Kardab seda, mida Mitch võib teha, kui nad saavad ametlikult meheks ja naiseks? Või kardab iseennast, seda, mida ta ise võib mehele lubada? "Miks sa ei valinud kedagi teist, kes oleks meelsasti su naiseks saanud? Näiteks Alice'it?" Laura kiirustas oma mõtet lõpetama. "Ma tean, et Alice oleks rõõmuga sulle läinud."

"Vägagi võimalik." Mitch ei hakanud vastu vaidlema. "Ent õnneks mulle ja kõigile teistele ta mind ei huvita."

"Miks siis?" käis Laura peale. "Ta on ilus, tark..."

"Nagu paljud teisedki," sõnas Mitch kuivalt.

"Mis siis teie vahel ikkagi juhtus? Miks sa kihluse katkestasid?" Lauras ärkas taas reporter.

Mehes aga tõstis omakorda pead miljonär.

"See ei ole sinu asi, pagana päralt," vastas ta järsult.

"Edaspidi palun sul oma küsimused endale jätta. On see selge?"

Muidugi on selge. Mis on siin arusaamatut?

Tumedal silmapiiril tihenesid pilved, kuid Mitch ei kiirustanud mootorit käivitama. Laural oli tunne, et mees tahab veel midagi öelda.

"Võib-olla küll, kuid ma siiski sellele ei lähe," sõnas neiu mõningase aja pärast.

"Sa lähed sellele," ütles mees rahulikult, kuid tundus, et ta ei ole millegagi rahul.

See on vaieldav, leidis Laura, kuid kuuldavalt ütles:

"Asi on selles..."

"Asi on selles," katkestas Mitch teda kähedalt, "et mul ei ole vaja kedagi, kaasa arvatud Alice. Ma vajan sind."

"Ja rikas poiss saab alati selle, mida ta tahab." Laura isegi ei püüdnud oma häälede piisakest soojust panna.

Mitch vaatas talle pahaselt otsa. Sel hetkel näis, et ta tahab neiu rohkem, kui pelgalt fiktiivabielu.

"Jah."

"Ainult mitte seekord," jätkas Laura oma õiguste kaitsmist. Ta pöördus, kuid ei jõudnud teha kaht sammugi, kui mees temast kinni haaras ja ta taas enda poole pööras.

"Arvad tõesti nii?"

"Ma ei ole elu sees milleski nii kindel olnud, kui selles," Laura rebis end lahti.

Sugenes vaikus. Mitch Ryan lähenes talle taas. Laura taandus, kuid komistas tekil lebava kõlepuhi otsa ning oleks kindlasti kukkunud, kui Mitch ei oleks teda toetanud. Neiu ei jõudnud veel taibata, mis juhtus, kui mees paitas õrnalt ta selga.

Laura tõstis käed, et teda eemale lükata, ent mees juba surus huuled ta suule. Siis paitas ta õrnalt neiu põske, kaela ja kõrvatagust.

"Miks just praegu?" sosistas Mitch. "Miks sa tungisid mu ellu praegu, kui kõik on väga keeruline, kui kõik on kummaliselt sassi läinud? Kas sa saad aru, mida tegid, kui mu teele ilmusid?"

Laura ei jõudnud vastata, sest mees suudles teda taas. Keskpäeva troopikapäikese kuumus oli selle suudlusega võrreldes tühine. Üle keha veeres seniadumata soojaline. Kui Mitch ta lõpuks vabastas, suutis ta vaevalt hingata, seismisest rääkimata.

"Miks?" Mitch kergitas muiates kulme.

"Seepärast, et niiviisi ei pane sa mind sinu omaks saama."

"Arvad nii?"

"Ma tean seda." Laura ei lähe kunagi voodisse mehega, keda ta ei armasta, ükskõik kuidas ta seda ise ka ei tahaks. See oleks kõigi ta põhimõtete vastu.

"Tulevik näitab," vastas Mitch leebelt.

"Loodan, et mitte."

Liiga hilja taipas Laura, et esitab mehele väljakutse, mille see kindlasti vastu võtab. Mehelik, visa ja edukas Mitch Ryan ei rahune nüüd enne, kui on ta kätte saanud. Laural jäi ainult loota, et mees võtab küll ta keha, kuid mitte südant.

Villasse tagasi pöördusid nad vaikides. Nad jõudsid kui äärde kella kolmeks, jäid vihma kätte ja said otsi kinnitades läbimärjaks, mis mõistagi tuju ei tõstnud. Mitch vaikis süngelt.

Koduteel arutles Laura, kui palju tuleb tal maksta hotellitoa eest. Tuli välja tohutu summa. Pealegi ei teadnud ta, mida nüüd teha – ilmutada aktiivsust ja püüda Mitch Ryani kohta rohkem teada saada või oodata, kuni andmed talle iseenesest kätte jooksevad. Ent Mitch Ryan juba teab, et ta on piltnik, ning võib alatatada kohtuasja nii tema kui ajakirja "Isik" vastu. Mõnikord näis talle,

et kõik just nii lõpebki. Ometi ei kavatse ta anda mehele sellist võimalust.

Džiip veeres korralikult garaaži.

Automaatuks nende selja taga sulgus kergest nupuvajutusest. Laura nägi, et Mitch asetaski autovõtme enda ette armatuurlauale, ja kavatses välja hüpata.

"Ära kiirusta." Tugev käsi langes ta õlale. Juba teist korda tänase päeva jooksul luges Laura mõttes kümneni.

"Mida sa veel minust tahad, Ryan?"

"Filme. Kolme kassetti."

Mõistagi oli mõttetu loota, et mees need unustab. Neiu otsis kiirustamata kotist kolm karbikest ja ulatas Mitchile. See uuris neid tähelepanelikult. Üks neist oli avamata. Mitch ei jäänud rahule.

"Hüva. Anna kõik ära."

Laura vaatas talle süütu näoga otsa.

"Mis nimelt?"

"Tead isegi, mis. Veel üks film. Kuhu sa selle panid?"

Hetkeks tuli tahtmine kassett ära anda ja loole lõpp teha, kuid miski takistas teda allumast.

"Ma ei saa su jutust aru."

Mees silmitses teda pealaest jalatallani. Laura hüppas kiiresti autost välja, taandus ja tõstis hoiatavalt sõrme.

"Nüüd kuula mind, Ryan. Sul ei ole õigust minuga niiviisi käituda..."

"Ei, on küll." Mees pööras end laisalt istmel ja torkas jalad autost välja. "See on minu film."

"Nüüd enam mitte." Laura möödus kallist prantsuse limusiinist, Mercedesest ja erepunasest Jaguarist. "Mul ei ole filmi," ütles ta ja sirutas Mitchi poole avatud peod. "Sa näed ju ise."

"Kas tõesti?" Mees istus ikka veel sealsamas. Ta sinised silmad liikusid mööda neiu kehale liibuvaid teksapükse ja pluusi.

Laura tundis, et on täielikult pea kaotanud.

"Ära vahi mind niimoodi!" Ta selg puudutas Bettina Mustangi. Ent enne, kui ta jõudis sellest mööduda, oli Mitch ta juures, haaras tal õlgadest ja surus ta vastu autot. Laura süda hakkas meeletult pekslema.

Mitch liibus ta vastu. Neiu tundis ta südametuikeid ja seda, kui agressiivselt ta tugev keha pingule tõmbub.

"Laura, kallis," sosistas ta. "Mul on seda filmi tarvis. Anna see ära. Nii on sulle parem." Mehe hääl kõlas õrnalt, peaaegu ahvatlevalt, kuid see Laurat ei petnud. Kui ta

kassetti loovutab, ei saa ta vastu mitte midagi.

Jaa, see on ainuõige poliitika. Mees ju ei tea, kellele ta kavatseb filmi anda, ja seepärast ei saa teda kohtusse kaevata. Ta ei julge. Talle on hoopis tähtsam, et need pildid lehte ei satuks. Üksainus vihje vahistamisele, ja need pildid, millel ei ole küll midagi erilist, satuvad ajakirjandusse.

"Mul ei ole midagi," sõnas Laura kindlalt.

Mitch heitis talle hävitava pilgu. Laura ei liigutanud end.

Mees ohkas.

"Sa valetad," ütles ta ja vangutas pead, nagu oleks neiu saanud hakkama suure rumalusega. "Ma ei tea, milleks ja mispärast..."

Laurale näis, et nüüd luges mees mõttes kümneni.

"Miks ma peaksin valetama?" vastas ta mürgiselt.

Mitch vaatas talle jälle otsa ja Laura hakkas veelgi enam närvitsema. Ta ei soovinud üldse säherdusi jutuaajamisi, pealegi siin, eragaraaži üksinduses.

Mees märkas seda.

"Mulle on tarvis filmi, kallis, ja ma teen kõik, et seda kätte saada."

Laura otsustas mitte enam oodata. Nende kehade lähedus viis teda teatud mõttele. Neiu proovis end vabastada.

"Mitch..."

Mees paitas vastuse ootel ta õlgu. Sellises seisundis, vastu langes autokatust surutuna, oli ta täiesti abitu, ja Mitch teadis seda.

Kuumad huuled puudutasid ta kaela ja libisesid pehmelt allapoole. Laural jooksis judin üle selja.

"Mitch..." Neiu püüdis teda cemale lükata. Asjatu katse. Mees hoidis teda kinni nii kergelt, nagu tema võinuks hoida näiteks lille. Igasugune võitlus oleks kasutu.

"Mulle on tarvis filmi, kallis," kordas Mitch taas. Ta huuled liikusid kaelalt pluusi väljalõikesse, seejärel suule. Laura oli täielikult tema võimuses.

Nüüd pidi ta ise valiku tegema. Seda taipas ta väga hästi. Ta kas annab filmi ära või peab leppima tagajärgedega. Mingil hetkel oli ta valmis kiusatusele järele andma.

Ent mõistus võitis. Laura kergitas pead ja hammustas närviliselt huult. Järgmisel hetkel mehe silmad soojenesid ja ta langetas neiu poole pea. Laura taipas – veel üks suudlus, ja ta unustab kogu maailma. Nüüd oli ta valmis andma mehele kõik, mida see iganes tahab.

"Olgu, olgu!" Kiirustav ülestunnistus päästis teda vältimatust suudlusest. "Võid oma filmi saada." Nähes, et Mitch kahtleb, lisas ta: "See on auto kindalaekas."

Korraks näis, et mees ei pea sõna ja suudleb teda ikkagi, kuid ka tema võttis end kokku. Mõistes, millega see võib mõlemale lõppeda, vabastas ta neiu ja astus maasturi poole, pööras korraks pead ja nägi, et Laura jookseb vastassuunas. Mees jõudis talle kiiresti järele.

"Ma ei usu, et see on seal," ütles ta ja surus Laura vastu seina.

"Hea küll, hüva." Laura alistus kohe, kui tundis ta keha soojust. "Ma ütlen, kuhu ma filmi peitsin."

Aga Mitch ei kuulanud teda, või kui kuuliski, siis pärast neid valetamisi teda enam ei uskunud.

"Kõik reporterid on ühesugused," ütles ta vihaselt ja vaatas neiuale teraselt otsa. "Anna neile ainult voli kätte..."

"Pole tõsi!" püüdis Laura teda ümber veenda, kuid oli juba hilja. Nüüd kavatses mees teda võtta. Soojad, kuid nagu näis, täiesti tundetud käed liikusid kiiresti üle ta keha. Vaatamata neiu protestidele ja töotustele, et nüüd räägib ta tõtt, liikusid need käed pluusi alla ja libisesid ta rindadele.

Palvetele kurdid käed liikusid ta selja taha ja avasid rinnahoidja. Viivuks neiu vaikus. Ta taipas, mida mees tahtis sellega öelda. Mitch võib ta võtta igal hetkel ja ta ei saa sinna midagi parata. Ei enne ega pärast.

Äkitselt laskis Mitch ta vabaks ja tõmbas mitu korda sügavalt hinge. Silmad olid endiselt külmad ja läbitungivad.

"Mulle on ikkagi seda filmi tarvis," ütles ta lihtsalt.

Taas tekkis vaikus. Siis pöördus Mitch Ryan järsult ja lahkus. Laura vaatas talle järele ja arutles, mille pärast nad üldse võitlesid ja kumb neist õieti võitis. Ta oli kindel, et mees ei olnud veel alistunud ega mõtlegi seda lähemal ajal teha.

Laura astus kiirustamata trepist üles. Mõttepilgu eest libises tahtmatult läbi tänane päev. Oli täiesti selge, et Mitch Ryan ihaldas teda ja võinuks täiesti ta võtta. Miks ta siis ikkagi seda ei teinud? Mees ju tahtis teda ja oli pealegi pahane, et ta temale kärkseid pähe ajas. Miks ta muutus äkki korralikuks ja vabastas ta hetkel, mil näis, et ta end enam ei valitse? Mingi mõttetus! Kõik on mõttetu, alates tema vangistamisest kuni tungiva palveni talle mehele minna. Ka miljoni aasta jooksul ei hakkaks ta mõistma Mitchi käitumismotiive ega teda ennast.

Trepist üles minnes ja mööda koridori astudes teadis Laura, et ainus, mida ta praegu vajab, on kuum vann ning võimalus kas või lühikese aja jooksul mitte mõelda Mitch Ryanile ega oma tulevikule.

Ent nagu tavaliselt, ei antud talle ka seekord võimalust omaette olla. Toas ootas teda juba Bettina.

"Laura!" hüüdis Mitchi öde teda nähes rõõmsalt. "Tore sind näha. Mitch juba saabus ja ütles, et tuleb kohe."

Huvitav, mida ta siin tegi, arutles Laura ja asetas väsimult fotokoti ukse juures asuvale roosast puust kirjutuslauale.

"Kas juhtus midagi?" küsis Laura võimalikult ükskõikselt.

"Kuidas siis! Toodi sinu pulmakleit!"

Alles nüüd märkas Laura voodil lebavat atlassi- ja pitsikuhilat. Ta ei suutnud kohe vastata ja kui ta rääkida sai, ei kostnud ta häälest innukust.

"Teed nalja või?"

Mõistagi tulnuks öelda midagi muud, kuid Bettina oli nii ärevil, et ei märganud tema enam kui veidrat reageeringut.

"Imestad, eks ole?"

Imestamine ei olnud õige sõna. Niisiis on Mitch tõesti otsustanud seda teha, mõtles Laura, kuid kuuldavalt ütles:

"Kust see pärit on?"

"Fort-de-France'ist, monsenjöö Edwardi kauplusest," kuulutas Bettina. "Arvan, et see meeldib sulle. Mitch andis

mulle kataloogi, et ma valiksin kleidi oma maitse järgi. Ta ütles, et teil ei ole selleks aega." Tüdruk katkestas koraks oma kiire sõnadevoolu, kuid üksnes selleks, et küsida: "Muide, kus te täna käisite?"

"Istanduses. Kontrollisime seal tema ladusid. Seejärel sadamas," vastas Laura ja läks süngi juurde rõivast lähemalt uurima.

Kleit oli pikk, ulatus ilmselt kandadeni, pika looriga ja kitsa pihaosaga. Seda kaunistasid oivalised iraani pitsid. Rüü oli ehk pisut pedantne, kuid erakordselt omapärane ja väga-väga ilus.

"Loodan väga, et see hakkab sulle meeldima," lausus Bettina siiralt. "Ma saan aru, et pikad käised ja püstkrae on pisut vanamoodsad, aga..."

"Kleit on väga ilus," pomises Laura. "Olen sellisest alati unistanud. Aga..."

"Mis on?" Bettina vaatas talle murelikult otsa. "On sinuga kõik korras? Näib, nagu oleksid pisut endast väljas. Või väsinud."

Laura kattis tahtmatult näo käega. Peegli ette astudes leidis ta oma rahulduseks, et ta näole ei ole jäänud mingit võitluse jälge.

"Teil oli ebameeldiv jutuajamine?" Bettina tahtis selgitada sellega Laura veidrat käitumist. "Ausalt öeldes võis seda oodata."

Laura pöördus tema poole.

"Mida sa tahad sellega öelda?" Võib-olla on kõik hoopis keerulisem, kui talle algul näis.

Laura võttis harja ja hakkas juukseid sugema. Talle näis, et Bettina võrdleb teda tahtmatult Mitchi endise pruudi Alice Keatoniga.

"Tead..." Bettina langetas silmad.

"Aga neil? Tahtsin öelda – kas neil oli ebameeldivaid jutuajamisi?"

Otsest vastust ei olnudki tarvis. Piisas Bettinale otsa vaatamisest. Ent Laura otsustas minna kaugemale. Nüüd tõstis temas pead tavaline naiselik uudishimu.

"Bettina, miks nende kihlus nurja läks? Miks Mitch selle katkestas?" Selles, et kihluse katkestas just mees, ei olnud Laural mingit kahtlust.

Bettina tõstis pilgu.

"Kas Mitch ei ole sulle sellest rääkinud?"

Laura raputas pead ja tundis äkki, et võib iga hetk nutma puhkeda. Talle mõjusid nii väsimus kui närvipinged.

Bettina, kes arvas, et Laura on endast väljas, kiirustas vastama.

"Ah sellest te siis täna rääkisitegi. Ma oleksin pidanud oskama seda arvata. See, mida too naine meestega teeb..."

Laura kartis näidata, kui väga see teda huvitab. Ehk on kunagi hiljem võimalik seda teavet kuidagi kasutada. Ainult jumal teab, mida tal tuleb teha, kui Mitch käitub ka edaspidi nii, nagu praegu.

"Mida ta siis teeb?" küsis ta pisaraid kuivatades. "Mida Alice teeb?"

"Ta topib oma nina igale poole ja tekitab kogu aeg ebameeldivusi. Kui ta ei oleks Harrisonile külge löönud, ei olnuks ehk midagi."

Harrison. Mis tema siia puutub? Ta tahtnuks seda küsida, kuid Bettina peatas teda käeliigutusega.

"Ma rääkisin juba niigi liiga palju. Sa ju tead, et Mitchile ei meeldi, kui tema isiklikust elust räägitakse. Paremini küsi temalt ise."

"Aga muide, kus ta on?" küsis Laura nagu muuseas ja pani juukseharja käest. Ja mida ta tegi tema toas? Ta ju ei käinud pulmakleiti vaatamas.

"Kas ta ei öelnud sulle?" imestas Bettina. "Ta on pimekus. Ta tahab teha valmis pildid, mida sa täna võtsid. Aga kas sa ei tahagi pruutkleiti selga proovida?"

"Oi, ma unustasin selle päriselt. Aga las ma käin enne duši all."

Laura võttis midagi lisamata hommikumantli ja puhata pesu ning läks vannituppa. Kui ta viie minuti pärast värskena ja puhanuna tagasi tuli, ootas Bettina teda magamistoas, ent nüüd oli seal veel mõni teenijatüdruk ja õmbleja. Pisut närvitsedes heitis Laura hommikumantli ült ning tõmbas oivalise atlasskleidi üle pea.

Kõigi kohalolijate suust vallandus vaimustusehüüe. Miks, seda mõistis Laura siis, kui oli peegli ette astunud. Kleit oli lihtsalt tavaliselt ilus ja sobis talle nii, nagu oleks see õmmeldud tellimuse peale.

"Oi, Laura! Sa oled ju lausa uskumatult ilus!" Bettina astus ligi seda imet lähemalt uurima. Ta silmad sädelesid vaimustusest.

Õmbleja silus volte ja torkas nõõpnõelu sinna, kus

tema arvates oli tarvis midagi kohendada. Laura tahtnuks öelda, et tal ei tarvitse vaeva näha, et kleit istub talle niigi hästi, kuid ta ei julgenud suud lahti teha. Ta suunas taas pilgu Mitch Ryani armsale ja naiivsele öele.

"Jah, sul on õigus. Kleit on tõesti ilus. Mida ütleb sinu arvates Mitch, kui ta seda näeb?"

Laura kujutlusse kerkis pilt sellest, kuidas enesega rahulolev miljonär seisab altari ees ja ootab asjatult pruudi ilmumist.

Bettina tõstis pilgu Laura kujutisele suures vanaaegses peeglis.

"Ma ei tea. Mida sa ise arvad? Sina ju lähed talle mehele."

Laura pöördus kõrvale. Ta nägi, et peeglis väljenduvad ta tunded hoopis selgemini, kui ta võis endale lubada. Oli isegi naljakas mõelda, et ta võiks tõepoolest Mitch Ryaniga abielluda. Mees üksnes hirmutab teda, püüab talle kätte maksta, eelkõige selle eest, et ta oli end tema pruudiks nimetanud.

"Ära sunni mind mõtlema oma venna eest, Bettina. Usu mind, ma olen juba püüdnud seda teha, ja mitte ainult ühel korral." Laura tõstis õmbleja palvel käed. "Sellest ei tulnud midagi."

"Kas te selle pärast tülitsetegi?" Bettina uudishimu ei tundnud piire.

"Mõnikord näib mulle, et võime minna tülli iga asja pärast. Ent kuna sa tead, kuidas ta suhtub naistesse, siis sa selle üle ei imesta. Noh, kas kleidiga on nüüd korras? Uskuge – see, kuidas kleit mulle sobib, ei ole veel kõige tähtsam."

Seda enam, et tal ei lähe seda üldse tarvis.

Pimikuks muudetud tuba asus hoone selles tiivas, mida elamiseks ei kasutatud. Laura ei leidnud seda kohe. Ta astus sisse ja sulges enda järel kiiresti ukse. Läks pisut aega, enne kui silmad tuhma punase valgusega harjusid.

"Kas pulmakleit meeldis sulle?" küsis Mitch Ryan nagu tühjusse ja pistis järjekordse pildi kinnitisse.

Laura ei suutnud vastu panna ja vaatas juba valmis pilte. Need olid väga head, vahest isegi ta parimad. Igaühel neist oli Mitch Ryan – naeratavana, žestikuleeri-

vana ja töölistega elavalt vestlevana.

"Kas ütlesid midagi?" Mitch pöördus töölt kõrvale ja vaatas neiule küsivalt otsa. Kui mees oligi pahandanud, siis varjas ta seda hoolikalt.

"See kleit on lihtsalt oivaline," vastas Laura ja mõtles sealjuures, et vaevalt ta seda selga paneb. "Kus sa seda õppisid?" Ta imestas, kui osavalt mees pilditegemisega hakkama sai.

Mitch kehtas õlgu ja pani järjekordse pildi kuivama.

"See pole oluline." Ta vaatas Laurale mõtlikult otsa. "Pildid on päris head. Ja igaühel olen mina."

"Noh, mitte igaühel," parandas neiu. "Muidugi, seal oli kolm-neli pilti..."

"Peaaegu kõigil," katkestas Mitch. Ta ei tahtnud kuulda mingeid õigustusi. "Mida sa ikkagi kavatsesid nendega teha? Saata need minu eest salaja oma tööandjale? Kes see on?"

Jah, seda tahtis Laura teha, kuid ei tunnista seda kunagi. Ta muigas, toetus töölauale ja ristis käed rinnale.

"Võiks arvata, et sa oleksid seda lubanud!"

Mitch katkestas oma tegevuse, kuivatas käed ja pöördus neiu poole.

"Sa tead väga hästi, et ei pääse siit kusagile enne, kui olen saanud selle filmi."

Laura ei hakanud vastu vaidlema. Võib-olla ei pääse ta siit tõesti, kuid nüüd vähemalt ei saadeta teda ka vanglasse. Igal juhul mitte enne filmi leidmist. Tema selle asukohta ei ütle.

"Mida sa minu toas tegid? Bettina ei öelnud, kuid mulle näis, et otsisid sealt midagi."

Mees ei hakanud seda eitama.

Tema upsakus ja enesekindel pilk viisid Laura endast välja.

"Mida nimelt?"

Mitch muigas ja vaatas teda ülalt alla.

"Minu arvates on see vastastikku kasulik tehing – sinu pass minu filmi vastu."

Laura ei saanud sõnagi suust, enne kui oli end pisut kogunud.

"Sa ei julgeks..." Ent ta juba teadis, et see on tõsi. "Lurjus!"

"Parem kuula, mida mina ütlen, miss Parker." Mitch

võttis taas pildid käsile. "Ma ei salli häbematusi. Ei teenritelt, töolistelt ega kelleltki teiselt, nende hulgas ka sinult, kallis."

Selles oli Laura päris kindel.

"Mida sa sealt ära võtsid?" küsis ta läbi kokkupiigistatud hammaste.

Neiu lausa pulbitses vihast, kuid Mitch kas ei pannud seda tähele või ei lugenud see talle küünevõrdki. Vastust võis Laura isegi ette arvata.

"Seda näed sa ise, mu kallis."

Laura tormas oma tuppa. Seal ei olnud enam peigmehe öde, teenijaid ega kallist atlasskleiti. Ainukesed Laurale kuuluvad esemed selles toas olid fotopaun ja rahakott, mille ta oli peitnud Bettinalt laenatud rõivaste vahele.

Ta võttis rahatasku, teades juba ette, et selles passi ei ole, ent ta ei olnud oodanud, et läinud on ka raha, krediitkaardid, piletid ja muud isikuttõendavad dokumendid, ilma milleta ta oli nagu käteta. Nüüd ei usu teda isegi politseis keegi.

Vihahoos viskas ta rahatasku toa teise otsa. Kas sellele tüübile oli veel vähe sellest, et on niigi ta elu segi pööranud ja takistanud teha kasulikku tööd? Milleks oli talle veel tarvis tema raha?

"Kuhu sa kõik selle panid?" Neiu pörkas Mitchiga kokku koridori pöördekohas. Nähtavasti oli mees pilditegemise lõpetanud ja talle järele tulnud, teades väga hästi, et Laura läheb marru, kui oma kaotuse avastab. Vahest ta seda just taotleski?

"Mille ma panin?" Mitch Ryan möödus temast üksikokselt ja suundus oma poolele.

"Tead isegi, mille!" Vihane Laura järgnes talle magamistuppa. "Minu raha, tõendid ja passi."

Mitch pöördus ta poole ja naeratas.

"Me vist oleme endast väljas?" Ta astus neiuist mööda ja sulges ukse.

"Sind paneb see jah imestama? Miks ma ei peaks endast väljas olema?" Laura tuiskas kirjutuslaua juurde ja tõmbas selle ülemise sahtli lahti.

"Kuidas sulle meeldiks su toas tehtud läbiotsimine?"

Mitch haaras tal randmest kinni ja see puudutus

ei olnud kaugeltki õrn.

"See ei meeldiks mulle üldse." Veidikeseks tekkis kurjakuulutav vaikus. "Kui sul oleks pea otsas, ei hakkaks sa selliseid asju tegema."

Kramplikult hinge tõmmates püüdis Laura eemalduda, aga oli juba hilja. Mitch tõmbas tal teise käega üle selja, siis libises käsi kaelale ja hakkas sorima ta juuksesalkudes. Mehe endine pahameel ei kadunud, ent nüüd muundus see kireks. Selle kire objekt oli tema.

"Ryan, sa ei tohi!"

Mees naeris nii, et tuba kõmises. Laura parem käsi oli ikka veel haardes, mistõttu vastupanust ei saanud olla juttugi. Mehe huuled liikusid kiirustamata, kuni jõudsid ta suule. Nüüd oli ta mehe tugevas, erutavas süleluses. Neiu tundis ta kuumenenud keha soojust. Ta püüdis kõrvale pöörduda, omandada vabadust ja arukust, kuid seda mees teha ei lasknud.

Mitch kergitas õrnalt ta lõuga ja jätkas tundeküllast suudlust. Laura tõstis käed, et teda eemale lükata, kuid need põimusid mehe kaela ümber. Mitchi käed libisesid ta seljal üles-alla ja surusid teda veelgi tugevamini enda vastu.

Lõpuks laskis mees ta lahti ja Laura tundis, kuidas need sülelused olid taas teda vapustanud. Mehe vastu võidelda oli kasutu. Võitlus lõppes iga kord säärase omamoodi kättemaksuga. Ta ju ometi teadis seda!

"Mida sa siis öieti ütlesid?" küsis Mitch leebelt, kirglik pilk ikka veel neiu.

"Ütlesin, et tahan oma tunnistusi tagasi." Laura sundis end rahulikuks jääma, vaatamata sellele, et tunnetes valitses segadus. Miks mees suudles teda nii tulselt, nagu tunneks ta tema vastu tõesti midagi, hiljem aga taas jahtus ja eemaldus. "Kus need on?"

"Kas sa tõesti arvad, et ma sulle seda ütlen?"

Mitch hakkas särki lahti nõõpima. Jah, tal ei olnud veel võimalust duši all käia. Kas ta tõesti mõtleb teha seda kohe praegu, tema silmade all?

Laura püüdis mitte vaadata ta tugevat päevitunud keha ja lausub:

"Ryan, ma tahan ainult öelda..."

"Mina tahan öelda umbes sama. Seni, kuni ma ei ole saanud seda filmi, võid vabadusest ainult und näha."

Kuigi – kui sa selle ka mulle annad, ma sind nüüd vist nagunii ära ei lase.” Ta heitis särgi üle toa ja see langes täpselt voodile. “Seepärast lõpetame parem selle jutu.”

“Olgu. Sinuga ei saa praegu nagunii rääkida, sest sa oled vihane.” Laura hakkas äkki oma käitumise pärast häbi. “Võib-olla ma lubasin endale pisut liiga palju, aga kui sa teaksid...”

“Pisut liiga palju?”

Laura punastas.

“Hüva, olgu siis nii – ma lubasin endale liiga palju, ent ikkagi ei ole see põhjus teineteisele sigaduste tegemiseks.”

“No nii. Vähemalt selles oleme ühel meelel,” vastas pisut rahunenud Mitch.

“Järelikult ei sunni sa nüüd mind enam seda eten-dust kaasa tegema?” küsis Laura, pisike lootusekübe südames. “Pulmakleit on mõistagi üle igasuguse kiituse, kuid minu meelest on see juba liig.”

Mitch muigas ja võttis kapist hommikumantli.

“Arvad nii?”

“Arvan küll.” Laura hakkas taas vihaseks minema. Kas ta tõesti ei või selle duši all käimisega oodata?

“Olen ma kunagi öelnud, et see on etendus?”

“Aga...” Laura takerdus. Järsk meeleolumuutus jah-matas teda.

Äkki astus mees ta juurde ja libistas ettevaatlikult sõrme üle ta põse. Ta hää l kõlas leebelt.

“Abiellumise kohta?” küsis Laura valvsalt.

“Kõige kohta,” vastas Ryan jalustrabavalt naeratades. “Ma ei saa aru, mille pärast sa muretsed.” Ta astus vannituppa ja laskis vee jooksmas, vaevumata vabandama. “Seaduslik abielu? Luban saada sulle armastavaks meheks. Töotan seda.”

“Aga sa ei kavatse ju minuga tõeliselt abielluda?” Laura tormas vannituppa. Ta oli nii ärritatud, et unustas sündsuse reegli.

“Miks ka mitte?” Ta asus nägu kreemitama. “Ma arvan, et armastame teineteist nagu truud abikaasad.” Endale ootamatult Laura punastas.

“Tead mis, Ryan, kui sa ei lakka oma kallistustega mulle ligi tikkumast...”

“Ma teen seda ka edaspidi.”

Mõne hetke vältel valitses vaikus. Viha tõi Laurale pi-sarad silma.

“Sa oled lurjus!”

“Seda ma juba kuulsin.” Mitchi hää muutus sama ükskõikseks, nagu ta pilkki. “Kui sa ei mõtle minuga koos duši alla tulla, siis oleks parem, kui lahkuksid. Vastasel korral ma enda eest ei vastuta.”

Kui Laura julges tund hiljem söögituppa minna, ei olnud seal enam kedagi. Eellõuna oli ammu lõppenud, kuid kapile oli veel jäänud kann jahtunud teega. Laura valas endale tassitäie, lisas sidruniviilu ja suhkrut ning istus laua äärde. Issand, mida ta peaks praegu tegema?

“Ebameeldivused?” kostis toa teisest otsast Harrisoni sapine hää.

Laura turtsatas vastuseks midagi arusaamatut ning jätkas pilku tõstmata tee segamist.

Harrison astus kiirustamata ta juurde.

“Kui tahad, võin sulle tuua pisut kodurummi. See reibastab.”

Laura püüdis ärritusest jagu saada.

“Ei, tänan.”

Harrison tõmbas tooli lähemale ja võttis istet.

“Läksid taas Mitchiga tülli?”

Nähtavasti suhtutakse siin võõrastesse saladustesse vähimagi lugupidamiseta.

“Las ma püüan ise ära arvata,” jätkas Harrison vastust ära ootamata. “Sulle ei meeldinud pulmakleit. Tead, ma ütlesin Bettinale kohe, et sa pead selle ise valima, õelgu Mitch mida tahab. Iga naine tahaks seda ise teha.”

Aga just see oli Laurale täiesti ükskõik.

“Asi ei ole selles.”

Selle järgi, kui kiretult neiu seda ütles, taipas Harrison, et tal on õigus.

“Milles siis?”

Laura ei osanud arvata, kas noormees tõesti muretsseb või kasutab pelgalt juhust, et rohkem teada saada.

“Kõige,” vastas ta lõpuks. “Pulmades, laulatuskleidia. Ma ei usu, et meil midagi välja tuleb.”

Harrison vaatas teda varjamatu huviga ja asetas oma peo ta kaele.

"Ära häbene, Laura. Mulle võib rääkida. Mis teil võib mitte välja tulla?"

"Ma ei tea." Laura kõhkles. Ta oleks väga tahtnud kõike ära rääkida. Ükskõik kellele. Ent talle meenusid Mitchi sõnad selle kohta, et kui Harrison asjast teada saab, asub ta venna poolele. Vaevalt aitab noormees teda enne, kui on kaalunud, millist kasu ta sellest saab. Kui ta nõustubki aitama, tuleb talle nagunii tasuda.

"Pulmaeelne ärevus." Mitch Ryan vaatas ükselt nende poole. Harrison võttis kiiresti käe ära, kuid oli juba hilja. Mitch oli seda märganud ja nagu Laura aru sai, ei kiitnud tegu heaks.

Laurale tuli meelde Bettina jutt sellest, et Mitchi kihlus Alice'iga katkes Harrisoni pärast.

"Pulmaeelne ärevus," kordas Mitch taas, astus üle toa ja jäi peremehe kombel Laura selja taha seisma. Ta oli habet ajanud ja duši all käinud ning nähtavasti päevase väsimuse maha pesnud. Kunagi varem ei olnud ta välja näinud nii ilus ja ohtlik. Puuduks veel, et ta muutuks kiivaks!

Pilku tõstmata tegeles Laura oma teega ja ootas, mis nüüd edasi saab. Ent kui jook tiirles varem klaasis rahuliku keerisena, siis nüüd see värises ja loksus üle serva. Võib-olla teha seda praegu? Rääkida temaga veel kord, enne kui asi on liiga kaugele läinud?

"Sellise erutuse elavad minu teada läbi kõik pruudid," jätkas Mitch ja asetas talle käe õlale.

Kõik, mida Laura teha sai, oli vältida tema puudutusest võpatamast. Neiu teadis, mida Mitch praegu mõtleb. Ilmselt teadis seda ka Harrison.

"Mulle näib, et siin on midagi enamat," tähendas noormees.

Mitch pöördus järsult tema poole.

"See ainult näib sulle."

Harrison tõusis ja tahtis midagi öelda, kuid loobus. Ta vabandas viisakalt ja lahkus.

Akna tagant kostis haamrite kopsimist.

"Mida seal tehakse?" küsis Laura mõne aja pärast ohtlike teemade vältimiseks. "Terve päeva toksivad."

Mitch võttis tooli ja istus ta kõrvale. Laura ei suutnud vastu pidada ja vaatas talle silma. Need olid jäised.

"Seatakse väljakut valmis. Tuleb vähemalt viis tuhat

pulmalist. Tänaõhtusele eelpeole pisut vähem."

"Oi issake!" oigas Laura. "Arvad, et see läheb tõesti nii kaugele?" küsis ta võimalikult rahulikult ja vaatas mehele ikka veel silma. "Bettina muretseb, aga Harrison näib midagi kahtlustavat."

"Oskan arvata, miks," katkestas mees teda mürgiselt.

"Ma ei öelnud talle midagi, kui sa seda mõtled," ütles Laura teravalt.

"Väga hea. Ometi kordki käitusid mõistlikult."

Ei, seda meest ei peata oma pärandi kättesaamisel miski. Laura võttis tassi kahe käe vahele. Tal tuli kokku võtta kogu oma tahtejõud, et jääda rahulikuks.

"Lase mul minna, ja ma annan sulle filmi tagasi," pakkus ta. "Siis ei näe sa mind enam kunagi."

"Ei," vastas Mitch rahulikult.

Laura kannatus katkes.

"Kurat võtku, Ryan..."

"Räägi vaiksemalt ja jätta see lubaduste andmine." Mees kummardus ja võttis ta käed pihku. Lahtisest uksest nägid nad vestibüülis peatunud Harrisoni. Mitch alandas häält, et vend teda ei kuuleks. "Kui sa keeldud, siis vannun jumala nimel, et pistan sind trellide taha." Laura uskus teda. Aga mis on mõni vanglas veedetud öö võrreldes väljavaatega veeta kogu elu koos selle mehega?

Otsekui tema mõtteid lugedes lisas Mitch:

"Ära sellele isegi mõtle, miss Parker. Usu mind, sulle on parem, kui sa sellele isegi ei mõtle."

Laura tõstis pea. Ta pehmed heledad juuksed langevad õlgadele.

"Kust sina seda tead? Kust sa tead, et ma ei cellista mõnepäevast vanglasviibimist sinu juurde jäämisele?"

Mees seletas asja lihtsalt:

"Martinique'i vanglad on ületäidetud, miss Parker. Ohk on neis õudses seisus ja muidugi puuduvad iga-augused konditsioneerid. Kujutle, milline kuumus on päeval kambrites, rääkimata juba niiskusest. Paberlik asjaajamine võib venida päevade viisi..."

"Eriti siis, kui sellele pisut kaasa aidata," torkas Laura mürgiselt.

Mees ei mõelnudki talle vastu vaielda.

"Võib ka nii öelda." Mitch puudutas sõrmega ta lõuga

ja kergitas pead. "Kui sa sinna satud, siis kahetsed kibedalt."

Ryan astus ukse poole, kuid Laura haaras tal varrukast kinni.

"Kuule, kas me ei võiks kokku leppida?" küsis ta meeleheitlikult. "Kas me ei võiks sõlmida tehingu?"

"Näiteks millise?" Ei näinud küll välja nii, nagu kavatses mees tema ettepanekut kuulama hakata.

"Ma ei tea." Laura laiutas abitult käsi. "Võin anda sulle allkirja, et ei müü kellelegi su pilte ega ka seda, mida ma siin teada sain. Ma annan sulle filmi tagasi. Kui tahad, võin isegi sinu ees avalikult vabandada."

"Ainult lasku ma aga sind minema!" õrritas Mitch.

"Jah." Laura ei tohtinud siia kauemaks jääda. Kõik oli läinud liiga keeruliseks. Ta tundis, et võib sellesse mehesse armuda, ja näis, et mees ihaldab seda üha enam. Vahest oli see üks põhjus, miks ta neidu siin kinni hoiab.

"Ei, Laura." Mitch raputas mornilt pead ja lükkas sellega ta ettepaneku tagasi. "Ma tahan oma kaht miljonit. Selleks tuleb mul abielluda. Teen kõik, et see oleks kasulik ka sulle," lubas ta lõpetuseks nii, nagu peaks endaga aru. "Minust saab niiviisi ju sinu võlglane."

"Mida see peab tähendama?" küsis Laura, kuigi kartis väga seda küsimust esitada.

Mehe hääl muutus taas kindlaks ja karmiks.

"Sul ei ole väljapääsu. Seepärast pead hakkama minuga koostööd tegema. Pead vähemalt tegema näo, et sulle meeldib väga olla kihlatud "ühe läänepoolkera kõige ilusama ja paljulubavama poissmehega", osundas ta üht ajakirja "Isik" kirjutist.

"Aga kui ma ei nõustu?"

"Siis vist hakkame sinuga kogu aeg tülitsema, kuid lõpuks, Laura, läheb kõik ikkagi nii, nagu mina tahan."

"Kas võib sinu sõnu võtta lubadusena, et meie abielu jääb puht fiktiivseks?"

Mitch Ryan mõtles selle küsimuse üle järele.

"Läheb nii, nagu sina soovid."

Laura ohkas. Ta tundis end nurkaaetuna.

"Kui kaua ma pean siin viibima?" Ta tõstis mehele paluva pilgu. "Kui kaua tuleb mul teeselda sinu armastavat abikaasat?" Kuidagi pidi ta ju oma saatuse selgeks saama. Kuigi see kõik võib lõppeda üldsegi mitte nii, nagu Mitch soovib.

"Kõigest mõne nädala." Neiu lõikav toon kutsus esile üksnes nõrga naeratuse. "Seni, kuni testament on välja kuulutatud ja kõigile vajalikele paberitele alla kirjutatud."

"Ja sa lubad, et pärast seda saan vabaks?" Kas võib seda meest uskuda, kui tema iga pilk neiu võibsema paneb? "Sa ei püüa mulle enam sulle tekitatud eba-meeldivuste pärast kätte maksta?"

"Sa siis ikkagi tunnistad, et valmistasid mulle eba-meeldivusi?"

"Mitte meelega." See oli muidugi vale.

Mitch Ryan vaatas talle otsa. Ühest pilgust ta põhjatusse sinistesse silmadesse piisas, et tal hing kinni jäi. Neid silmi oli Laura alati imetlenud.

"Ma juba ütlesin, et lasen sind vabaks suurima rõõmuga, kui sa seda soovid."

Lõpuks tegi Laura näo, nagu oleks ta ettepaneku vastu võtnud. Tegelikult aga ei kavatsenudki talle mehele minna ega üldse siia jääda. Ta tahtis üksnes selgeks saada, mida mees on kavatsenud, kergendada nõusoleku andmisega oma elu ja valmistuda põgenemiseks. Näis, et see riugas läks korda.

Lõbus Bettina astus tema poole sisse täpselt kolmveerand seitse. Väljak oli juba külalisi täis, kuid Mitchi sõnul pidi neid saabuma kella kaheksaks vähemalt kolm tuhat.

Ent see Laurat ei huvitanud. Ta ei tahtnuks üldse külaliste juurde minna, kuid Mitch oli talle üksikasjalikult seletanud, kuidas tal tuleb käituda.

Laura istus, käed abitult rüpes.

"Mida ma peaksin täna selga panema?" Talle näis, et Mitch Ryan on kõik üksikasjadeni läbi mõelnud, kaasa arvatud riietus. Ent selles ta eksis.

"Ükskõik mida, ainult mitte liiga sooja. Praegu on väga kuum ja ei paistagi, et läheks jahedamaks. Täna tuleb sul tantsida kõigiga, kes sind kutsuvad."

Kerges roosakaslillas kleidis Bettina kõndis mööda tuba.

"Kas see sobib?" küsis Laura ning näitas siniseid pükse ja nende juurde kuuluvat selga paljastavat jakki. Bettina noogutas.

"Väga hästi."

"Aga kuidas on külalistega?" küsis Laura ikka veel

end kohalt liigutamata. "Kas kõik läheb nii, nagu kavandatud?"

Bettina noogutas taas, sirutas end tema valgele voodikattele ja lükkas laisalt kingad jalast.

"Jah. Teenijad hoolitsevad nende eest."

"Ja kõik teenijad räägivad ainult prantsuse keelt?" Laura lootis ikka veel, et leidub kas või ükski inglise keele oskaja.

Bettina laenas talle mõne ehte. Kuigi Laural oli piinlik talt midagi näpata, oli ta kindel, et Bettina saab kõigest aru, kui kuuleb, millisesse meeleheitlikku seisuga ta oli sattunud. Pealegi saadab ta talle kõik kindlasti tagasi.

"Jah, kõik. Muidugi peale Jacobi. Tema oskab nii inglise kui prantsuse keelt. Miks sa seda küsid? Sul on midagi vaja ja sa ei tea, kuidas seda küsida?"

Nagu kõik Ryanid, nii rääkis ka Bettina vabalt mõlemat keelt.

"Ei. Lihtsalt huvitav teada," vastas Laura ükskõikselt ja küsis pettumuse varjamiseks: "Aga kus on siis Mitch?"

"Aias. Räägib Jacobiga. Ta tahab, et täna öösel oleksid väravas valvekoerad, kui keegi mõtleb siia siseneda ilma kutseta. Seda mõnikord juhtub," seletas ta jahmunud Laurale.

"Kas siis kusagilt mujal sisse ei pääse?" küsis Laura. Mitchiga sõitmas käies oli ta märganud kusagile kõrvale viivaid maasturi jälgi, kuigi mingeid muid siia tulevaid teid nagu ei olnud.

Bettina raputas pead.

"Muidugi võib siit pääseda kaldatee, kuid see on täiesti lagunenu. Sellel sõitmiseks peab olema väga hea autojuht. Keegi peale Mitchi seal ei sõida. Temagi julgeb seda teha ainult ilusa ilmaga."

Võib kujutleda, milliseks muutub see tee vihma ajal.

"Hüva," ütles Bettina, tõusis ja tõmbas kingad jalga. "Oled valmis?"

Ent Laura mõtles džibile. Järelikult on see siiski võimalik. Mitte küll lihtne, aga siiski võimalik. Nüüd on tal tarvis ainult võtmeid...

"Laura!" Bettina seisis juba ukseavas. "Kas lähme siis?"

Laura peatus hetkeks ja heitis peeglisse viimase pilgu.

"Lähme."

Ilus avar väljak oli eilsega võrreldes tundmatuseni muutunud. Haljale murule oli tekkinud ehtne völlumaa. Töölised olid tegutsenud terve päeva, püstitanud telgialuseid, mis seisis 11-kujuliselt maja suunas. Kõikjal põlesid lambid, mis särasid Kariibi mere saare tihe-vevas hämaruses.

Kõikjalt kostis muusikat. Rahvapilliansambli lihtsad viisid moodustasid kontrasti puhkpilliorkestri vaiksete helidega, mis mängis modernsemaid lugusid.

Varikatuste all paiknesid einelauad. Ühe ees neist seisis Mitch Ryan ning maitstes tema ette asetatud hõbekandikule paigutatud külmi suupisteid. Peasöögiaeg saab teoks hiljem, hoopis hiljem, kui lõketel on liha küpsutatud.

Laura seisis kiviterrassi lõpus, vaatas inimesi ja hingas sisse aia hõngu. Kui Mitch Ryan rääkis pulma eelpeost, oli Laura pidanud seda naljaks. Praegu aga oli siin lõepoolt vähemalt kolm tuhat külalist, vahest isegi rohkem. Nende hulgas sagis terve kari teenreid. Külaliste riietus oli väga erinev, alates parimate modelleerijate juures õmmeldud kallitest õhtukleitidest kuni india sarideni. Laural hakkas kuidagi paha. Kuidas ta suudab seda kõike taluda?

Samal hetkel lähenes talle üle mõistuse nägus Mitch Ryan.

Rahvahulk hakkas rõõmsalt kätselema, kui nägi, kuhu ta läheb. Laialt naeratades jooksis mees järsust kivitrepist üles ja ulatas neiule käe.

Südame pekseldes ulatas Laura talle oma käe. Mees surus seda, astus ta kõrvale ja sosistas:

"Sa vist ei vaata kella. Pidin sulle just järele tulema."

Laura rõõmustas, et mees ei jõudnud seda teha. See tähendanuks veel üht heitlust, veel üht erootilist katset teda rahustada, tema nõrkust näidata. Maksab tal üksnes meenutada mehe pikki kirglikke suudlusi ja meelaid puudutusi, kui ta jalad kaotavad jõu.

Mitch pöördus taas külaliste poole, esitledes neile tseremoniaalselt oma pruuti ja tegi sügava teatrikumarduse. Puhkesid kiiduavaldused ning heakskiiduhüüete saatel tõmbas ta neiu enda vastu ja suudles teda himukalt.

Kui ta lõpuks neiu vabastas, mõirgasid külalised ikka veel ja Laura oli üleni punane.

"Kuidas sa julged mind niiviisi alandada?" sosistas Laura, võttis talle ulatatud käevarrest kinni ja hakkas koos temaga trepist alla astuma.

"Ära ainult tee nägu, et see sulle ei meeldi," sõnas mees ja hoiatas teda pilguga võimalike väärtegade eest.

Neiu hoidis end vaevu tagasi talle vastu kõrvu äigamast. Mees aga jätkas:

"Tasa, tasa. Hoia end vaos, kallid. Ei maksa külalistele näidata, kuidas me teineteisesse tegelikult suhtume. Kui see ettevõtmine kokku variseb, kuidas me sinuga välja näeme?"

Trepi lõpus hakkas Laura astuma aeglasemalt ja tegi näo, nagu vaataks hoolikalt jalgade ette.

"Minu arvates kannataksid sellest ainult sina. Sa ju jääd pärandist ilma," ütles Laura mitte päris sõbralikult.

Mees naeratas. Nüüd olid nad vist kogu selle aja jooksul esimest korda võrdses seisus.

"Pea meeles, et sa vajad vabadust," ütles Mitch rahulikult. "Sul on ju ka, mida kaotada. Vahest isegi rohkem, kui minul. Oo, Pressman!" Mitch tervitas oma advokaati tavalisest soojemalt ja isegi patsutas talle seljale. "Rõõm teid näha!"

Seejärel esitleti Laurat külalistele ja see tseremoonia näis lõputuna. Laura naeratas vahetpidamata, vastas kellegi midagi ja isegi naeris, kuni lõpuks tekkis tunne, et variseb varsti kokku. Alles pärast ametliku osa lõppu anti talle võimalus olla pisut aega omaette ja rüübata *tiponchi*.

Ent omaette sai ta olla vaevalt kolm minutit. Siis tekkis ta kõrvale Alice Keaton.

"Sa paistad olevat endaga rahul?" tähendas naine kaugeltki mitte sõbralikult.

Sõnagi lausumata valas Laura endale veel kanget jooki. Kui ta jätkab samas vaimus, on tal hommikul kindlasti paha.

"Ma ei saa aru, mida sa sellega öelda tahad."

Alice andis roosas kuues teenrile käsu talle veel rummi tuua.

"Seda ma sinust arvasingi."

Laura vaatas kiiresti ringi, pidades aru, kuidas tal oleks parem jalga lasta. Ent näis, et tal ei lähe täna miski korda.

"Alice..." Laura püüdis juttu alustada, kuid talpas siis, et ta rivaal on liiga palju rüübanud.

"Ma ei ole sulle Alice!" torises ta. "Arvad, et ma ei saa aru, mis siin toimub? Ma tean, et lähed Mitchile mehele üksnes raha pärast."

Laura hoidis vaevaga naeru tagasi ja isegi ei püüdnud vastu vaielda.

"Ja sa arvad, et Mitch seda ei tea?" küsis ta mõne hetke pärast ning langetas naeratuse varjamiseks pea.

Mitch Ryan oli sundinud Laurat mängima komöödiat, et saada kätte oma pärandust, ning nende heade suhete näilisus ilmselt riivas Alice'it sügavalt. Praegu näis ta olevat hüsteeria äärel. Ah, kui ta ainult teaks...

"Järelikult tunnistad üles?"

"Ma ei tunnista mitte midagi." Laura hakkas pahanudama. Alice'il ei olnud mingit õigust temaga niiviisi rääkida, olgu ta pealegi napsitanud. Kõige vähem soovis Laura praegu skandaale Mitchi endiste tüdrukutega.

"See ei pane mind imestama," torises Alice ja tellis veel ühe joogi.

Äkitselt kargas Laurale pähe mõte juhust kasutada.

"Ei pane imestama?" küsis ta kuivalt.

Alice võttis kelnerilt järjekordse klaasi ja rüüpas tubli söömu.

"Ei. Sa ei sobi talle, ja seda teavad kõik väga hästi."

Kui see on nii, siis suutis isegi rummist üles kõetud Alice seda märgata.

"Kust sa selle võtsid?" küsis Laura kärsitult. "Seepärast, et ma ei räägi prantsuse keelt või et ma ei kuulu teie ringkonda?"

"Ahaa!" Alice haaras sellest lausest kinni, nagu uppuja ölekõrrest. "Ma sain kohe aru, et siin ei ole lugu puhas. Kus sa teda kohtasid?"

Laura ei tahtnud laskuda üksikasjadesse.

"New Yorgis."

Alice nähtavasti teadis, et Mitch oli äsja sealt saabunud.

"Muidugi," ütles ta mõtlikult ja kahtlevalt. "Ainult ma ei usu päris hästi, et Mitch võis võtta kaasa esimese ettejuhtunud tüdruku ja selle oma koju tuua."

Ta rääkis Laurast nagu hulkuvast kassist.

On aeg asjasse selgust tuua.

"Kõigepealt ei ole ma esimene kättesattunu ja usu, ma ei kavatse elada siin oma elupäevade lõpuni. Seega ei ole sul põhjust muretsmiseks."

Ent Alice ei kuulnud teda. Kiivus ja rumm olid muutnud ta juhitamatuks.

"Ma olen ise kõiges süüdi." Alice hakkas vaikselt nuuksuma ja silmi hõõruma, nii et ajas ripsmetuši laiali kogu näole. "Ma ei oleks tohtinud temas armukadedust äratada. Ma arvasin..."

Laura viis ta telgi kaugemasse nurka.

"Ehk oleks sul parem istet võtta?"

Ikka veel vaikselt nuuksuv ilus mustapäine neiu alistus. Kelner ulatas talle pabersuuräti ja eemaldus kiiresti, kui Alice jätkas oma hüsteerilist sõnavalingut:

"Ma tean, kui armukade ta on. Ma tean seda! Aga ma ei suutnud endaga midagi peale hakata! Ta sõitis sageli ja väga kauaks ära ja mul oli väga igav ja ma tundsin end hüljatuna. Tahtsin talle tõestada, et ta ei ole mul ainus mees..."

"Ja sellest ei tulnud midagi välja?" Nüüd ajendas Laurat mitte niivõrd uudishimu, kuivõrd kaastunne.

Ikka veel nutta tihkuv Alice raputas pead.

"Seepärast siis läkski teie kihlus lõhki?" küsis Laura vaikselt ja püüdis kiiruga mõtteid koondada. "Selle pärast, et püüdsid temas armukadedust äratada?"

Alice noogutas taas vaikselt. Laura viis ta majja ja kui leidis vaikse nurga, kuhu võis ta jätta, oli tal juba mõte peas valmis. Vahest oli see too väljapääs, mida ta oli nii kaua otsinud?

Kui Laura naasis, esines väljakul tuleneelaja, tinistas keelpilliansambel ja käratses rahvahulk ning ta arvas, et teda on juba unustatud. Ent niipea, kui ta märkas lähenevat Mitch Ryanit, taipas ta, et on eksinud. Mehe näol ei olnud lõbususe varjugi. Laura ohkas ja toetus küünarnukiga terrassi ümbritsevale valgest kivist müürile. Huvitav, mida Mitch seekord temalt tahab?

"Kuhu kuradid siis sind seekord tirisid?"

Neiu vastus oli sama lühike.

"Majja. Näib, et sinu vana sõbratar on liiga palju rüübanud."

Mitchi nägu muutus. Laura tabas end mõttelt – oleks huvitav teada, kuidas ta suhtub Alice'isse. Kuigi viimane tegi ühe stseeni teise järel, käitus mees korrektelt. See oli lausa ime, kui võtta arvesse talle räägitud lugusid.

"Sa mõtled Alice'it?"

"Keda siis veel? Ta jõi liiga palju. Ehk oleks parem, kui ta koju viiksid?" Siis ehk leidub keegi, kes ka tema ära viiks. Laura tegi katse. "Võin pakkuda oma teenuseid."

"Väga naljakas. Mida ta sulle kokku rääkis?"

"Kust sa selle võtad, et ta pidi mulle midagi rääkima?"

"Ma tunnen Alice'it," vastas mees jämedalt ja karsitult. "Ta ei tee kunagi stseene lihtsalt niisama. Küllap ta tahab, et sa midagi teada saaksid. Mida nimelt?"

"Pole aimugi." Kas Mitch kartis, et Laura saab teada just seda, mida Alice rääkis?

"Niisiis – mida nimelt?" kordas mees ärritatult. "Ainult ära korda enam midagi pole-aimugi-taolist. Su näost on näha, et see ei ole nii."

"Milles siis asi on, Ryan?" Laura ei suutnud hoiduda klusatusest teda torgata. "Kardad, et see satub ajakirja 'Isik' järgmisse numbrisse?"

Mitch astus talle lähemale, kulm endiselt kortsus.

"Hüva, olgu." Laura tõstis nagu kaitseks käed ja kirustas lisama: "Esiteks, ta näib midagi kahtlustavat. Alice ei saa aru, miks sa äkitselt võtsid nõuks abielluda mingi minusuguse küla vanapiigaga. Minu meelest ei saa teisedki sellest aru."

"Kommentaarid võid ära jätta. Mida ta veel sulle rääkis? Kas ta ütles sulle veel midagi?"

"Oleneb sellest, mida sa teada tahad." Aga ikkagi – mida ta nimelt kardab? Mida ta tahtis tema eest varjata? Laura tundis, et on küpsemas skandaal. Oli see midagi sellist, mida ei tohtinuks teada tema, Laura, või ei tohtinuks see sattuda ajakirjandusse?

"Miks teie kihlus nurja läks?" Laura teadis juba Alice'i versiooni ja tahtis nüüd kuulda ka Mitchi oma.

"See ei ole sinu asi, pagana pihta," järgnes ärritatud vastus. "Niisiis, mida ta sulle veel rääkis?"

Laura kehtas õlgu.

"Ainult seda, et ta sind ikka veel armastab."

Mees raputas põlglikult pead.

"Alice ei armasta kedagi peale iseenda. See oli lihtsalt teater. Tema aga on tõesti üsna hea näitleja."

"See ei olnud etenduse moodi." Ükski naine, kes on pealegi nii ilus ja harjunud ennast jälgima, ei hakka kõigi nähes endale ripsmetuši näole määrma muidu, kui ta tõesti ei suuda oma tundeid tagasi hoida. "Kas sa ei võiks praegu tema juurde minna?" Äkki muudab Mitch siiski veel oma otsust ja abiellub Alice'iga?

Ent millegipärast see mõte Laurat ei rõõmustanud. Kas tõesti astub Alice trepist alla tema laulatuskleidis...

Ei, see on juba naljakas. Laura hakkas end juba tõesti tundma pruudina ja nagu kartis, et temalt võidakse peig ära võtta.

Laura tegi enda kallal pingutuse ja jätkas pealekäimist:

"Ei, Ryan, ma räägin tõsiselt. Miks ei võiks sa abielu Alice'iga? On täiesti selge, et ta on sinusse siinamaani armunud. Kahtlemata saaks temast sulle hea naine, või vähemalt mängiks hästi pruudi osa."

"Kas sa jääd vait või mitte?!" Mitch tegi ikka veel nagu, nagu jälgiks keelpilliansamblit ja tuld neelavat fakiiri, kuid Laura adus ta nukra, äraoleva pilgu järgi, et mõtteis on mees siit kaugel. "Sa ei aima isegi, mida sa räägid."

"Hüva, las ta olla pisut enesekeskne," jätkas Laura Mitchi ilmet ja sõnu eirates, püüdes veenda meest ja ühtlasi ka iseennast. "Aga see ei olegi nii hull. Pealegi on ta valmis su naiseks saama." Laura käis välja viimase, kõige kaalukama väite. "Ta teeks seda suurima rahuldusega. Ka päritolu on teil ühesugune, te kuulute ühte ja samasse ringkonda."

"See kõik on nii, kuid asi on selles, et ma ei armasta teda ja seetõttu ei tähenda kõik muu mitte kui midagi."

Esmakordselt kogu selle aja jooksul süttis Lauras lootusesädemeke, ent uhkus ei lubanud seda välja näidata.

"Aga mind sa ju ka ei armasta."

Laura tabas mehe siniste silmade terase pilgu. See hetk näis kehtvat terve igaviku. Tal oli tunne, et mees teda otsekohe süleleb ja suudleb. Suudleb tõeliselt. Ent see hetk möödus ning Mitch isegi ei liigutanud end.

"Me oleme juba kõiges kokku leppinud," sõnas mees lõpuks rahulikult. "Ainus, mida ma vajan, on see, et jääksid minu juurde seni, kuni olen päranduse kätte saanud. Seejärel läheme lahku."

"Ja me lahutame kohe pärast seda?"

Mehe vastus oli üpris kummaline.

"Võib-olla küll."

Laural jäi hing kinni.

"Kuidas ma pean sellest aru saama? Sa ju ütlesid, et lased mind vabaks kohe pärast seda, kui oled oma sünnipäeva tähistanud! Just sel päeval saad oma päranduse kätte?"

Mitch lõi muretult käega. Ta teeskles endiselt, et jäl-

gib väljakul toimuvat, kortsutas siis kergelt kulmu ja ütles:

"Jah, nii ma algul arvasingi, kuid rääkisin asja Pressmaniga ja ta ütles, et võib-olla tuleb lahutusega pisut viivitada."

Laura tuju langes nulli.

"Kui kaua siis?"

"Ära muretse," rahustas mees teda kuidagi liiga kiiresti. "Sa võid lahkuda kohe pärast seda, kui minu sünnipäev on peetud ja kõigile paberitele alla kirjutatud. Probleeme võib tekkida üksnes abielu ametliku lahutamise."

"Milliseid probleeme?" Laura suutis vaevalt hingata. "Kui kaua me peame olema abielus, Ryan?"

Mitch kehtas muretult õlgu.

"Raske öelda. Võib-olla aastat kuus või seitse."

"Kuus või seitse aastat?!" hüüdis Laura peaaegu täiel häälel.

"Räägi vaiksemalt." Mees pöördus nüüd tema poole. "Kui testamendiga tekib mingeid keerukusi, siis ei saa ma sulle varem lahutust anda. Pressman ütles, et kui algatan lahutuse kohe, võib Harrison testamendi vaidlustada ja nõuda, et tagastaksin raha põhifirmale."

"Las ta siis teeb seda!" hüüdis Laura. "Sa saad nagunii oma filiaalidest küllalt tulu. Milleks on sulle tarvis nii palju raha?"

Mitch pigistas huuled jonnakalt kokku ja pöördus kõrvale. Kuuvalgel näis tema profiil kivist tahutuna ning Laura tabas end teda imetlemast.

"Mul on teatud plaanid."

"Minul samuti," sõnas neiu.

"Sa võid töötamist jätkata," andis Mitch järele. "Võid reisida seal, kus soovid. Ma kannan hoolt selle eest, et sul oleks selleks piisavalt raha."

"Ohoo, mul tuleb siis ilus elu," nentis Laura külmalt. "Seda rikub ainult üks asjaolu – see, et sa oled minu mees."

Mitch vastas talle öela muigega.

"Usu mind, maailmas on hullemaidki asju."

Ent sel hetkel ei suutnud Laura midagi hullemat kujutledagi. Ta pöördus lahkuma ja sõnas:

"Nüüd on mulle lõplikult selge, et sa ei ole täie mõistuse juures."

Mitch haaras temast kinni ja pööras enda poole. Laura teadis, et kui mees teda süleleb – see aga juhtub kindlasti

—, sulab ta selle ilusa ja tugeva tundmatu embuses jälle üles. See on ta elu esimene mees, kelle suhtes ta ei suuda jääda ükskõikseks.

"Lase mind lahti!" hüüdis ta.

"Armuline daam, me ju sõlmisime tehingu."

"Aga siis ei olnud juttu minu elu seitsmest aastast."

Mitch pöördus kõrvale ja püüdis äkki teda lohutada:

"See võib kesta ka vähem aega."

"Aga võib kesta ka nii kaua," ütles Laura.

Mitch ei hakanud seda eitama. Laura oli tõele lähedal.

"Oh! Ei... Ei!" Ta püüdis end lahti kiskuda, kuid Mitch Ryan ei lasknud.

"Unusta see ära, Ryan. Ma lähen parem vanglassel Pole oluline, kas mul on pass või ei ole." Ta võib veel helistada "Isiku" toimetusse. Nad maksavad tema eest trahvi ära. Tõepoolest, äärmisel juhul võiks teha sedagi. Ja ta teeb seda. Issand, muidugi teeb ta seda!

"Ei!" Mees pigistas teda nii tugevasti, et näis, nagu võiks ta käeluu murda. "Kuradi pärast, jäta see rabelemine järele! Kõik on läinud juba liiga kaugele ja tagasiteed ei ole. Ma ei lase sul mind oma sõprade silmis alandada."

Keegi ju ei kavatsegi teda alandada!

"Ja selle nimel oled valmis abielluma naisega, kes sind vihkab?"

Mitch oli järeleandmatu ja vastas külmalt:

"Jah, ma lähen välja isegi sellele."

Ülejäänud osa ööst möödus Laurale nagu udus. Ta tegi kaasa iga tantsu, ei jätnud vahele ühtki tervise-napsi ja tundis end täieliku tolana.

"Vahest aitab sulle?" See oli Harrison, kes tuli teda oma ainult prantsuse keelt rääkivate sugulaste juurest ära viima, sest Laura ei mõistnud nende jutust ühtki sõna.

"Minu meelest on veel vara," vastas Laura. Ta tahtis kangesti purju jääda. Ta juba tundis end vindisena, kuid ei suutnud lakata mõtlemast sellele, mis teda ees ootab.

Ta ei tohi Mitch Ryani naiseks saada. Ta lihtsalt ei tohi, kui tal on selle mehe vastu säherdused tunded. Armastus, vihkamine ja iha. Neiu tiirles nende tunnete keerises ja ei suutnud neis orienteeruda. Seda ei suutnuks teha ka rahulikumas olukorras. Oh, kui tal oleks rohkem kogemusi...

"Kuule..." See oli taas Harrison, kes talle nüüd kõrva sosistas. "Ehk peaksid midagi sööma?"

"Ei." Talle ei teeks tõesti paha pisut keha kinnitada, kuid kartis, et pärast sööki hakkab tal paha.

"Ehk soovid kohvi?"

"Kuule, mine õige ära!"

Harrison puhkes naerma.

"Näib, et mu vanem vend on sinuga rääkinud. Mis oli seekord jutuks? Kas Alice'ist rääkimine mõjus sulle niiviisi?"

Laura vaatas talle teraselt otsa.

"Mida sa sellega öelda tahad? Mis on Alice'il meie abiellumisega pistmist? Miks kõik aina temast lobavad?"

"Oh ei, ma ütlesin lihtsalt niisama," sõnas Harrison nagu vabandades. "Ma üksnes arvasin, et sulle on räägitud."

"Millest räägitud?" küsis Laura. Talle näis, et kui ta ei küsiks, ei räägitaks talle midagi.

"Alice'ist ja minust. Sellest, miks nende kihlus katkes."

"Miks see siis katkes?"

Harrison surus huuled kurjaks kriipsuks, nagu oleks talle raske iga meenutus ilusast ja mõistatuslikust Alice'ist. Ometi vastas ta:

"Seepärast, et Mitch on armukade tola. Peale Alice'i ei ole teda keegi huvitanud ja ta teab seda väga hästi."

"Aga vend?" küsis Laura. "Kuidas tema Alice'isse suhtub? Kas sinu arvates armastab ta teda ikka veel?"

Noormees kehtas õlgu ja vaatas sinna, kus võluv Alice Mitch Ryaniga tantsis.

"Mina ei oska küll kujutleda, et vend oleks teda kunagi armastanud."

Selles oli Laura temaga täiesti nõus. Mitchi käsi lebas Alice'i paljal seljal. Kahtlemata ajasid nad praegu väga isiklikku intiimset juttu. Mitch kallutas ta poole pead, Alice'i käed olid ta kaela ümber ja ta naeris aegajalt, kui mees talle midagi otse kõrva pomises. Laura tundis äkitselt kiivusehoogu.

"Mitch vist vajab mind selleks, et teda endale tagasi saada?" küsis Laura pikkamisi. "Ta vist võttis selle kõik ette selle lahkumise pärast. Mind on vaja Mitchile kättemaksuks selle pärast, et Alice pani teda armukadedust tundma."

Harrison vaatas talle otsa.

"Järelikut tead sa juba kõike."

"Jah. Alice nimetas seda." Laura pöördus taas noormehe poole. Tal oli valus vaadata, kuidas Mitch Ryan Alice'i süleluses tantsib. "Aga äkki soovib Mitch abielluda minuga selleks, et temaga lõplikult suhteid katkestada?"

Noormees näis olevat sama murelik, nagu temagi.

"Ma ei oska seda öelda. Nii kaua, kui mina mäletan, armastasid Mitch ja Alice teineteist alati. Nad kasvasid koos, olid alati lähedased. Mitch oli ta vend, juhendaja ja sõber. Alice jumaldas teda." Harrisoni huuled hakkasid võbisema ja ta lõpetas nii sirgjooneliselt, et sellest hakkas mõlemal valus: "Ent sellele vaatamata, mis nende vahel juhtus – aga ma pean ütlema, et viimase paari aasta jooksul tekkis nende vahele kuristik –, ei suuda ma kujutleda, et vend ta maha jätab. Olenemata sellest, kas ta abiellub sinuga või mitte."

"Aga..." alustas Laura, "kui ta minuga abiellub..." Ei, seda ta ei tee. See mees ei hakka teda kõigi nähes alandama.

Harrison kehtas õlgu.

"Kes seda teab? Siin saarel pole selles midagi ime-likku. Mõnel mehel on kolm-neli naist. Alice kuulub sellesse samasse ringkonda."

Laura vaatas taas ilusa tõmmu neiu poole.

"Aga miks ta siis... Miks ta tahab abielluda just minuga?"

Jälle ei osanud Harrison vastata.

"Ma ei tea. Kui ainult..."

"Mida?"

Harrison kortsutas kulmu, nagu võitleks oma südame-tunnistusega ja ei teaks, kuidas seda viisakamalt öelda. Ometi olid tema sõnad kõige raskemad neist, mida tal oli tulnud elus kunagi öelda.

"Kui asi ei ole ainult selles, et ta tahab endale pärijat. Saarel on väga raske leida puhtaverelist tüdrukut."

Laura Parker oli teinud täna kõik, mis suutis, ja läks nüüd majja. Ta astus aeglaselt trepist üles, käes klaas kange rummijoogiga. Ta ei pidanud end üldse sobivaks naisekandidaadiks ja ei kavatsenud lähemal ajal emaka saada.

Ootamatult tekkis ta kujutluses Mitch Ryani õel nägu. Neiu puhkes naerma ja ta joobnunaer kõlas üle kogu tühja maja. Nähtavasti läks tal siiski korda mehele õpetust anda.

Laura tühjendas klaasi ühe sõõmuga ning tulikange jook kõrvetas kurku. Siis asetas ta klaasi mademele ja jätkas vaevalist teekonda trepist üles. Ta oli liiga vindine selleks, et kuulda selja taga vaikselt samme.

Pärast tormilist pidu tõrvikuist valgustatud platsil oli hämaras, jahedas ja vaikselt majas väga mõnus, ent Laura rahu, kui ta oma tuppa jõudis, oli üsnagi suhteline. Asjad kulgesid nii pahasti, et halvemini enam ei saanudki minna.

Neiu võttis kingad jalast ja astus rõduakna juurde. Valged kardinaadid hõljusid kerges tuules. Ukse juures ta peatus, tundis viivuks kahetsust äsjatehtu pärast. Siis sulges ja lukustas ta ukse.

Uks tema selja taga klõpsatas samuti.

Laura võpatas ja pöördus. Uksel seisis Mitch Ryan, võtnud käes. Neiu oli tunne, et keegi ei olnud kogu elu jooksul teda niiviisi ärritanud.

Mõne aja vaatasid nad teineteisele teraselt otsa. Laura taipas, et meest ei maksa tisedaks ajada, kuid ei suutnud end tagasi hoida.

"Mida sina siin teed?" Ta püüdis seda öelda võimalikult leebelt ja loomulikult. Viimase kahe tunni jooksul oli Mitch teda pidevalt jälginud ja tema ilmumine ei imestanudki eriti. Üldiselt oli Laura oodanudki, et mees tahab täna temaga rääkida, ja isegi rõõmustas selle üle. Tuleb sellele komöödiale võimalikult kiiresti lõpp teha, enne kui asi jõuab laulatuseni.

"No mida sa ise arvad? Mida ma siin teen?" Mees pöördus kiirustamata ja lukustas enda järel ukse.

"Kust mina võin seda teada?"

"Hea küll, siis ma ütlen." Mitch ei pööranud temalt sügavaid säravaid silmi ja Laura mõistis, et ta on tulnud tõesti juttu ajama. Ta oli täna vist ainus, kes ei joonud. "Tulin lihtsalt oma pruudile külla."

Hääles kõlas ähvardust. Laura otsustas julguse kokku võtta ja seda eirata. Ei tohi välja näidata, kuidas mees teda ehmatas.

"Ainult räägime kiiremini." Laura totsatas voodile. "Ma olen väga väsinud."

"Selles ma ei kahtle."

Ilmselt nägi mees ta mängu läbi. Veider küll, kuid oli meeldiv temas kiivust äratada.

Mitch astus üle toa, teeseldes muretust, ja istus voodi ette toolile. Ta püüdis igati rahulikkust näidata, kuid Laurat ta ei petnud.

"Tead, see kõik on kuidagi imelik," ütles Mitch vähe aja pärast. "Vaevalt sa kuulud nende hulka, kes magavad iga ettejuhtujaga."

Mees ei osanud aimatagi, mida läks Laurale maksma see, et ta lubas kõigil nendel meestel endaga niiviisi käituda, kuid ta otsustas seda osa edasi mängida.

"Tahad öelda, et ma tantsisin liiga palju?" küsis ta süütu näoga.

Mitchi rahulikkus oli liiga teeseldud. Tegelikult oli ta pinges nagu vedru, mis võib iga hetk lahti paiskuda.

"Ma ütleksin, et sind lihtsalt käperdati. See kestis üsna kaua."

Laura kehtas õlgu.

"Need olid ju sinu sõbrad."

"Aga sina saad minu naiseks."

"Esialgu ei ole veel saanud," meenutas Laura, tõstis näpu ja naeris joobnunaeru. Ilmselt oli see liig. Öhtu jooksul oli ta joonud just nii palju, et mitte eriti märgata tantsupartnerite ligitikkumisi ja mitte naerma puhkeda, nähes, millise näoga Mitch kõike seda jälgib. Ausõna, kogu elu ei olnud tal läinud korda kedagi niiviisi marru ajada.

Laura tõusis pisikese pingutusega ja astus kergelt vaarudes kapi juurde, kus lebasid Bettinalt laenatud öösärgid.

"Kuule, Mitch!" Neiu hoidis suuri vaevu naeru tagasi, vaadates ta karmi näkku. "Ajaksin meelsasti sinuga

juttu, kuid praegu tahan kangesti magada." Ta tuhnis kapis ja võttis sealt valge läbipaistva särgi. "Nõus?"

"Aga kes sulle seda keelab?"

Küsimus oli puht retooriline. Äkitselt taipas Laura, et mees ei tulnud siia üldsegi mitte juttu ajama, ning kihluse katkestamine ei tulnud kõne allagi. See teadmine kainestas neiu paugupealt.

"Arvan, et oleks parem, kui sa ära läheksid."

"Aga, kallis!" Mitch oli juba jalul, astus aeglaselt tema poole ja nõõpis käigult särki lahti. "Ma ju alles tulin!"

Laura tõukas teda õlast ja osutas uksele.

"Mine ära!"

Mees lähenes sõnatult. Laura taganes voodi juurde. Muud põgenemisteed tal ei olnud. Ta otsustas proovida meest veenda ja teha seda võimalikult rahulikult.

"Kuule, Ryan. Sellel, kuidas ma teistega käitusin, ei ole meile vähimatki tähtsust."

Mitch naeratas.

"Vaat selles sa eksid."

Laura tegi veel ühe katse.

"Tahtsin ainult näidata, et ma sulle üldse ei sobi."

Mees kergitas tumedat kulmu.

"Jah, sa näisid olevat üsna osav."

Laura plahvatas.

"Käi minema!"

Ent mees ei mõelnudki lahkuda.

"See on minu maja. Ega sa ole seda unustanud?"

Ta astus laisal sammul otse neiu juurde, keeras ta pehme juuksesalgud ümber sõrmede ja tõstis ta pead, et talle silma vaadata.

Laurale meenus, mida Alice oli rääkinud selle mehe armukadedusest.

"Jaa, kallis, kui oleksin teadnud, et hakkad kauplema, oleksin teinud seda juba varem."

"Ei..."

Ent mees tõmbas teda juustest veelgi tugevamini, nii et Laural tuli tõusta varvastele. Mitchi huuled liibusid ta suule ja Laural jäi üle ainult selle suudlusega leppida. Tõsi küll, see suudlus oli morn ja erutav, nagu ka iha ja kirge täis Mitch ise. Kuidas võis Laura ometi arvata, et suudab talle vastu panna?

"Ma ei hakka kunagi su tõumullikaks," sosistas ta, meenutades Harrisoni ütlemist.

"Seda ma sinult ei palugi." Mehe soojad huuled libisesid kaelalt oimule. Ei, ta oli seda palunud. Võib-olla mitte sõnadega... "Jäta see rabelemine järele!" See oli juba käsk.

"Ma ei või."

Laura kuulis, kui tugevasti lööb mehe süda, ning tundis ta tugevate reite puudutust. Mitch ihaldas teda ja arvas, et tal on selleks õigus. Neiu pea pööratas – kas siis rummist või suudlustest. Ta juba teadis, et ei suuda vastu panna, ja ei olnud päris kindel, kas ta tahabki seda teha.

Mehe huuled lähenesid taas ta suule.

"Ei tohi!" Neiu pöördus järsult kõrvale.

Ent Mitch ei teinud katsetki teda suudelda. Selle asemel kergitas ta Laura pead ja sundis teda vaatama oma ohtlikult soojadesse ja põletavatesse silmadesse.

"Sa ju ise tahad seda." Mehe hääli oli ihast kähe.

"Ei," protesteeris neiu taas, seekord hoopis tundelisemalt. "Ma ei taha."

Mehe arvates püüdis Laura kogu õhtu jooksul näidata, et ihaldab teda.

Puiklemisele vaatamata nõõpisid Mitchi tugevad sõrmed ta jaki lahti ning mees libistas suudluste saatel käed sinna, kus kerkisid ja vajusid ilusa atlasspihiku all erutatult ta rinnad.

"Sa tahad mind."

"Ei," sosistas neiu vastuseks, kuid mehe ihatuli oli talle juba üle kandunud ning ta ei suutnud enam oma keha üle valitseda. Vastu tahtmist Laura oigas ja soovis, et mees jätkaks võitlust. "Sul ei ole õigust."

Mitchi lihased tõmbusid pingule. Tema vastu võitlemine muutus üha raskemaks. Veel raskem oli võidelda endaga.

Mees võttis ta süle, viis voodi juurde, asetaski ta siidlinale, puudutas huultega ta kaela ja kudrutas:

"Homme saad nagunii minu omaks."

"Ei." Kuid Laura ei pannud enam vastu. Ta oli täielikult mehe võimuses.

Mitch tõmbas tal jaki seljast ja heitis põrandale. Sellele järgnesid pihik, siidpüksid ja aluspesu.

Üle tema käsivarte, õlgade ja rindade liikuvas tundlikud käed valmistasid magusat piina. Suudlused erutasid teda üha enam. Laura tundis, kuidas Mitchi reielihased

pingule tõmbusid, ning ta sülelus tugevnes. Ta peab lahti rabelema. Ta peab...

Nagu unes nägi ta, kuidas mees särgi seljast võtab.

Ei tohi! Neiu silmadesse oli tardunud tumm palve. Ent kui mees ta hetkeks vabastas, andes talle põgenemisvõimaluse, Laura isegi ei liigutanud end. Nüüd laskisid mõlemad valla selle, mis oli neisse kogunenud. Laura tundis, et isegi siis, kui ta praegu keelduks, lõkkaks see paratamatult toimuvat ainult pisut edasi. Ta saab nagunii mehe omaks. Sellel ei olnud tähtsust, et praegu on teised ajad. Sellel, et ta on välismaalane, ameeriklanna, ja et talle on võõrad nii mees ise kui saare tavad. Istus Martinique'il on paik, kus aeg on peatunud, kus valitseb alati minevik ja kus ei olnud midagi peale kire.

"Ei tohi." Seekord oli palve esitatud sosinal.

Mitch kõhkles. Laura kuulis ta südamelööke ja tajus ta kärsitust.

"Nimeta mulle kas või üks põhjus, miks ma ei peaks seda tegema."

"Tahad, ma nimetan korraga kaks?" Laura tõmbas sügavalt hinge. "Esiteks, kui see juhtub, ei tunnista enam keegi meie abielu seadusevastaseks. Muidugi siis, kui meie kihlus ei katke ja abielu saab teoks."

"Abielu saab teoks." Mitch ei mõelnudki võimalusele või vajadusele tunnistada abielu ebaseaduslikuks. "Teine?" küsis ta lühidalt.

"Mulle oleks see esimene kord."

"Sulle oleks see esimene kord..." kordas Mitch aeglaselt. "Laura, kui see on nali..."

"See on tõesti nii," ütles Laura juba kindlamalt. "Ma ei tee nalja."

Mitch istus ja kattis ta linaga. Seni ei olnud Laura teda veel nii pahasena ja ähmis olevat näinud. Mõne hetke vaatas mees pead vangutades kardinaga kaetud aknasse, tõusis siis ja hakkas riietuma.

"Kuhu sa lähed?" Äkitselt tahtnuks Laura samuti tõusta ja riietuda, kuid ta rõivad olid korratult laiali loobitud ning polnud tahtmist hakata neid praegu kokku korjama.

"Noh, mida sa ise arvad, kuhu ma lähen?" vastas Mitch Ryan pükse jalga tõmmates järsult. Kostis kinnitõmmatava luku tärin.

"Aeda?" oletas Laura. Mehe jäise pilgu järgi taipas ta,

et oli märki tabanud. "Milleks?"

"Esialgu ei tea," torises Mitch. "Võib-olla joon end oime-
tuks. Püha taevast, ma ei teadnud siamaani, miks in-
mesed seda teevad."

Laura kattis end linaga ja jälgis, kuidas mees jalad
kängitseb ja kuue selga tõmbab ning siis ukse poole
astub. Siis hüppas Laura püsti, mähkis endale lina ümber
ja jooksis ta juurde.

"Kas sa usud mind? Jah?"

Nende lihtsate sõnade peale mees peatus, pöördus
ümber, uksekäepide peos, ja vaatas talle otsa.

"Aga kas sina usuksid, kui oleksid minu asemel?"

Laura ei teadnud, mida vastata, ja langetas pea. Ta
ju lubas mehel end lahti riietada. Kui ta ei oleks viima-
sel hetkel ehmunud, oleks mees ta võtnud. Tõenäoliselt
olnuks see meeldiv.

Mitch vist pidas tema vaikimist süütunnistuseks.
Sestap sõnas ta ärritatult ja pettunult:

"Sa tungisid minu valdustesse, nimetasid end minu
pruudiks. Sa tulid minu juurde ise ja ei pannud eriti vastu,
kui ma sinu juurde tulin..."

Tal on õigus, leidis Laura.

"Täna õhtul võtad end vinti, lubad vähemalt poolel
tosinal mehel end käperdada, lubad mul oma tupp-
tulla, lased mul sind voodisse panna ja lahti riietada ning
kuulutada siis, et oled neitsi."

Nii pingeline ei olnud olukord veel olnud.

"Ütle, Laura." Mitch toetus õlaga uksele ja ristis
käed väsinult rinnale. "Miks sa püüad minust tola teha?"

"Ma ei tee sinust mitte midagi," alustas neiu, kuid
oli juba liiga hilja midagi seletada.

"Või nii?" Mitch kergitas küsivalt kulme ja asus taas
minekule. "Olgu. Tõenäoliselt petsid sa mind." Mitch Ryan
võttis võtme, avas ukse ja heitis selle hooletult lauale tagasi.

"Mitch!" Laura tormas ta juurde, kuid kuna tal ei olnud
ümber midagi peale lina, ei saanud ta koridori minna.
"Mida sa kavatsed teha?"

Mees pöördus ja heitis talle veel ühe vihase pilgu.

"Mida teha?" Ta hää oli karm. "Kõigepealt tuleb mul
kogu selle loo üle põhjalikult järele mõelda. Pealegi jõuab
paratamatult kätte homne päev, eks ole, kallid Laura?"

Pulmapäeva hommik oli soe ja päikesepaisteline.
Laura tõusis voodist vaevaga. Tal oli mingi halb eelaimus.
Närvid olid pingul nagu pillikeeled. Iga keharakk tun-
nus valutavat. Oi, kui rumalasti ta tegi, lastes sellel lool
nii kaugele minna. Väga rumalalt.

Lõunapoolsel väljakul juba tegutsesid mustanaha-
lised töölised. Nad koristasid ära tantsuks asetatud katted
ja paigutasid nende asemele kokkupandavate toolide
ridu. Laulatus. Kuidas ta oli võinud selle unustada?

Laura astus akna juurest ära ja läks vannituppa
aspiriini otsima. Need otsingud ei andnud midagi. Pea
lõhkus ja Laura viskus taas voodisse ning haaras pea
käte vahele. Peavalule vaatamata peab siit välja pää-
sema. Ta mäletas, milline oli eile õhtul Mitch Ryani nägu,
kui ta mõistus, et ta teda kätte ei saa. Ent nagunii mees
sellest ei loobu. Abiellumine annab selleks võimaluse. Li-
iaks kahele miljonile dollarile saab ta ka tema, ning vähi-
masti süüme piinata.

Ta keeldus hommikueinest ning palus Bettinalt aspi-
riini. Peagi saabus Mitch ja hakkas rääkima tänastest
kavadest, aga kuna Laura talle ei vastanud, tuli tal lõpuks
lahkuda.

"Noh, kuidas teil on?" uudishimutses Bettina, kui oli
kohe pärast venna lahkumist tupp astunud.

Laura ei tõstnud pead. Ta püüdis teeselda, nagu oleks
tal piinlik.

"Ma ei tea. Minu meelest tuli ta vaatama, kuidas ma
end tunnen."

"Võtsid eile pisut liiga palju?"

Laura oigas.

Bettina puhkes naerma.

"Pärast rummi on hommikul alati paha. Keegi oleks
pidanud sulle seda ütleva."

"Minu meelest püüti seda teha." Talle tuli meelde, kui-
das talle oli mitu korda soovitatud mitte rohkem juua.

"Aga selleks ajaks olin juba liiga purjus, et aru saada."

Bettina puhkes taas naerma.

"Jaa-jaa, ma tean seda. Kui see minuga esimest korda

juhtus, siis arvasin, et suren maha. Kuigi jõin tookord sinust vähem."

Voodis istudes märkas Laura põrandal midagi sädelevat. Mitch Ryani võtmed! Mees unustas need nähtavasti maha. Talumatule pohmelusele vaatamata hakkas tal küpsema peas plaan.

"Bettina, millal tullakse mulle appi riietuma?" Laura mäletas häguselt, mida oli talle räägitud tervest karjast teenijatest, kes hakkavad teda suurpäevaks riietama.

"Pärast kella üht. Miks sa seda küsid?"

Nüüd Laura isegi rõõmustas selle üle, et ei pea teeskleva haiget.

"Järelikult on mul veel aega kolm tundi?"

Bettina noogutas.

Laura tundis kergendust.

"Kuule, mul on piinlik sult seda paluda, sest sa oled niigi minu heaks palju teinud. Palun aita mind ka seekord. Vaata, et keegi ei tuleks mind siia tülitama. Kas või paari tunni jooksul. Ma pean veel pisut puhkama. Muldu ma lihtsalt ei pea vastu."

Bettina naeratas abivalmilt.

"Milles küsimus! Sa võid mulle kindel olla."

Laura oligi. Endamisi palvetas ta, et Bettina talle kunagi andestaks.

Laulatuseni oli jäänud pisut üle kahe tunni, kuid külalised hakkasid juba saabuma. Ühesugustesse rõivastesse riietunud teenrid aitasid neil autosid parkida ning juhatasid nad aeda, kus olid käsil viimased pulmaeelsed ettevalmistused.

Laura seisis Mitchi toas Bettinalt laenatud teksapükstes ja sinises pluusis. Ta oli sidunud pähe sinise siidsalli ja pannud ette tumedad prillid, et teda kohe ära ei tuntaks. Autovõtmed olid tal juba käes ning fototarbed olid ikka veel maasturis. Tal oli tarvis ainult passi ja raha. Krediitkaardid ei olnud nii tähtsad, nendeta võis läbi saada. Ent kiire kappide ja sahtlite läbiotsimine ei andnud mingeid tulemusi.

Laura peatus ja püüdis keskenduda. Süda peksles meeletult. Laulatuseni oli jäänud üsna vähe aega. Peamine oli kiiresti Mitch Ryani valdustest välja pääseda. Saarelt võib lahkuda ka hiljem. Kui Mitch näeb, et ta on põgenenud, siis ta ehk muudab oma otsust.

Sellises arutluses ei olnud mingit loogikat, kuid Laura kujutlusvõime töötas juba halvasti. Laura loobus otsimisest, ruttas mööda hämarat kitsast tühja koridori allkorruse garaaži, mõeldes ainult ühele. Põgenemisele.

Garaažis ei olnud kedagi.

Laura ohkas kergendatult ja läks Mitchi maasturi juurde. Mees ei olnud seda kasutanud pärast üleilset sõitu. Esimene kavatsus oli peidetud film kätte saada. Olgu, sellega on aega.

Neiu istus rooli taha ja hakkas armatuurlauale jäetud võtmeid sorima. Süütevõtit leida oli lihtne. Ta pistis selle värisevate sõrmedega lukku ja käivitas mootori. Ainult rahu, ütles ta endale.

Siis võttis ta kaugjuhtimispuldikese ja vajutas nupule. Raske metalluks libises kõrvale. Veel üks rikaste mugavus.

Märksa keerulisem oli lülitada sisse kõik ja tagurdada välja, kuid Laura sai ka sellega hakkama. Uus vajutus nupule ja uks sulgus. Siis sõitis ta külgvärava juurde. Seal seisis mõni teener. Laura süda tegi taas uperpalli, kuid ta püüdis näida rahulikuna. Nähtavasti olid need inimesed palgatud pelgalt piduliste teenindamiseks, nad ei tundnud siinset korda ja ei püüdnud teda peatada. Neiu möödus neist ja suunas sõiduki metsateele.

Kui maja silmist kadus, lõdvestus Laura pisut. Kõik kulges normaalselt. Nüüd tuli üksnes leida tee, mis viib Saint-Pierry maanteele. Kui nad Mitchiga istanduses ringi sõitsid, näisid kõik teed täiesti ühesugused, tolmused ja lagunened.

Aeg läks. Laura eksis mitu korda ja tal tuli peatuda, kui tee äkitselt lõppes. Ta tuhnis auto läbi, kuid ei leidnud oma pettumuseks Mitch Ryani valduste plaani. Tuli tagasi pöörduda. Järjekordse pöörde ajal tundis ta kabusihimu. Aeg kulges halastamatult, tema aga asus ikka veel Mitchi valdustes.

Ühe peatuse ajal kuulis ta kaugest mootorimüra. Samas nägi ta järsult ülespoole kulgevat vaevumärgatavat rada. Laura lükkas kiiresti käigu sisse ja suunas džiibi mäkke. Päris künnatipu lähedal näis, et mootor sureb välja, kuid paari sekundi pärast veeres ta juba allapoole.

Äkitselt kaldus sõiduk järsult paremale. Laural läks korda raske maastur ratastele jätta, kuid ta oli juba teelt välja sõitnud.

Krigisesid pidurid ja varastatud sõiduriist hakkas ratastega kivist pinnast kündma. Kostis ragin. Autopõhi pörkas millegi kõva vastu. Laura pidi äärepealt välja paiskuma. Veel üks tugev tõuge ja neiu sai seljatoelt hoobi.

Mootor suri välja. Džiip õõtsus veel paar korda ja tardus. Hirmust võbisedes – ta oli olnud surmasaamise äärel – ronis Laura aeglaselt välja ja hakkas avariipaika üle vaatama.

Auto oli painutanud enda alla põõsaid ja puutüvesid. Tagarattad olid vajunud sügavasse, pori täis kraavi. Polnud lootust, et ta siit välja pääseb. Oh issand, nüüd ei pääse ta kunagi!

Taas kostis mootorimürin. Laura hüppas maasturisse, käivitas mootori, sai kuidagi käigu sisse ja püüdis edasi liikuda, kuid rattad pöörlesid tühjalt. Ta proovis tagaskäiku, seejärel edasi-tagasi, kuid lõpuks mootor aevastas ja suri välja.

Vaikne tuul kandis taas ta kõrvu mootorimüra. Laural ei jäänud üle muud, kui istuda ja värisedes oodata, mis saab edasi. Hirmuudus kuulis ta päris lähedale jõudnud sõidukit.

Laura hüppas autost välja põõsastesse ja püüdis putku pista.

Auto mõirgas küngast ületades. Veel ehk oli võimalik põgeneda. Ent ta ei olnud jõudnud läbida komistades ja libisedes kümnet jardigi, kui künka tagant tuli nähtavale poriroheline pikap ning hakkas aeglaselt laskuma.

Väikeveok ületas hõlpsasti kraavi, millesse Laura oli tobedalt sattunud, ja peatus sujuvalt. Mitch Ryan seiskas mootori ja ronis aeglaselt, nagu vastumeelselt välja, näol rahulolematu ilme.

Laura ohkas raskelt ja tuli torkivast põõsastikust tagasi teele.

Mees lähenes talle rahulikult, kiirustamata.

"Kodus ootab sinu tagasitulekut üle viie tuhande inimese," sõnas ta.

Laura tahtnuks vabandada, kuid ei saanud sõnagi suust. Tunnete sasipundar riisus talt kõnevõime.

"Bettina on hüsterias ja Harrison lagistab naerda," Mitch Ryan vaatas talle otsa ja lähenes võõni ulatuvas rohus.

"Pa... palun vabandust," pomises Laura. "Ma ei tahtnud Bettinat solvata."

"Ma ei kahtlegi, et sa seda ei tahtnud." Nende vahemaa vähenes ohtlikult. "Aga see ju ei muuda asja, eks ole?"

Laura ahmis ahnelt õhku, kui märkas mehe merisilmades silmades vaevaga tagasihoitud raevu. Ta pöördus ümber ja pistis jooksma.

See oli jooksmine pikas rohus. Jalgade ümber põimusid luuderohi ja begooniad. Neiu lootis peituda kõrgete puude taha. Kurat võtku neid ebamugavaid kingi ja seda džunglit!

Mitch jõudis talle kiiresti järele. Laura varjus raskelt hingeldades puu taha ja püüdis alustada läbirääkimisi.

"Ryan, palun! Ma ju palusin sinult vabandust."

Mehe vidukil silmades ei olnud kaastunde raasugi. Ta võttis Laura vööst kinni ja pööras ta näoga enda poole ning surus ta kehaga vastu puud. See lõi Laura hingetuks.

"Sa võlgned mulle selle. Sul tuleb ju mulle kuidagi viisi tasuda, Laura Parker."

"Lõhutud džiibi eest?" Laura tagus talle tagajärjetult rusikatega vastu rinda. "Ma... ei... võlgne... sulle midagi. Veelgi vähem... seda."

Mees haaras tal randmeist ja keeras käed selja taha.

"Siis arvesta, et mina võlgnen sulle selle," sosistas Mitch talle otse kõrva, meenutades öösel juhtunut.

"Ma ei tule sulle naiseks! Ma keeldun!" karjus Laura vihaselt. "Kas kuulsid?! Ma keeldun!"

Mitch pöördus, vaatas oma kallist, eritellimuse peale tehtud maasturit ja ütles:

"Seda, mida sa praegu tegid, nimetatakse igas riigis kuriteoks. Kui sa keeldud, tuleb sul tingimata selle eest vastutada."

Tagasi sõitsid nad vaikides. Laura ei pidanukski enam imeks panema, et Mitch Ryan kavatses seda abiellumislanti jätkata, kuid lootis ikkagi veel, et kui annab veel millegagi mõista, kui vastumeelne on talle kogu see lugu, lakkab mees seda komöödiat mängimast. Ent Mitchi karmi profiili vaadates taipas ta, et see on asjatu lootus. Nüüd viib ta kindlasti selle lõpule. Nüüd on juba tegu meheuhkusega.

Laura ohkas ja nõjatus seljatoele. Mitch juhtis autot

rahulikult ega teinud katsetki teda süleleda, kuid see rahustas teda vähe. Pärast laulatust muutub kõik teistsuguseks. Nüüd ta selles enam ei kahelnud.

Laura pöördus kõrvale ja seadis näo aknast hoovava maheda tuule ette.

"Ma olen üleni hiline," kurtis ta, püüdes ilmselt leida kaalukaid põhjusi laulatuse edasilükkamiseks. "Ja ma ei jõudnud pead pesta."

"Käid duši all," vastas mees mahedalt. "Ma ootan."

Laura pöördus kõrvale. Ta aimas, mida Mitch praegu mõtleb, ega suutnud sellega leppida. Vaatamata sellele, et ta eile õhtul tõesti teda ihaldas, ei suuda ta anduda mehele, kes teda ei armasta.

Nagu tema mõtteid lugedes ütles Mitch vaikelt:

"See võib meie vahel ka mitte juhtuda. Kui sa ainult ise ei taha..."

"Ja ei ohverda sulle oma neitsilikkust? Jah?" Järsk vastus hüppas ta huultelt nagu iseenesest. Ta oli juba harjunud end niiviisi kaitsma.

Mitch heitis talle pahase pilgu. Tekkida võinud lahendus oli kadunud. Laura nõjatus uksele ja ei öelnud kuni teekonna lõpuni enam ühtki sõna. Sõnad võinuksid asjaloo üksnes keerulisemaks ajada.

Bettina ootas neid garaažiukse juures.

"Harrison pani külalised istuma ja lõbustab nüüd neid," ütles ta Mitchile ja heitis Laurale üksnes kiirpilgu. Nähtavasti ei taibanud ta juhtunust midagi, kuid ei tahtnud küsida.

"See oli lihtsalt väike pulmaeelne sabin," ütles Mitch öele ja libistas rahustavalt käega üle ta öla. "Laura läks sõitma, arvates, et tunneb ümbrust hästi, ja eksis metsas ära. Seepärast ära muretse." Mitch naeratas. "Me leppisime Lauraga kõiges kokku. Minu meelest sai ta minust aru."

Või veel – ma sain sellest juba ammu aru, mõtles Laura.

Bettina vaatas talle otsa. Märgates Mitchi hoiatavat pilku ja mõistes, et auto parandamise kulud ei ole talle taskukohased, noogutas Laura kuulekalt. Siiski ei osanud ta veel mõista, kuidas ta suudab kõik selle välja kannatada.

"Ma viin Laura üles," Mitch viis pruudi trepile. "Vaata,

et külalistel igav ei hakkaks. Ütle Harrisonile, et ta peab külalisi lõbustama veel pool tundi."

Pool tundi?" kordas Laura endamisi uskumatult. See mees on küll ebanormaalne.

"Noh, võib-olla pisut kauem," lisas Mitch, nagu oleks ta mõtteid lugenud. "Ma tulen üsna varsti teie juurde."

Ta võttis Laura käevarrest tugevasti kinni ja saatis ta magamistoa ukseni.

"Täna. Edasi oskan juba ise minna," sõnas Laura mürgiselt. Ta haudus ikka veel põgenemisplaane.

Mitch vaatas talle otsa. Tumedad kulmud kaardusid puhaste safiirsiniste silmade kohal.

"Oled selles kindel?"

"Muidugi..." Ent enne, kui ta midagi lisada suutis, tõukas mees ust ja lükkas ta tuppa.

Seal juba sagisid teenijad, kuid tema ilmumisel peatusid ja pöördusid ta poole.

Keset tuba seisis lüheldane prantslane, kes, nagu hiljem selgus, oli saare parim juuksur musjöö François.

Ta astus Laurale vastu.

"Mademoiselle..." Isegi kutsealane viisakus ei suutnud varjata ta ärevust.

"Kõik on korras, härra François," rahustas teda Mitch. "Ainult väike pulmaeelne sõit džunglis. Nüüd käib daam duši all."

Laura heitis Mitchile jäise pilgu.

"Kui oled öelnud kõik, mida tahtsid..."

"Vaata, ma olen alati tahtnud näha, kuidas pruuti pulmaks ehitakse." Ta istus ukse juurde toolile. "Nüüd on mul selline võimalus."

Teenijatüdrukud jälgisid toimuvat huvi varjamata. Ka kõige tuimem pidi märkama, et Laura on plahvatamise äärel, et neiu suutis end vaevu vaos hoida.

"Ma ei hakka riietuma enne, kui sa oled ära läinud."

"Aga ma ei lähe enne, kui sa oled riietunud."

Mõni hetk valitses kurjakuulutatav vaikus. Siis pöördus Laura, võttis hommikumantli, jooksis vannituppa ja lõi ukse enda järel mürtsuga kinni.

Juba mõne minuti pärast tuli ta sealt tigidana välja, seljas ainult hommikumantel. Mitch oli ikka veel toas, istus lohakas asendis toolil, käes klaas külma teega. Nüüd vihkas Laura teda veelgi enam. Kuidas ta julgeb

niiviisi käituda? Kuidas ta võib siin istuda nii korrektselt, külmalt ja rahulikult, kui neiu oli endast täiesti väljas ja valmis iga hetk plahvatama?

Härra François ja härra Ryan vahetasid mõne kiire prantsuskeelse lause. Ilmselt võttis juuksur ette tulutu katse paluda härra Ryanil lahkuda, sest pärast kahekõnet valitses piinlik vaikus.

Endiselt millegi pärast ärevil härra François osutas toolile, võttis käteräti ja hakkas neiu pead kuivatama. Üks teenijatest võttis käsile ta küüned, teine hõõrus ta käsi ja jalgu lõhnaveega. Laura tundis end nii solvatuna ja abituna, et pidi taas stseeni tegema, kuid üksnes mehe hoiatav pilk hoidis teda tagasi. Neiu tegi enda kallal jõupingutuse, sulges silmad ja sundis end seda kõike välja kannatama. Ei, see ei juhtu minuga. See ei juhtu minuga...

Kui soeng oli tehtud ja jumeistus valmis, avas Laura silmad ja nägi, et Mitch seisab koridoris avatud ukse juures. Nähtavasti oli ta vaikselt toast lahkunud, jõudnud end pesta ja habet ajada, ning Laura pidi endale tunnistama, et nii ilusana ei olnud ta meest veel näinud. Tõmmu nägu oli kontrastis ta laitmatult valge särgiga, sinised silmad särasid vaimustusest, mida ta ei püüdnudki varjata.

"Jälle sina," lausus Laura põlglikult. Ei maksa sellele mehele näidata, kuidas ta temasse tegelikult suhtub.

"Ma hakkasin sinu järele igatsema, kallis." Ta lahkus oma postilt ukse juures ja astus tuppa.

Tumedanahalised teenijad aitasid talle kleidi selga. Parem oluks, kui mees lasknuks tal riietuda üksinda, kuid see mõte ei tulnud Mitchile nähtavasti pähegi. Ta astus lähemale, et vaadata kleidi pitse. Seejärel pööras ta neiu enda poole.

"Kas sa ei tahaks tulla koos minuga kõrvaltuppa, et saaksin sind enne laulatust suudelda?"

Laurale näis, et tumedanahalised teenijad, kes ei osanud inglise keelt, said igast ta sõnast aru. Ta punastas ja pöördus kõrvale.

Härra François astus taas ligi ja kinnitas pruudile pähe looriga atlaskübara. Siis sisenes Bettina ehetelae-kaga, et valida sealt kleidi juurde midagi sobivat.

"Sulle istuks see sinistest safiiridest kee." Ta kinnitas ettevaatlikult kuldse keikese Laura kaela ümber. "Ja

veel see," jätkas tüdruk ja ulatas prantsuskeelse tikandiga taskuräti. "See oli mu emal tema pulmapäeval."

Laura ei teadnud, kas ta peaks nutma või naerma. Seepärast tegi ta mõlemat korraga.

"Nüüd siis viimane asi." Mitch hoidis käes helesinist atlasslinti.

Naeratus kadus Laura näolt sama kiiresti, kui oli sinna ilmunud. Mees astus ta juurde ning tõstis ta jala toolile.

"Ma võin seda ise ka teha," sõnas neiu. Ta püüdis teenijatele ja Bettinale mitte otsa vaadata. Jumal olgu tänatud, et Harrison seda ei näe. Tema äpardunud põgene mine oli juba ilmselt kõigile teada.

"Kas tõesti?" küsis Mitch ja asus linti ta kingale kinnitama.

"Minu teada ei peaks sa seda kinnitama, vaid selle lahti päästma," ütles Bettina toimuva üle imestades.

"Kuradile käigu kõik need traditsioonid!"

Mitchile näis see tegevus meeldivat. Ta paitas ettevaatlikult linti ning ta õrnad liigutused ei jätnud vähimatki kahtlust selles, mis juhtub pärast pulmapeo lõppu. Ainus, millele Laura võis loota, oli vahuveiniküllus. Ilma selleta ei pea närvid sellele tsirkusele vastu.

Lõpuks olid nad valmis. Mitch ulatas pruudile roostikimbu. Midagi nii ilusat ei olnud neiu veel näinud.

"Kas midagi on pahasti?" küsis mees Laura nukrat nägu vaadates ja esimest korda kogu selle aja jooksul külas ta hää l muretsesvalt.

Laura südamelöögid kiirenesid miljonikordseks.

"Ma ei pea sellele vastu," sosistas ta hirmunult ja toetus mehe najale.

"Pead küll," sõnas Mitch Ryan vähimagi kaastundevarjundita. Ta asetask Laura käe oma käevangu ja nad läksid külaliste juurde.

Laulatustalitus jäi Laura mällu vaikse muusika ja võõraste nägude häguse laiguna. Talitus peeti kahes keeles – inglise ja prantsuse keeles. See ajas asja üksnes segasemaks. Pärast selle lõppu ei tundnud Laura end rohkem abielunaisena, kui enne seda. Mõistagi ei tohtinud seda Mitch Ryanile öelda.

Mees pööras noore naise enda poole, kergitas ta valget loori, kõrvaldas ta näolt heleda juuksesalgu ja kergitas sõrmedega ta lõuga. Laura hakkas võbisema.

Vaimulik talitus lähenes lõpule. Ta oli saanud Mitchi naiseks. Mida nad ometi tegid?! Mis saab edasi? Mida mees on nüüd välja mõelnud?

"Oh ei!" sosistas Laura hirmunult.

"Oo ja!" Mitch Ryan surus huuled ta suule. See oli nii kirglik suudlus, et kellelegi ei jäänud kahtlust – Laura on saanud endale armastava mehe.

Kui suudlus lõppes, suutis Laura väevalt hingata. Pulmalised sumisesid heakskiitvalt.

"Kuidas sa ometi suutsid selle komöödia korraldada?" sisistas Laura, kui selleks avanes võimalus.

Mitch vaatas talle otsa, naeratas ja lehvitas kellelegi külalistest.

"Kuule," jätkas Laura, kui nad olid võtnud šampanjaklaasid ja kõrvale astunud. "Hakkan nagunii taotlema, et see abielu tunnistataks seadusevastaseks."

Mitch naeris.

"Ütled, et sundisin sind väevõimuga mu naiseks saama?" Ta viitas laia käeliigutusega viiele tuhandele pulmalisele. "Ära tee nalja! Jumala eest, kes neist seda usuks?"

Selles oli tal mõistagi õigus. Laura ohkas ja tõstis veiniklaasi huultele.

"Kui kaua see siin veel kestab?"

"Tavaliselt vältab pidu koidikuni." Mitch naeratas ja lehvitas veel kellelegi.

Laura pidi selle üle rõõmust peaaegu minestama. Ilmselt paistis ta rõõm nii selgesti välja, et mees kummardus, suudles teda võimukalt ja ütles:

"Ära muretse, kallid." Hääl oli leebe, hoolitsev ja erutav. "Meie aeg veel tuleb..."

Nagu eilegi, saabus pimedus kiiresti ja ootamatult. Väljaku servades süüdati tungalad. Hakkas mängima keelpilliansambel ja hääldemelu taustal kõlas meeldiv viis.

Laura keerles aeglaselt tantsuringis, käed mehe kaela ümber. See kohalik tants tuli neil hästi välja – midagi rohkem hingele, kui jalgadele. Laura ei taibanud isegi, mis talle kõige enam meeldib – too aeglane tants, Mitch Ryani safiirsinised silmad, mis teda lakkamatult vaatasid, nende kehade kokkupuutumine või see, kui hellalt Mitch teda pihast hoidis.

Mees surus ta tihedamalt enda vastu ja paitas käega ta selga, näitamaks oma õigusi noorikule.

Laura ei teadnud, kui kaua veel tantsitakse, ei teadnud, kas peetakse veel õnnitluskõnesid, ja kui külalised nende ümbert laiali läksid, et teha teed mustanahalistele hõbekandikutega teenindajatele, tundis ta kergendust. Muusika, vahuvein, sooja Kariibi mere saare pimedus – kõik see koos ta partneri võluvusega muutsid ta liiga muretuks ja vabaks. Kasuks see talle ei tulnud. Ta ei tohtinud unustada, miks ta siin tantsib ja mis temaga juhtus.

"Minu unelmate naise terviseks," lausus mees hellalt ning tõstis klaasi mingi valge läbipaistmatu joogiga. Laura võttis kandikult ka endale klaasi, kuid lõi viimasel hetkel kõhklema. Mitch oli muutunud kuidagi liiga sõbralikuks.

"Mis see on?" sosistas ta klaasi uurides.

"Kookospähkli piim rummiga," ütles mees rahustavalt. Ta pööras Laura näoga enda poole. "Saarel on see noorpaari traditsiooniline jook. Legend räägib, et üks ettevõtlik, kuid soovimatu peigmees segas selle oma pruudile, et see teda armastama hakkaks."

"Siis ma vist joon," ütles Laura ebalevalt.

Mitch naeratas.

"Poleks paha tava järgida. Ja ära muretse, Laura, ma ei kavatse hakata sind võrgutama, kuigi sa oled tõepoolest mu unelmate naine, olenemata sellest, kas usud mind või mitte."

Veider küll, kuid Laura peaaegu uskus teda.

Ta võttis mehel käe alt kinni ja nagu tava nõudis, tõstsid nad teineteisele klaasi huultele. Laura rüüpas ja talle sattus piisake lõuale. Mitch puhkes naerma, noomis teda naljatades ja pühkis õrnalt piisa ta lõualt.

Mõneks hetkeks tardus aja kulg. Mees vaatas talle otsa meresiniste silmadega, millest peegeldus ihalus. Laura ei näinud enam midagi enda ümber. Ei, see pole võimalik! See on unenägu. Kohe ta ärkab ja kõik kaob.

Kätest kinni hoides rüüpasid nad pulmajooki. Külalised käratsesid heakskiitvalt, nähes, kuidas ilus noorpaar teineteist vaatab. Kõrvalt näis, et see abielu on sõlmitud taevas.

"Mis nüüd edasi saab?" Laural pööritas pea tänase päeva erutustest. See õhtu oli tõesti nagu sulnis unenägu. Nad olid juba maitsnud kõiki suupisteid, tantsinud kõikidega ja joonud ära meretäie vahuveini.

Ent pulmatavandid ei olnud veel lõppenud. Mees pidi päästma lahti ta kingalindi ja tooma talle lillekimbu, kuid nagu Laura teadis, pidi seda tehtama alles pulmapeo lõpus. Pidu aga kestab veel mitu tundi.

Mitch vaatas naeratades pulmalisi.

"Olgu," ütles ta lõpuks. "Minu arvates on jäänud veel ainult tavapärase serenaad. Seda lauldakse pärast päikeseloojangut, kui kõik kõned on juba peetud. Siis laulavad külalised kombe kohaselt noorpaarile serenaadi."

"Pärast seda kestab pidu edasi?" küsis Laura.

"Pärast seda kannab mees naise majja."

Jutus tekkis pikk vaheaeg. Laural tõmbus kõri kuivaks ning ta suutis vaevu öelda:

"Minu arvates pidi pidu kestma koiduni."

"Õigus." Mitch muigas ja andis muusikutele märku. Vaikne meeldiv viis asendus terava trummipõrinaga. Laurat hõivas hirmuhoog.

"Ei... Oh, ei!"

Mitch võttis ta süle. Prahvatasid kiiduavaldused. Lärm tugevnes veelgi, kui mõni pulmalistest alustas kõigest kõrist lõbusat laulu.

"Niipea, kui majja jõuame, lased mind lahti!" sosistas Laura mehele otse kõrva ning heitis üle ta õla pulmalistele viimase pilgu. Imelik küll, kuid mehe süles oli tal väga õdus. Ta toetas pea Mitchi õlale ja sulges silmad.

Mõistagi on see pelgalt etendus. Mees oli temaga abielunud oma miljonite kättesaamiseks. Just seepärast tormas ta hommikul teda taga ajama ning nüüd kannab ta teda majja selleks, et kõik oleks kombekohane. Seal laseb mees ta kindlasti vabaks.

Rõduuks oli lahti. Mitch astus kerges tuules hõljuvate kardinade vahelt läbi ning siis olid nad maja poolhämarduses. Treppi valgustasid ebaühtlaselt kandelaabrites põlevad küünlad. Laura hoidis endiselt mehel kuulekalt kaelast ja kuulis oma meeletuid südamevaluksid.

"Mitch..." See sosin kajatas ta kõrvus vastu, kui mees teda trepist üles viis.

Trepimademel Mitch peatus ja suudles teda. Laura vastas. Ta tunnetas mehe iha tugevust ning tundis hirmu selle pärast, mida ta veel ei olnud läbi elanud.

Rahvas käratses väljal veelgi enam ning laul valjenes. Pidus jätkus ning Mitch jätkas teda tugevasti süles hoides lõputut teekonda tuppa, kandis üle läve, pöördus ja sulges ukse. Õhk võbises helidest, mis pidid kostma mitme miili kaugusele. Kostis joobnute prantsuskeelseid hõlkeid.

Mitch asetas ta ettevaatlikult jalule ja juhtis ta rõdule. Seal lehvitas ta külalistele ning sellest tõusis kõrvulukustav kära. Laura lähenes ebalevalt rõdupiirdele. Kära valjenes veelgi, kui mees ta sülele võttis ja suudles. See lärm viis Laura segadusse. Ta ei teadnud, mida teha. Mitch asetas ta jalule ja kergitas ta seelikult, et lint kinga ümbert lahti harutada. Siis suudles ta noorikut taas. Valge-sinine riideriba langes alla ja sattus esimese õnneliku saagiks.

Siis ulatas ta Laurale lillekimbu. Laura astus rõdu nurka, kummardus üle piirde ja otsis pilguga Bettinat. Seal ta oligi, nagu tõstetud. Laura heitis talle pulmakiimbu. Tüdruk püüdis selle kinni ja naeratas rõõmsalt.

Siis pöördus Laura ja vaatas taas mehele otsa. Vaevalt oli ta pilgu sinistesse silmadesse heitnud, kui mõistis, et kõik senitoimunu oli mõeldud ainult publikule. Edasine oli nähtud ette neile.

Mitch tõstis ta kergelt süle, tervitas veel kord pulmalisi ja siis kadusid nad lükandukse taha.

Uks sulgus. Kostis klõpsatus. Mitch lukustas ukse. Laura seisis seal, kus mees oli ta jalule asetanud, ja vaarus kergelt, kartes kaotada teadvust. Mitch võttis

vesti seljast ja lipsu eest ning astus väsinult laua juurde, millel seisis jää-ämbrikeses vahuveinipudel. Siis pöördus ta naise poole ning ta silmis vilksatas kaastunne.

"Vaene Laura," sõnas ta leebelt ja hakkas pudelit avama.

Mis siis nüüd saab? tahtnuks Laura küsida, kuid kartis kuulda vastust. Ta toetus massiivse voodi servale ja jälgis mehe tegutsemist.

Pudel avaness kerge popsatusega. Vaht tulvas kaelast välja.

"Oh sa pagan," pomises Mitch ja raputas pükse.

Laura rahunes pisut. Mees valas kahte klaasi kuldselt sädelevat jooki ja ulatas ühe temale. Laura võttis selle vastu. See ehk lükkab paratamatult kas või pisutki edasi.

Šampanjat oli meeldiv rüübata. See aitas lõdvestuda. Mitch Ryani pilk, millest peegeldus ühtaegu nii varjamatu iha kui kaastunne, sundis teda tõusma ja toas ringi kõndima. Näis, et ta südamelöögid kostavad üle trummipõrina.

"Kas siin on kogu öö selline lärm?" küsis Laura äkitselt kahedaks muutunud häälega.

"Küllap vist." Mitchi huultel vilksatas korraks naeratusevari. "Miks sa seda küsid? Kas see häirib sind?"

"Ma ei tea. See kõik meenutab mulle Tarzani filmi. Tunnen end valgepäise tüdrukuna, keda viiakse ohverdamisele."

See tegi mehele nalja.

"Aga kas see siis ei ole nii?"

Äkitselt lakkas trummipõrin teda häirimast.

"Ei," sõnas Laura. "Ja ära põrnitse mind niiviisi."

Ta pani klaasi pahaselt lauale ja astus peegli ette.

Mitch jälgis, kuidas ta kingad jalast heidab ja loori ära võtab. Ta toetas käe keset tuba seisvale suurele vanaaegsele peeglile, vaatas noore naise poole ja rüüpas vahuveini.

Sellest pilgust erutatud Laura hakkas juuksenõelu välja võtma. Miks mees vaatab teda niiviisi, nagu imetleks iseennast? Kui ta kavatseb kasutada oma abikaasaõigusi, nagu ta oli mõista andnud, siis miks ta sellega ei kiirusta, et kõik rutemini lõpule jõuaks? Ja miks ta vähemalt ei püüa seda enne lahkumist teha? Jumala eest, siis läheks tal kergemaks.

"Sa rääkisid täna Harrisoniga, mina seisin teie kõrval

ja jälgisin sind. Sa ei oska arvatagi, mida ma tundsin," lausus Mitch imetlevalt. "Sa olid imeilus."

Laura tõmbas katkendlikult hinge ja asetas viimase juuksenõela tualettlauale. Juuksed langesid talle vabalt õlgadele. Laura libistas väriseva käega neist üle ning püüdis oma närvitsemist varjata. Miks mees talle seda räägib? Ja miks ta laskis end niiviisi võrgutada?

Laura sundis end rahulikult üle toa astuma ja oma klaasi võtma. Mõni aeglane sõõm, ja ta julgus hakkas naasma.

"Ei, Mitch. Ma ei tea, mida sa tundsid, kui ma Harrisoniga rääkisin." Laura püüdis oma ärevust sarkasmi taha varjata. "Aga ma tean seda, mida ma kogu öhtu jooksi tundsin. Tundsin end vaateaknale asetatud kaubana." Laura rüüpas veel sõõmu vahuveini. "Oksjonile pandud asjana. Oksjonile, milles osalemise sa mulle peale sundisid."

Mitch Ryan tõusis aeglaselt ja võttis talt kristallklaasi.

"Seepärast sa siis värisesidki nii, kui ma sind suudlesin?"

"Ma värisestin seepärast, et mul oli vilu," vastas Laura ilmse lolluse ja taipas kohe, et tal olnuks parem keelde hammustada. Troopikakuumuses jahe? See veel puudus!

"Või sa ehmusid?" lausus Mitch leebelt. "Aga kas me ei püüaks unustada seda, mis juhtus?" Mehe hääle muutus kahedaks.

Mehe häälest kostev õrnus pani muretsema. Laura astus tagasi ja kahetses, et oli kingad jalast võtnud. Nüüd näis mees veelgi pikem ja tema veelgi nõrgem.

"Sa ju tead, kuidas ma sind ihaldan, ja tead ka seda, et ma ei tee sulle paha."

"Aga sa ju lubasid." Laura hakkas taas närvitsema.

"Ma lubasin sulle ainult seda, et ei solva sind," ütles Mitch ja puudutas huultega ta põske. "Aga ma ei õelnud, et ei hakka sind armastama."

Laura taandus, aga ta selja taga oli voodi. Mitch Ryan kasutas seda otsekohe ära. Ta haaras naisest kinni, surus ta enda vastu ja tõmbas käe õrnalt üle ta puusa. Laura vaatas talle otsa ja tunnistas endale tahtmatult, et naeratus muudab mehe erakordselt veetlevaks.

"Oh, Laura," sosistas mees. "Sa ei oska kujutledagi, kui kaua ma olen seda päeva oodanud." Ta võttis neiu

käe, suudles ta rannet ja seejärel sõrme, millel oli nüüd laulatussõrmus. Kunagi varem ei olnud kuld tundunud nii raske ja abielu nii tegelik.

"Mitch..." sosistas Laura ja tundis, kuidas ta süda kiiremini lööma hakkab.

Ent mees ei vabastanud teda. Vastupidi – ta sülelus tugevnes veelgi.

"Ööst öösse jälitab mind su lõhnaõli aroom. Väga armas on paitada su pehmeid siidseid juukseid."

"Sa lihtsalt otsustasid juhust kasutada," ütles Laura. Ta oli segaduses. Mees tegi kõik selleks, et nende abielu muutuks tegelikuks ja tema iha talumatuks. Enam ei olnud mingit lootust.

"Miks ka mitte?" Mitch suudles teda taas. "Sa pöörasid mu elu pahupidi. Mul ju peavad olema mingid õigused?"

"Ainult mitte sellele."

Ent mehe suudlus, mida oli võimatu katkestada, erutas neidu enam, kui ükskõik millised suudlused. Mitch puudutas keelega algul üht ta suunurka, seejärel teist, hammustas õrnalt ta üla-, seejärel alahuult. Laura paotas huuled ja andis mehele täieliku tegevusvabaduse. Lõpuks libistas Mitch käe üle ta öla ülemise pärilmutternööbi juurde ja Laura ei osutanud talle vähimatki vastupanu. Neiu ütles endale, et tahab näha, kui kaugelt mees võib minna, kas ta kavatseb tunnistada selle abielu ebaseaduslikuks. Tegelikult aga ihaldas ta lähedust ja ootas seda kannatamatult.

Mitch avas üksteise järel ta kleidinööbid ja rüü avanes. Selle all oli üksnes atlassrinnahoidja. Laura seisis kergelt vaarudes ning hoidis mehe tugevast õlast kinni. Mehe pilk püsis ta erutusest tõusvatel ja langevatel rindadel. Mitch kummardus ja puudutas huultega ta safiirkeed. Siis suudles ta Laura kaela, puudutades lõuaga rinda.

"Ma ihaldan sind, Laura. Palun ära keeldu."

Selline ihatulv pani Laura imestama.

"Ma ei tee sulle paha." See oli enam, kui lubadus. See oli pidulik tõotus. "Ma vannun sulle seda."

"Ei." Ent Laura süda juba peksles naudingut eelaimusest. Mees puudutas huultega ta kaela. Siis tõmbas ta kannatamatult kleidi alla, paljastas ta õlad, vallandas rinnahoidja ning nüüd juba liikusid meelad huuled üle ta rindade.

Laura oigas, painutas pea taha ja allus hellitustele. Nii meeldivat tunnet ei olnud ta kunagi adunud.

"Mitch..." sosistas ta taas, kui rinnahoidja langes ja ta oli kõige kaotamise äärel. "Me ei tohiks seda teha. Meil on ju ainult..."

Ent näis, et Mitch ei kuule ta kergeid proteste ning tal on lihtne ületada nõrku vastupanukatseid. Ta suudles naist ikka ja jälle, paitas ta selga ja sosistas öövaikusel ta nime. Kui kleit Laura jalgade ümber langes, ei tahtnud temagi enam seda magusat piina katkestada.

Mitch ei kiirustanud. Ta võttis Lauralt kõik rõivaseemed ja pidas igaühe järel vahet, et katsuda ettevaatlikult ta paljast ihu. Peagi värises Laura kõrvetavast ihast.

"Mitch, palun..." sosistas ta lõpuks. "Ma enam ei suuda."

"Oled selles kindel?"

Nad vaatasid teineteisele otsa. Nüüd tuli Laural otsustada. Ta noogutas pead.

Laura oli oma nõusoleku andnud. Mitch tõstis ta kergelt sülele ja asetaski voodile valgele siidlinale ning silmitses teda endiselt, nagu soovides alatiseks meelde jätta, kuidas ta sel ööl välja nägi. Siis hakkas ta kiirustamata lahti riietuma.

Mees heitis ta kõrvale ja voodi vetrus ta raskusest. Ta asetaski jala Laura peale, nagu oluks tal vajadust teda kinni hoida, ning kummardus suudlema. Laura põimis käed ta kaela ümber ja tõmbas teda lähemale. Teine käsi liikus ettepoole, ta tugevatele õlgadele, pringile kõhule ja veelgi madalamale. Mitch oigas, süleles teda tugevamini ja laskus kogu keharaskusega ta peale. Koraks kergitas ta Laurat ja asetaski talle padja tuharate alla.

Valu asendus kiiresti ülimeeldiva tundega. Mees suudles teda ikka ja jälle. Alles nüüd taipas Laura, kui ilus on tegelikult elu.

"Miks sa mulle ei öelnud?" Nad riietusid. Mitch oma tavapärasesse valgesse särki ja pükstesse, Laura Bettinalt laenatud helesinisesse hommikumantlisse. "Miks sa mulle ei öelnud, et see, mida eile õhtul oma kogematuses rääkisid, on tõsi?"

Laura seisis lahtise rõduukse juures ja vaatas läbi

õhukese valge kardina all jätkuvat pidutsemist. See kõik kukkus välja kuidagi kohmakalt. Külalised lahkuvad varsti. Siis unustab ta selle päeva. Mees ilmselt samuti.

"Ma ei tea isegi," lausus Laura lõpuks vaikselt, varjates kartmatu tooni taha tunnetekeerist. Oleks ju võinud öelda, et mees ei tahtnud teda kuulda, aga see polnud päris tõsi ning seda taibanuks nad mõlemad.

Vaikus kestis üsna kaua. Näis, et Mitch ei leia esimest korda õigeid sõnu. Teda vaevab süütunne.

"Kas sul tõesti ei ole seni kedagi olnud?"

Laura on ju kahekümne kahe aastane ja ta on nüüdisaegne Ameerika avantürist. Mõistagi võinuks tema paljude reise ajal väga lihtsalt midagi sellist juhtuda...

Laura raputas pead ja vaatas oma käsi. Tarbetu olnuks mehele seletada, kui palju see talle tähendab. Ta tõmbas hajameelselt mantlivööd koomale, nagu kaitseks see teda mehe küsimuste ja teraselt uuriva pilgu eest. Miks Mitch tema ees süüdlast mängib? Ta ise on kõiges süüdi.

"Mitte kedagi?" kordas mees küsimust.

Laura raputas taas pead.

"Kasvasin üles väikelinnas, kus elavad peamiselt farmerid." Endiselt mehe pilku vältides võttis ta vaasist lille. Peagi muutub see tema peos nuustikuks.

Mitch vaatas teda vaikides.

"Aga hiljem?" küsis ta tasa. "Kolledžis? Sinu reise ajal?"

Jälle pearaputus.

"Mitte kedagi."

Olid ainult paljud lühiajalised tutvused, mis talle midagi ei tähendanud, nagu vist ka ta austajatele, kes lakkasid talle helistamast, kui neile sai selgeks, et neiu ei kavatse nendega magada. Üldiselt oli see isegi hea, sest ei olnud tarvis kannatada pikki ligitikkumisi. Pealegi oli tal kogu aeg töö. Kuni tänase päevani. See ülesanne jääb talle meelde terveks eluks.

"Püha jumal, Laura, anna mulle andeks! Kui oleksin seda teadnud, ei hakanuks ma peale käima."

"Vahest ehk lõpetad need vabandamisest?" küsis Laura järsult ja kattis väriseva käega näo. "Kunagi pidi see nagunii juhtuma ning mul on hea meel, et see õõ on möödumas ja kõik muu koos sellega." Mida muud võis ta

veel öelda? Mees oli vabandanud, kuid Laura ei kahet-
senud midagi.

Ta ei suutnud Mitchi veenda, aga kuna see nägi, et Laura ei kavatse seda juttu jätkata, astus ta vastumeel-
selt ukse poole. Lävel ta peatus.

"Ma kannan hoolt, et sulle kõik hüvitataks," lausus ta rahulikult.

Laura vaatas talle otsa. Ta silmades sädelesid vihkame-
sepisarad. Niisiis ei tähendanud juhtunu sellele mehele
midagi.

"On asju, mida ei ole võimalik ära osta ka kogu sinu
raha eest, Mitch Ryan." Ta näitas mehele ust.

Laura magas veel mõne tunni ja ärkas alles hom-
mikul. Külalised olid lahkunud. Ta oli toas üksinda. Mitch
Ryanist polnud jälgegi. Sellest, mis nende vahel täna
õösel juhtus, andsid märku üksnes korralikult tooli-
leenile asetatud kleit ja loor ning laual seisev šampanja-
pudel. Mingil hetkel näis Laurale, et see kõik oli pelgalt
unenägu, ent kui ta pilgu langetas, nägi ta, et on lina
all alasti. Nüüd tuli talle taas kõik meelde, ka see, kuidas
mees ta otsekohe üksinda jättis. Magama heites oli ta
veel lootnud, et Mitch tuleb tagasi, kuid ta ei tulnud. Laura
arvates iseloomustas see kõige paremini, kuidas mees
temasse suhtub. Mitch ei armastanud teda. Ei ole kunagi
armastanud. Ta tegi ainult sellise näo, et pulmaetendus
näeks välja loomulikum. Nüüd on etendus läbi ja nende
suhted vist samuti.

Laura püüdis raskest masendusest üle saada ja astus
kapi juurde. Ometi ei suutnud ta unustada ilusat saare-
elanikku, kellest oli nüüd saanud tema abikaasa, ning
tal oli raske värisevate kätega oma mantlivööga hakkama
saada.

Eile joodud veinist ja vähesest unest lõhkus tal pea
ja kurk kuivas. Laura helistas ja palus endale hommiku-
eine tuppä tuua. Paari minuti pärast ilmus teener kan-
diku ja hommikulehega.

Leht oli prantsuskeelne ja see ei parandanud põrmugi
tuju.

"Kas olete näinud härra Ryanit?" küsis Laura sega-
duses teenrilt.

Tumedanahaline mees hakkas žestikuleerides midagi prantsuse keeles seletama, kuid Laura ei saanud aru ühestki sõnast ega liigutusest. Lõpuks palus ta kutsuda Bettina. Peagi oli tüdruk lävel.

"Ega sa Mitchi ei näinud?" küsis Laura laupa hõõrudes. "Oma toas teda ei ole. Ma juba vaatasin sinna. Mul on tarvis temaga rääkida." Laura tahtnuks selgeks saada, mida nad nüüd edasi teevad. Kas abielu tühistatakse, tuleb lahutus või miski muu.

Bettina puhkes naerma ning läks talle kohvi ja aspiriini tooma. Laura täheldas, et kaks päeva pidutsemist ei olnud Bettinale üldse mõjunud, kuid temal ei olnud ju tarvis Mitch Ryaniga trummipõrina saatel ööd veeta.

Laura võttis aspiriinitabletid tänuga vastu.

"Ega sa ometi arvanud, et ta ärkab täna hommikul sinu toas?" küsis tüdruk lõbusalt.

"Väga naljakas." Laura punastas piinlikkusest.

Ent Bettinal ei olnud mõtteski teda solvata ja ta seletas:

"Mitch ütles, et täna ei lähe sul korda korralikult välja magada ja nüüd näen isegi, et teil oli raske öö," ütles ta täiesti rahulikult. Ilmselt oli ta harjunud teiste eest hoolitsema. Ta ulatas Laurale kohvitassi ja jätkas: "Nüüd oled ärganud. Mõni lonks kohvi ja soe vann ja sa oled nagu uus. Vähemalt suudad päeva alustada."

Laura leidis, et ei oleks tõesti paha end soojas vees läbi leotada.

"Minu arvates oleks sellest tõesti abi," ütles ta ohates. Võib-olla peseb see maha Mitch Ryani huulte ja käte puudutused ning tema lõhna.

Bettina naeratas. Laura ei tahtnuks, et tüdruk taipaks, kuidas ta mõtted on praegu Mitchiga seotud, kuid see kiirustas ütlema:

"Mitch palus öelda, et tuleb tagasi alles pärastlõunal. Tal oli vist linnas mingeid asjatoimetusi. Ilmselt arvas, et magad täna terve päeva."

Väljas kopsisid töölised telke lahti võttes haamritega. Need löögid kajasid peas valusalt vastu. Laura tundis taas, kui valus on kogu ta keha. Kõige enam valutab ta hing.

"Ma ei tea," ütles ta lõpuks oime masseerides. "Vahest ehk teengi nii. Vist heidan tõesti uuesti magama."

Ent uni ei tulnud. Seepärast tõusis Laura taas voodist, läks vannituppa ja laskis vee voolama, laskus õrna sooja lõhnava hõõlusesse ja tundis end kohe paremini. Kui ta toast välja astus, tundis ta end juba elavnenuna. Ent hea tuju kadus taas, kui ta all oma värsket abikaasat ei leidnud, vaid leidis üksnes ümbriku oma nimega.

Mida võis Mitch talle kirjutada? Laura avas ümbriku. Selles olid ta pass, krediitkaardid, isikutõendid ja isegi raha – ajakirjalt saadud avanss. Kõik, mis mees oli talt ära hiivanud. Peale selle oli seal kirjake:

Kallis Laura.

Pärast seda, mida ma möödunud öösel teada sain, ei suuda ma sind enam kinni hoida. Loodan ainult, et jääd siiski veel siia ja mängid vastavalt kokkuleppele oma osa edasi.

M.R.

Laura silmitses märkmikulehele kritseldatut. Mis see on? Ja see on kõik? Pärast seda, mis möödunud öösel oli? Ainult kiiruga kirja pandud read, mis tõendavad, et ta ei tähenda mehele rohkem, kui keegi teine turist, kes algatab kohalikega kerge romaanikese. Kuidas ta võis olla nii tobe? Laura oli meeleheitel. Miks ta äkitselt arvas, et ta tähendab Mitch Ryanile rohkem, kui iga teine ta naistuttav? Ometi oli talle teada, et mees vajab teda üksnes paari miljoni kättesaamiseks.

Ülejäänud osa päevast talle meelde ei jäänud. Laura jalutas aias, vaatas, kuidas töölised telke maha võtavad ja väljakut korda seavad. Roosipöösast möödudes märkas ta üksikut äsjapuhkenud õit. Ta püüdis seda murda, kuid oks oli sitke ja torkas sõrme verele.

"Luba, ma aitan," kostis ootamatult Mitch Ryani hääl. Tema tõmmu nägu oli värskene ning silmist helkis sõbralikkust. Mees sai torkava oksaga hõlpsasti hakkama. Laura võttis ilusa valge õie sõnatult vastu ja hakkas imema veritsevat näppu.

"Oota." Enne, kui Laura jõudis vastu vaielda, võttis mees taskust lumivalge räti ja keeras ta sõrme ümber.

"Kas said mu kirja kätte?" küsis ta otsesõnu.

Laura tundis äkitselt, et ei suuda rääkida. Sestap ta ainult noogutas ja pöördus kõrvale.

"Nagu ma aru sain, otsustasid siia jääda?" küsis Mitch lõpuks.

Laura noogutas taas.

"Me ju leppisime selles kokku."

Pealegi oli film ikka veel tema valduses. Ta ei osanud arvatagi, et mees võiks teda enne selle kättesaamist vabaks lasta, kuigi nüüd ei olnud ta kindel, kas jätab selle endale.

"Kas ma tegin midagi valesti?"

Küsimus tabas Laurat ootamatult ja ta tõstis järsult pead.

"Ma andsin sulle kõik tagasi," jätkas mees rahulikult. "Lisasin viis tuhat dollarit sulle valmistatud ebameeldivuste eest."

"Tasuna mu teenuste eest?" küsis Laura mürgiselt. Ta muidugi ei teadnud, kui palju maksab ta "armastus", kuid millegipärast näis talle, et tasu peaks olema kõrgem. Hoopis kõrgem.

Mees haaras temast järsult kinni, nagu oleks Laura püüdnud põgeneda.

"Sa siis hindad seda niimoodi?"

"Kas siis mind ei olnud sulle tarvis just selleks?"

"Ei." Tekkis piinlik paus. Siis laskis Mitch ta lahti ja pani käed puusa. "Aga kui sulle meeldib seda nõnda võtta..." Mees pöördus üksikõikselt kõrvale.

Ei, tegelikult ei tahtnud Laura niiviisi arvata. Kuid sellesse rahasse teistiti suhtuda ta ka ei suutnud. Mees oli juba oma tundeid selgesti näidanud.

"Kui kaua see peab veel kestma?" Laura püüdis mitte vaadata tema lahtinööbitud valget särki, mis paljastas tugeva päevitunud rinna. Miks tal oli äkki raske hingata seda eksootiliste lillede lõhnast küllastunud õhku? Miks ta püüdis kõigest väest unustada möödunud öö sündmusi?

"Sa küsid, kui kaua tuleb sul veel siin viibida?" Mitch Ryan rääkis oma tavalises maneeris. "Täpselt öelda ei oska, oleneb sellest, kuidas asjaolud kujunevad. Täna rääkisin Pressmaniga. Tema näib arvavat, et võid lahkuda kohe, kui kõik pärandiga seotud dokumendid on allkirjastatud. Mis aga puutub abielu lahutamisse... Sellega vist tuleb oodata. See sõltub Harrisonist ja sellest,

kuidas asjad edasi arenevad. Kui väljenduda lehemeeeste keeles, siis ei tohi me sündmusi liialt kiirendada."

Laura noogutas. Mitch aga jätkas nii, nagu ei oleks midagi muutunud:

"Mina mõistagi hoolitsen selle aja jooksul, et sul ei oleks rahapuudust. Võib-olla avab Pressman veel enne sinu lahkumist sulle pangas arve, kuhu kantakse igas kuus kindel summa."

"Sinu raha ei ole mulle vaja." Laura tahtnuks öelda seda viisakalt, kuid sõnad kõlasid siiski jämedalt.

Mitch Ryani nagu tumenes.

"Ma näen, et sul on rikaste suhtes eelarvamusi."

Või veel! sõnas Laura mõttes öelalt. Mees solvab teda alailma, riisus temalt neitsilikkuse, kusjuures tegi nii, et see oleks täiesti seaduslik, abiellus temaga ja nüüd ei tunnista enam keegi seda abielu ebaseaduslikuks. Nüüd aga viskab Ryan ta lihtsalt välja.

"Ryan, sinu loal ei hakka ma seda arutama," lausus Laura külmalt ja pöördus kõrvale.

Jälle tekkis vaikus, seekord juba kestvam.

"Hea küll," ütles Mitch Ryan lõpuks ja pöördus samuti kõrvale. "Pealegi ei ole selleks praegu tarvidust."

Laura nägi, kuidas ta kiirel sammul maja poole läks. Veel kunagi ei olnud ta tundnud end nii üksildasena.

Sel päeval olid nad kutsutud advokaat James Pressmani poole õhtusöögile. See oli esimene paljudest visiitidest. Tava kohaselt pidi selliseid külaskäike tegema kõigile saare tuntud inimestele. Rõõmu asemel selle üle, et tema katsumustele saabub peagi lõpp, tundis Laura riietumisel üksnes kibedust. Täna õhtul kandis ta efektsel musta sametkleiti, pikki kindaid ja uut brillantkeed, kuid ei tundnud end elegantsena. Mitch Ryan oli kaotanud otsekohe tema vastu huvi ning selle unustamine käis talle üle jõu. Pealegi ei lisanud millegipärast õhtule kutsutud Alice Keatoni kohalolek talle kindlustunnet. Tavapärast ilusana oma maitsekas, silmade värviga sobivas sinises kleidis domineeris ta nii toas kui nähtavasti ka Mitch Ryani mõtteis.

Hoides käes klaasi enne sööki pakutud sidruniga soodaveega, eemaldus Laura kaugemasse nurka. Mees

oli ta hüljanud. Ta oli nii endast väljas, et ei kuulnudki jutlejate lõbusaid hääli. Ent nagu võiski oodata, ei lasknud Alice tal omaette olla.

"Laura, ma soovin sulle südamest õnne," ütles Mitch Ryani endine pruut.

Kuigi Alice oli täna joonud sama palju, nagu pulma eelpeolgi, täheldas Laura, et seekord ei kaota ta kontrolli enda üle. Need mõtted ei takistanud tal kiiresti vastamast:

"Täna, Alice." Ta ei oodanud oma rivaalilt midagi head. "Millegipärast ei olnud sind meie pulmas näha."

Pärast pisikest pausi muigas Alice õelalt ja vastas:

"Kahtlemata tead väga hästi, miks ma ei tulnud."

Laura vaatas talle otse silma ja sõnas külmalt:

"Jah, seda muidugi."

Taas paus.

"Mitch näeb välja väga hea," rääkis Alice salapäraselt edasi. "Nagu ei oleks ta üldse väsinud. See on lausa ime pärast nii pikka meresõitu."

Laura kergitas kulmu ja vaatas rivaalile üllatunud otsa. Alice seletas meeleldi:

"Täna veetsime suurema osa päevast tema jahil. Kahju, kullake, et sina meiega kaasas ei olnud. Pisut päikeses viibimist ei teeks sulle paha."

Laurale meenus, kui värske ja päevitunud oli täna Mitch. Miks ka mitte, kui ta veetis suure osa päevast koos selle metskassiga, leidis ta vastikustundega.

"Mitch teeb seda alati, kui on millegipärast halvas tujus," arendas Alice teemat edasi.

"Mida ta teeb?" küsis Laura kiiresti, saamata isegi aru, miks ta üldse Alice'iga räägib. "Käib meresõidul või jookseb sinu juurde?"

"Nii üht kui teist."

Kui seni ei olnud ehk Mitch Ryani ja ta noore naise vahel kuristikku, siis nüüd tekkinuks see kindlasti.

Alice naeratas. Ta teadis, et oli andnud tugeva hoobi.

"See on päris hea viis põgeneda murede või nende inimeste eest, kellega ta ei taha kokku saada."

"Nagu näen, on sinust saanud pärast pikki tutvuseaastaid Mitch Ryaniga lausa ekspert," ütles Laura mürgiselt ja silmitses oma klaasi. Äkitselt kahetses ta, et see on liiga väike ja et selles ei ole midagi kangemat.

Nüüd jõudis Alice lõpuks peamise juurde.

"Kallis Laura." Ta astus noorele naisele päris lähedale ja asetas talle soosivalt käe õlale. "Kuula minu nõu. Mitch Ryaniga ei tule sul midagi välja. Mine Ameerikasse tagasi enne, kui ta on sind lõplikult alandanud. Võib-olla abiellus Mitch sinuga üksnes pärandi kättesaamiseks, kuid ta ei kavatse sinuga koos elama hakata. Ta ei ole sinuga kauem, kui kõigi teistega, keda on paariks-kolmeks päevaks endale voodikaaslaseks võtnud. Võid mind uskuda, Laura." Seejärel lisas ta tapva julmusega: "Kui ta on ilusa ameeriklasega lõbutsemisest tüdinunud, tuleb ta minu juurde tagasi. Seekord ma teda enam käest ei lase."

Ülejäänud osa õhtust veetis Laura Mitchi sõpradega vesteldes, püüdes Alice'ist eemale hoiduda. Ta oli niigi kuulnud liiga palju, hoopis rohkem, kui tahtnuks.

Mitch tundis alles pärast kojusõiduks autosse istumist, et naisega on midagi lahti.

"Mida Alice sulle rääkis?"

Laura püüdis vastata võimalikult ükskõiksesti:

"Ta tahtis kiidelda teie tänase meresõiduga."

Tekkis pikk vaheaeg, mille vältel Mitch otsis süütevõtit. Siis pöördus ta aeglaselt Laura poole ja küsis:

"Mida sa selle peale vastasid?"

Laura heitis talle ilmetu pilgu.

"Loomulikult vastasin, et see ei ole minu asi. Mulle on täiesti ükskõik, kellega koos sa oma vaba aega veedad."

Taas vaikus.

"Isegi siis, kui jutt on minu vanast sõbratarist?"

Ja sinu tulevases teisest naisest, lisas Laura pahaselt, kuid kuuldavalt ütles midagi muud:

"Mis minul sellest on, kellega sa lõbutsed – vana või mõne uue sõbratariga?"

Enam ei vahetanud nad koduteel sõnagi. Vaikides läksid nad ka oma tubadesse. Naise toa ukse juures Ryan peatus. Laura vaatas talle külmalt otsa.

"Nagu sa ise ütlesid, Ryan, on see pelgalt tehing ja ei enam. Loodan väga, et lähipäevil on see kõik lõppenud. Seni teen ainult seda, milles me kokku leppisime." Voodisse ta selle mehega enam ei lähe.

Mees suunas temale oma sinised silmad. Laura tahtis, et mees oma terase pilgu kõrvale pööraks. Ta hakkas närvitsema.

"Aga möödunud öö?" küsis Mitch lõpuks.

Laural oli vastus juba valmis.

"Ma jõin liiga palju šampanjat," lausus ta rahulikult.

"Aga see, mis toimus meie vahel varem?" Naise ükskõiksus ei olnud tema meelest veenev. "Sa ju värisid üleni, kui sind suudlesin."

"Tollal ei olnud mul lihtsalt valikuvõimalust," valetas Laura. Nüüd püüdis ta ise kõrvale pöörduda. "Täna ma ei joonud ja ei mõtlegi teha nägu, nagu meeldiks mulle sinu sülelused üksnes selleks, et kiiremini sinust vabaneda. Nii et sinu lahkel loal..."

Laura lõi ukse mehe nina all kinni, lukustas selle ja puhkes samas kibedalt ja hääletult nutma. Miks ta ometi siia tuli? Miks, no miks ta lubas endal armuda sellesse parandamatult ebakindlasse Mitchell Robeson Ryan III-sse?

Järgmine hommik oli Laurale sama sünye, nagu kogu eelmise päevgi. Ta oli veetnud voodis väherdes unetu öö. Kui värske ja lõbus Bettina pani ette minna Fort-de-France'i "Paris Martinique'i" kauplusse sisseoste tegema, nõustus Laura rõõmuga – ikkagi võimalus Ryani vastumeelseks muutunud majast välja pääseda. Ükskõik kuhu ta läks ja mida tegi – kõik siin meenutas egotsentrilist peremeest ning seetõttu oli mõnus siit kas või vähe-seks ajaks muusse maailma saada.

Kuid ka linnas ta tuju ei paranenud. Ta muretses väga oma hotellitoa, paberite ja muude asjade pärast, mille järgi võis mõista, et ta on reporter ning töötab ajakirja "Isik" huvides. Niipea, kui nad olid astunud kohvikusse jooma tassi kohvi saiakesega, vabandas Laura ja läks hotelli helistama.

Jah, ta asjad olid ikka veel alles. Kas *mademoiselle* soovib tulla ja need oma silmaga üle vaadata? Jah, Laura soovis. Ta ei kartnud üldse, et pagas võidaks varastada, kuid ta ei suutnud kujutleda ajakirjandust vihkava Mitch Ryani reageeringut, kui see saab teada, kelle heaks ta tegelikult töötab. Laura ohkas, lubas tulla lähipäevil, tänas juhatajat ja pakkus talle tasuna kakskümmend protsenti arve maksumusest.

"Kellega sa rääkisid?" uudishimutses Bettina, kui Laura oli laua juurde naasnud.

Laura laotas suuräti põlvedele. Talle oli äärmiselt eba-meeldiv Bettinat kogu aeg petta. Tüdruk oskas suuremeelselt andestada. Ta ei olnud kordagi nimetanud, kuidas Laura oleks tema usalduslikkust kasutades äärepealt pulmapäeval põgenenud. Seepärast ei pahandanud Laura üldse tema harjumuse üle toppida nina võõrastesse asjadesse.

"Küsisin ainult oma pagasi järele," vastas Laura lõbusalt. Vähemalt see oli osaliselt õige.

"Kas seda ei ole veel leitud?" imestas Bettina lapselikult.

Laura krimpsutas nägu.

"Kardan, et mitte." Aga kui leitakse, võib tekkida eba-meeldivusi. "Kuhu Mitch täna läks?"

Bettina vaatas kaaslasele pisut murelikult otsa. Ta

ei suutnud kuidagi mõista nende kummalisi suhteid.

"Sõitis istandusse. Tal oli seal mingeid toimetamisi. Aga miks sa küsid?"

Laura kehtas õlgu.

"Lihtsalt niisama." Ta võinuks vedada kihla kümme ühe vastu, et tegelikult on Mitch merel koos Alice'iga või mõne teise saare kaunitariga. "Kas ta töötab alati nii palju?"

"Kuidas kunagi. Tavaliselt tuleb ta saarele end tuulutama ja puhkama, kuid leiab alati mingit tegemist. Sel aastal on tööd minu arvates tavalisest rohkem. Korraldatakse saagikoristuse mehhaniseerimist ja see toob kaasa palju probleeme."

"Aga kui kaua sa Alice'it tunned?"

Nüüd uuris Bettina teda varjamatu huviga. Sellistest küsimustest sai ta aru.

"Nüüd ma mõistan, milles on asi. Ma nägin teid Pressmani juures rääkimas. Küllap sellepärast läksidki vennaga tülli."

Vastuseks Laura üksnes naeratas.

"Ärgem kaldugem teemast kõrvale. Kui kaua sa Alice'it tunned? Kas sa ei võiks temast rääkida?"

Bettina rüüpas kohvi ja sirutas end laisalt.

"Tead, nende suhetest on keeruline rääkida. Alice ei ole milleski järjekindel. Täna tahab üht, homme teist. Mõnikord oli neil selle tõttu Mitchiga ränki tülisid, kuid lõpuks jäi ikka nii, nagu vend tahtis. Tead isegi, ta on harva kodus, Alice aga viibib peaaegu kogu aja saarel. Seepärast ei olnud nende suhted kaugeltki lihtsad. Alice ootas teda, kuid väsis pikkadest lahusolekutest."

"See tähendab?"

"See tähendab, et ta hakkas Mitchi petma."

"Ja Mitch sai sellest teada?"

Bettina noogutas.

"Kuidas?"

"Ükskord tuli ta koju päev varem. Selgus, et Harrison oli läinud koos Alice'iga merereisile, pealegi tema jahiga. Mitch ei suuda siiaaani seda unustada."

Laura tundis end kahvatavat. Kahtlemata oli Mitch viha pärast endast väljas, kui nad istusid koos Harrisoniga võõrastetoas ja kui noormees peo ta käele asetas.

"Ja see tegi nende suhetele lõpu?"

Bettina lõi väsinult käega.

"Tead..."

"Bettina!"

Tüdruk võttis end kokku ja jätkas:

"Laura, Mitchi ja Alice'it seob väga palju. Nad kasvavad koos ja Alice aitas tal raskeid aegu üle elada. Kõik arvasid, et nad abielluvad, eriti pärast Alice'i vanemate ootamatut surma. Ma ei tea, võib-olla oli Alice selles liiga kindel, aga võib-olla ka meie kõik. Kui nende kihlus katkes, olime šokeeritud."

"See juhtus üle kolme aasta tagasi?"

Bettina noogutas.

"Sellest ajast peale ei olnud tal enne sinu tulekut tõsisid romaane."

Laura mõtles kuuldu üle järele.

"Arvad, et Alice on temast veel praegugi sisse võetud?"

Bettina kehtas õlgu.

"Kes teda teab... Kui ma esimest korda sind vennaga koos nägin, olin valmis vanduma, et vihkate teineteist, aga näed... Seda ma tean, et Mitch tunneb silamaani end tema eest vastutavana. Seepärast talubki ta kõiki selle naise stseene ja tegusid. Aga kas ta Alice'it armastab... Seda ma lihtsalt ei tea."

Laura võttis hajameelselt saiakese. Mõtted kandusid tahtmatult sellele õhtule, kui ta Mitchiga tutvus. Ta mäletas, millise näoga vaatas mees purunenud "Nikonit", mäletas, kui viisakalt ta käitus õe ja vennaga, kui koju tulles Laura eest leidis. Viha purskus välja hiljem ja segunes siis neimasooviga.

"Aga mõnikord vaatab ta sind sellise pilguga, nagu näiteks pulmapeol, enne kui ta sind süle võttis ja majja viis..." jätkas Bettina mõtlikult.

Laura arvates ei olnud ta pilgus midagi peale iharuse.

"Aga mida siis Alice nüüd ette võtab?" küsis Laura, meenutades ta joobnu avameelitsusi pulma eelõhtul. "Kas ta sinu arvates haub ikka veel mõtteid Mitchi tagasi saada?"

"Seda ma ei tea." Bettina silmadesse ilmus rahutus ja ta vastas ausalt: "Tõtt öeldes, Laura, ma arvan, et sul tuleb kogu elu vältel leppida tema huviga venna vastu."

Kogu päeva jooksul ei suutnud Laura pahameelest vabaneda. Ta pea ei tegelnud üldse ostudega, kui nad rändasid ühest kallist kauplusest teise, kulutasid raha, nagu oleks see moest läinud, ning ostsid kõike – supeltrikoodest õhtukleitideni. Ainus, mis Laurat rõõmustas, oli see, et kõige eest tuli maksta Mitch Ryanil.

Ent ta neimaiha haihtus, kui nägi maja juures seis-

vat Ryani maasturit. Tõenäoliselt ei olnudki see eriti kannatada saanud. Võis näha ainult mõnd kriimustust.

Maja uks avanes ja Mitch ruttas neile vastu. Laura ronis aeglaselt Bettina madalast sportautost välja, pakivirn süles ja rahakott kõige peal.

"Tere, kallid! Kas ostsid ka mulle midagi?" küsis ta õelt.

Mehe silmist nägi Laura, et see teab vastust juba ette.

"Nalja teed või, Mitch!" vastas Bettina ja väljus oma pampudega. "Sa tead ju, et läksime ainult endale asju ostma. Ma ütlesin sulle hommikul. Pealegi," lisas ta rahulolematult ja lükkas jalaga autoukse kinni, "ei mäleta ma ühtki juhust, millal sa oleksid minu kinkidega rahule jäänud."

Mitch võttis Lauralt pakid, kuigi tema abi ei olnud palutud. Püüdes vältida ta puudutusi, vaatas Laura tühja pilguga oma rahakotti, kuna vend ja õde jätkasid naljatavat kemplust.

"See tuleb sellest, et sa ei ole mulle kunagi kinkinud midagi peale pudeli šartröösi."

"Mitch!"

"Ah jaa, tuli vist meelde. See oli lips. Olid siis kümneaastane."

Mees muheles. Tüdruku pahandamine pakkus talle rahuldust.

"Aastatega ei ole su harjumused muutunud."

"Täpselt nii," sisistas Bettina pahameelt teeseldes ja jättis noorpaari omavahele.

Mitch ei mõelnudki majja minna.

"Kuidas päev läks?" küsis ta Lauralt.

Mehega rääkides oli Laural väga raske rahu säilitada. Naine tahtnuks teda nii suudelda kui maha lüüa. Siis tuli talle meelde, et Alice pidi korraldama Mitchile sünnipäevapeo, ja see rikkus ta tuju lõplikult.

"Pole viga. Aga miks sina nii vara tagasi tulid?" küsis Laura ja hakkas maja poole astuma. "Mulle näis, et sul on väga palju tööd."

"Ja sa oleksid tulnud kontrollima?" küsis Mitch muiates.

Laura prunditas huuli.

"Vaevalt küll."

Mees avas talle ukse.

"Aga kust sa siis tead, et mul on palju tööd?"

Laura lipsas tast ettevaatlikult mööda.

"Bettinale pakub lõbu su asjust rääkida. Kuigi ta peab

minu meelest veidraks seda, et tavaliselt ei ole mul aimugi, millal sa tagasi tuled, millal kavatseme lõunastada ja kuhu sa õhtuti lähed."

Nad hakkasid trepist üles minema. Mitch muutis taktitundeliselt jutuainet.

"Ma püüan end parandada. Aga mida te ostate?"

"Kõige kallimat, mida leidsime," vastas Laura kahjurõõmsalt.

Mitch Ryani naer veeres kajana üle koridori. Nad lähenesid Laura uksele.

"Pagan võtku, millega ma olen osanud sind niivõrd ära pahandada? Andsin sulle täieliku vabaduse, nagu lubasin, ja tagastasin sulle kõik! Isegi ostsin sulle mõne filmi," rääkis Mitch, astus tema järel tuppa ja asetas pakid ukse juurde lauale. "Mida halba ma olen siis teinud?" Mees pöördus Laura poole ja ristas käed hooletult tugevale rinnale.

Ise ta seda ei taibanud ja Laura ei hakanud seletama.

"Kas sa ei võiks mind üksinda jätta?" küsis naine, nähes, et Mitch ei kavatsegi lahkuda.

"Aga kas sa ei tahagi neid minu juuresolekul selga proovida?" Küsimus oli pelgalt retooriline ja hääli kõlas liiga imestunult.

Laura tõukas teda külalislahkusetult ukse poole.

"Mine ära!" Ta lõi ukse kinni ja keeras lukku.

Koridorist kostis mehe naer.

"Saabub päev, millal sa seda kahetsed!" hüüdis ta lõbusalt läbi ukse.

Selles Laura kahtles. Kahtles kõvasti.

Mõni järgmine päev kulges enam-vähem ühtmoodi. Kogu päev üksinda, õhtul visiit kellegi mehe sõbra poole ning külm hüvastijätt magamistoa ukse juures. Laural polnud aimugi, kas Bettina ja Harrison teavad, et nad magavad eraldi tubades, ent talle oli see ükskama. Raske oli ainult see, et ta ei ole mehega koos, mitte aga see, mida teised neist arvavad.

Laura lebas basseini juures ja püüdis Alice'i korraldava peo ajaks võimalikult paremini päevitada. Ta hoidis end tagasi, et mitte basseini hüpata ja end ära uputada. Ta ei teinud seda ilmselt seepärast, et ajakirjas "Isik" võis ilmuda pealkiri: "Ajakirjanik uppus oma miljonärist abikaasa basseini". See mõte ajas ta nii marru, et ta oli pigem valmis Mitch Ryanit uputama.

"Võtsid nõuks pisut päevitada?"

Laura ei kuulnud ta lähenemist. Ta pööras end selili ja võttis päikeseprillid eest.

"Mida sina siin teed?" Küsimus kõlas pahaselt ja hoopiski mitte viisakalt.

Mitch Ryan puhkes naerma ja põlvitas ta kõrvale. Ta kandis üksnes kulunud teksasid ja oli ilma särgita. Mehe pronksikarva päevitust nähes leidis Laura, et küllap ta käis taas merel. Kindlasti koos Alice'iga.

"Nii sa siis tervitad oma meest?" küsis Mitch leebelt.

Laura pani taas päikeseprillid ette.

"Just sellise tervituse oled ära teeninud. Mida sul siiski tarvis on?" torises Laura ja keeras end taas kõhuli.

"Mul on hea meel, et sa seda küsisid."

Veel enne, kui Laura jõudis vastata, oli ta jälle selili ja prillid mehe käes. Järgmisel hetkel surus Mitch huuled ta suule ja võttis tal õlgadest kinni.

"Mitch..."

Tema palvet eirati.

Mitch Ryan suudles teda kirglikult ja võimukalt, nii, nagu oskas ainult tema, ja see lõi Laura hingetuks. Siis laskis mees ta vabaks ja Laura ahmis ahnelt õhku. Mitch silmitses tema kergelt päevitunud, bikiinidega üksnes sümboolselt kaetud keha. Laura kortsutas piinlikkusest kulme ja keeras end kõhule. Möödus minut. Mitch otsustas ta rahule jätta. Ta istus ettevaatlikult naise kõrvale.

"Niisiis, mida sa täna tegid?"

"Mitte midagi." Vastus kõlas segaselt, sest Laura nägu oli peidetud kohevasse käterätti. Täna ei olnud tal tahtmist midagi teha.

Mitch võidis ta seljale päevituskreemi ning hakkas seda aeglaselt ja ettevaatlikult nahasse hõõruma.

"Kas pildistasid midagi?"

Laura raputas pead, tõstmata nägu käterätist.

"Miks?"

Laura kehtas õlgu ja tundis, et mees avab ta bikiinide ülaosa.

"Mitch!" Laura hakkas tõusma, kuid taipas, mis võib siis juhtuda, ja langes taas käterätile. "Kas sa kujutled, mida teed?" Ta hakkas kiiruga rinnahoidja teist otsa kobama.

Mitch naeratas.

"Sul jäävad seljale triibud."

Laura eelistas triipe. See oli hoopis parem, kui lebada

mehe ees alasti. Pagan võtku, sellest masseerimisest hakkasid ta mõtted sassi minema. Mees sillitas ta õlgu, seejärel laskusid ta käed mööda selga allapoole ja puudutasid pükste serva.

"Jäta järele, Ryan!" Laura hääli hoiatas.

Mees võttis naerdes käed ta seljalt.

"Hüva. Olgu." Ta tõusis teksaseid ära võtma ja ujumispükste järgi mõistis Laura, et tema ei ole ainus, kes iha-leb armatsemist.

"Läki?" Mitch küsis seda nii, nagu pakuks midagi suplemisest enamat.

Laura oigas ja isegi hammustas käterätti. Mida kavatses mees nüüd ette võtta?

Sedamööda, kuidas päike läände kaldus, kasvas mõlema iha. Mitch oli ta juures, kui Laural oli tarvis bikiine kinnitada, koju minnes sidus talle käterätti ümber piha. Kodus aitas ta naisel valida kleidiga sobivaid ehteid Alice'i korraldatava peo tarvis. Kui Laura oli vannis, lahkus Mitch ootamatult oma tuppa.

Kuuldes ust avanemas, libises Laura sügavamalt vahtu. Kui mees astus vannituppa nii, nagu ei oleks midagi juhtunud, lebas naine sügaval lõhnava vee ning hoidis pead püsti. Vaatamata sellele, et nad olid juba olnud lähedased ja teda varjas rikkalik vahukiht, Laura punastas.

Mitch Ryan vaatas teda paipoisi pilguga, nagu ei tulnuks talle pähegi, et Laura võib häbeneda.

"Kas ma häirin sind?"

Laura tõstis vahust käe ja osutas uksele.

"Välja!"

Mitch eiras seda liigutust ja istus vanni kõrvale pehmele taburetile. Ta oli juba õhtuks ümber riietunud ning kandis nüüd musta frakki. See sobis talle oivaliselt, nagu alati.

"Ma tulin ainult minutikeseks."

Mitch oskas alati leida jutuajamiseks kõige sobimatuma koha.

Laura ootas. Vaht ta jalgade juures hakkas hajuma ning vesi jahtus.

"Niisiis?" küsis ta lõpuks. Mehe tulek ärritas teda. Ta juuksed olid kuklale sõlmeks keeratud ja jumeistus maha pestud. Mõni juuksesalk langes näole ja kaelale, kuid ta ei julgenud neid ära lükata, sest iga liigutus

vähendanuks vahtu aina enam. Lühidalt, ta tundis end väga kaitsetuna ja haavatavana. Mitch aga istus endiselt ja vaatas teda nii, nagu näeks viimast korda.

Mees puudutas ta ninaotsa ja libistas sõrme üle põse.

"Sa oled päevitanud."

Ja lisaks veel punastad.

"Seda juhtub."

Taas sügenes pikk vaikus. Laura püüdis ta pilku vältida ning hoidis silmad kroomitud torul. Mitch aga uuris teda endiselt. Näis, nagu ei suudaks ta küllastuda naise vaatamisest, nagu tahaks jätta alatiseks meelde iga ta näojoont ja võib-olla ka hinge.

"Tahtsin rääkida testamendist," sõnas Mitch rahulikult.

"Lase tulla," vastas Laura ilmetult. "Kas on juba teada, millal see ette loetakse?"

Mitch kummardus ja toetas küünarnukid põlvedele.

"Pressman kinnitas, et seab homme hommikuks kõik paberid valmis. Tellisin sulle pileti homseks esimesele reisile. Loodetavasti rõõmustad selle üle."

Naine noogutas.

"Me Pressmaniga ei näe põhjust, miks sa ei võiks oodata lahutust Ühendriikides, kui selleks tekib vajadus. Ah jaa! Pidin äärepealt unustama." Ta võttis taskust väikese musta sametkarbi. "Tahaksin selle sulle kinkida."

Laura avas karbi värisevate sõrmedega. Selles oli pisike kuldne "Nikoni" kaamera keti otsas. Tagaküljele oli graveeritud kiri: "Parimale piltnikule, keda ma tunnen."

Möödus paar sekundit. Siis veel ja veel. Laura kartis kangesti, et puhkeb nutma. Ta tahtnuks kas või midagi öelda, kuid kõrisse kerkis klomp, mis takistas koos talle osaks saanud solvangutega rääkimast.

"Loodan, et see sulle meeldib," lausus Mitch mahedalt.

Laura tõstis pilgu, ent ei suutnud lugeda mehe näolt mingeid tundeid. Vahest leidis seal üksnes tänulikkuse vari selle eest, et ta aitas Mitchi plaane ellu viia. Miks ka mitte? Ta abistas meest tõesti kahe miljoni kättesaamisel.

"See meeldib mulle tõesti väga," Laura sulges karbi ja asetas kõrvale.

Jälle tekkis paus. Seekord veelgi pikem. Ent naist vaevas uudishimu ja ta küsis ükskõiksust teeseldes:

"Sa rääkisid, et selle pärandiga on sul suured plaanid.

Millised, kui see ei ole saladus?"

Ime küll, kuid mees vastas. Enne seda lõdvendas ta lipsusõlme, nagu oleks tal kuum.

"Tahame seda või mitte," alustas ta vaikselt, "kuid on aeg hakata tootmist mehhaniseerima. Saare ühe suurema istanduse omanikuna ja suure tööandjana pean mõtlema sellele, kuidas vältida tööpuudust ja luua töökohti. Enne aga peavad töölised saama hariduse. On tarvis tasuta õppeasutust, kuhu võib astuda iga soovija. Peale selle hakkasin juba asutama saarele ülikooli. Peale üldhariduskursuse hakataks seal andma ka erialateadmisi. Kõigeiks selleks on mulle vaja teatud rahasummat. Ma valmistasin paluma abi parlamendilt ja igasugustelt fondidelt, kellelt on võimalik saada. Ma ei kavatsenud raha saamiseks abielluda, aga kui sa saabusid ja esitlesid end minu pruudina... Selline viis tehnikaprotsessi edendamiseks näis mulle kõige lihtsam."

See närukael naeratas!

Laura ohkas ja mõtles järele. Võib-olla on selle õilsa ettekäände all midagi musta? Miks ta äkitselt muutus nii heatahtlikuks?

"Ah jaa, muide," ütles Mitch ja seadis istme omaale kohale. "Ma vist ei rääkinud sulle, et leidsin sinu peidetud filmi. See oli hea mõte – pista kassett juhiistme alla. Kui sa ei oleks maasturit mülkasse ajanud, ei oleks ma seda leidnud." Mitch muheles. "See veeres välja, kui hakkasime autot kraavist tirima."

Laura punastas. Oh, kui tal oleks läinud korda seda mujale peita! Nii raske oli ju seda endale jätta.

"Kuidas pildid välja tulid?" küsis ta vastu tahtmist.

"Väga hästi. Muidugi on nendel peamiselt kujutatud mind. Kas sulle ei lähe tüütavaks pildistada aina üht ja sama?"

"Ei lähe." Vähemalt mitte siis, kui ta klõpsutab sellist veetlevat meest nagu Mitch. "Ma ei usugi, et sa lubaksid mul kas või ühe neist endale jätta," tegi Laura nõrga katse. Ta oleks tõesti tahtnud midagi temast mälestuseks säilitada, olgu see kas või foto ja kuldne "Nikon".

Ent mees arvas, et nende sõnade taga peitub mingi kuri kavatsus, ja ta astus ukse poole.

"Hiljem näen seda teisejärgulise ajakirja kaanel? Ei, seda ma ei tee, kallid. Isegi mitte sulle."

Alice Keatoni korraldatud pidu osutus just selliseks, nagu Laura oli seda kujutlenud. Mere kaldal asuvas kaunistatud majas mängis kolm ansamblit – eraldi Ühendriikidest tellitud rokigrupp, vähem kätarrikas ja andekam orkester Fort-de-France'ist ning mõistagi kohalik keelpilligrupp Saint-Pierry'st. Kõigis tubades jutles külalisi, valitud ring üldtuntud inimesi – senaatoreid, advokaate ja näitlejaid.

Juba esimestest minutitest peale tundis Laura end siin ehamugavalt. Niipea, kui nad sisse astusid, võttis Alice Mitchil käe alt kinni ja viis ta kusagile. Laura astus malbelt einelaua juurde. Seal leidis kõike, mida hing võis ihaldada, kuid ükski suutäis ei läinud Laural kurgust alla. Sestap võttis ta kandikult šampanjaklaasi, seadis end nurgas sisse ja jälgis pidulisi.

Nüüd vestles Mitch senaatoriga New Yorgist. Alice hoidis tal endiselt käe alt kinni ning näis olevat endaga ülimalt rahul. Nagu alati, kandis ta helesinist, sügava dekolteega kleiti, mis teda väga avameelselt paljastas. Ka see rikkus Laura rahu. Sellises kleidis võinuks võrgutada isegi preestri.

Kiivusega võideldes jälgis Laura, kuidas Mitch puudutab oma endise pruudi paljast selga, paludes temalt luba minna vahuveini tooma.

Laura tundis end oma maitsetus, kõrge kraega kleidis üpris kohmakana. Ta läks kõõki ning palus sealt pudeli šampanjat ja klaasi. Kaelas rippus tal Mitch Ryani kingitud kuldkaamera, kuid siin ei tulnud mees talle piisavalt lähedale, et seda märgata.

Laura sai palutu, tänas ja läks tagaukse kaudu mere-
randa.

Seljataha jäi tohutu valge kivihoone ning muusika ja naer, millela polnuks kujutletav ükski pidu. Selletagi tavatult rikas Mitchell Robeson Ryan III pidi saama täna õhtul veel kaks miljonit dollarit.

Laura lonkis piki kallast märjal liival. Tumedast veest peegeldusid tähed. Püris veepiiril tõmbas ta kingad jalast ja astus edasi paljajalu. Veinipudel ühes ja klaas teises käes, mõtiskles ta oma elust, tööst ja sellest, kuidas päästa perefarm, tasuda rahaahnetele riigiametnikele maksu-

võlg. Ent pikapeale läksid ta mõtted taas Mitch Ryanile. Ta hakkas värisema, meenutades nende esimest ja ainsat lähedust, nende pulmaöö sõnulseletamatut naudingut. Laura ütles endale jälle, et ta on mehele pelgalt turist, üks tema paljudest naistest, kuid mees on temale kõik. Mitch oskas olla aus, korralik, lahke, hell, vaimustav, meelas ja armastav.

Laura kleidiserv sai niiskeks, kuid ta aina hulkus, osutamata sellele vähimatki tähelepanu, nautis kontrasti jaheda merevee ja sooja kaldaliiva vahel. No miks, miks ta ometi pidi armuma just Mitch Ryanisse? Miks mitte kellessegi endaga võrdsesse?

Majast kostev muusika vaigis kaugusse, kostis ainult lainete tasast müha. Laura pidas parajasti aru, kas mitte lahti riietuda ja kuuvalgel suprema minna, kuid sel hetkel ilmus tema.

"Mida sa siin teed?" küsis mees leebelt. Ta häälest kostis uudishimu.

Laura pöördus mehe poole, kellest saab varsti ta endine abikaasa. Mitch Ryan seisis pisut eemal, käed elegantsete mustade pükste taskus, kuub lahti nõõbitud ja oiuline valge siidsärk nähtaval. Laural tekkis ületamatu soov läigatada talle veiniülejäak näkku ja öelda, et ta end siit koristaks. Ta ehk olekski sellega haldkama saanud, kui Mitch poleks ligi astunud ning võtnud talt viisakalt, kuid kindlalt klaasi ja pudeli, mis oli peaaegu tühi.

"Kas sa jõid tõesti selle kõik üksinda ära?" imestas Mitch. See ei olnud tema moodi. See ei olnud üldse Laura moodi!

"Ei." Naine itsitas. Äkitselt tundis ta end joobnuna ja meeletuna. "Jõin lainete kohina saatel koos oma armukesega."

Mitch vaatas ebalevalt ringi. Laura ei osanud arvata, kas ta tahab kontrollida tema sõnade õigsust või lihtsalt uurida, kas nad on siin kahekesi.

Mees valas šampanjajäägi klaasi ja rüüpas piisakese. Tühja pudeli lennutas ta eemale. Sõnalausumatult astus ta Laura juurde ja tõstis klaasi ta huulte. Naine jõi. Taas kerkis ta mällu kõik, mida siin tahtis unustada – see mees, ta hellitused, südamevalu...

Äkki pöördus ta järsult ja jäi vaatama ühetooniliselt kaldale veerevaid laineid.

"Miks sa siia tulid?"

"Ma igatsesin sinu järele."
 Laura puhkes naerma. Sellised sõnad talle nüüd enam ei mõju.
 "No mis sa ütled! Juba nii ruttu?"
 Mitch astus lähemale.
 "Ometi on see nii."
 Naine lükkas ta käed kõrvale.
 "Mine tagasi oma Alice'i juurde."
 Ent mees asetas taas käed ta õlgadele.
 "Ah siis selles on lugu," lausus ta pikkamisi ja vaatas Laurale huviga otsa. "Oled Alice'i pärast armukade?"
 "Ma ei ole kellegi pärast armukade." Vastuses hakkas tagasihoitud pahameel välja lööma. "Lihtsalt ma... Ma kaotan mõistuse!"
 "Mille pärast?" Mitch vaatas teda ainiti.
 "Ma ei tea." Ja see oli tõsi. "Küllap tahan lihtsalt koju tagasi," lõpetas Laura juba rahulikult ja tõmbas väriseva peoga üle näo.
 "Ma ju ütlesin sulle. Homme hommikul lendad tagasi." Selles ongi kogu lugu, mõtles Laura kurjalt. Ta pöördus kõrvale ja vaatas taas lakkamatult kohisevaid murlaineid.
 "Minu arvates oled juba öelnud kõik, mida tahtsid. Miks sa nüüd mind rahule ei jäta ja oma peole tagasi ei lähe?"
 "Ei."
 See vastus pahandas Laurat veelgi enam.
 "Sind hakatakse otsima."
 Sellest Mitch ei hoolinud.
 "Ma tahan teada, miks sa peolt ära läksid." Mehe nägu tõsines. "Kas keegi solvas sind? Jälle Alice?"
 "Ei." Laura pöördus mornilt kõrvale.
 "Siis ei saa ma millestki aru."
 Laura ei arvanudki, et keegi võiks temast aru saada. Ta astus mehest eemale, et see ei näeks ta pisaraid.
 Ent Mitch ei mõelnudki temast maha jääda.
 "See kõik on Alice'i pärast, kas jah? Ja sina oled armukade?" järeltas mees teatud vaimustuseannusega.
 "Ei ole!"
 "Oled küll."
 Tühja kah, olgu ta siis kiivas.
 "Sul ei ole selleks mingit põhjust." Mitchi vaikne, rahulik visadus hakkas Laurale vähehaaval mõjuma.
 "See, mis meil Alice'iga oli, on ammu lõppenud."

"Kas tõesti? Miks sa siis meie pulmala järgnenud päeval temaga koos merel sõitmas käisid?" lipas Laural tahtmatult suust.
 "Ma ainult tahtsin temaga rääkida."
 Oli täiesti ilmne, et Laura teda ei usu. Bestap hakkas ta väsinult seletama:
 "Ma tunnen Alice'i kalduvust teha kõigest teater. Kui oleksime rääkinud kusagil mujal, korraldanuks ta kindlasti vastiku marulise stseeni. Ta oskas seda sealgi teha, kuid õnneks sadamas, kus meid keegi ei näinud, ning rahunes paarikümne minuti pärast maha."
 Jah, see võis tõesti ka nii olla, arvas Laura.
 "Miks ta siis liigub igal pool, kuhu me läheme, ja aina keerleb sinu ümber?"
 Mitch vaatas Laurat huviga. Naisele isegi näis, et Mitchil hakkas temast kahju. Aga kui ta taas rääkima hakkas, kõlas ta hääli rahulikult ja tundetult:
 "Me liigume temaga ühedes ja samades ringkondades. Pealegi..." Mees kõrvaldas kuuelt kujutletava tolmukübeme. "Kuna me kavatsame sinuga lahku minna, siis arvasin, et sulle ei ole oluline, kellega ma kohtun või magan."
 Ent algul oligi see talle oluline. Nüüd muidugi enam mitte. Laura pöördus kõrvale. Ta silmades särasid jälle pisarad.
 "Jah. Ei olegi."
 "Miks sa siis nutad?"
 "Ma ei nuta."
 Ent mees pööras ta enda poole ja nägi üle põskede nirisevaid pisaraid. Nüüd ei saanud Laura enam eitada, et nutab.
 "Aga tegelikult see on ju sulle oluline. Kas võt pisutki, aga see kõik teeb sulle muret," lausus mees inimestunult, isegi rõõmsalt.
 "Jah... Teeb küll..." Aga mis tähtsust sel enam on? Homme ta lahkub ja pärast seda asub elu taas endistele rööbastele.
 Mitch puhkes naerma ja raputas pead, nagu laidaks iseennast.
 "Kui mõtlen sellele, mida mul tuli viimastel päevadel üle elada..."
 "Mida tal tuli üle elada!" pahutses Laura.
 "Jah, mida mul tuli üle elada. Sa ei oska kujutledagi, mitu korda tuli mul käia külma duši all, et end vaas hoida ja sind mitte puudutada."

Laura vaatas talle vihast sätendavate silmadega otsa. "Mida sa tahad sellega öelda? Sina..." Nüüd teadis Laura lõplikult, kuidas mees temasse suhtub. "Miks sa siis seda ei teinud?" küsis ta külmalt. "Seda enam, et oled juba selle eest maksnud."

Mitch sattus segadusse.

"Maksnud?"

"Jah. Rahas. Ma mõtlen viit tuhandet dollarit, mis sa mulle pulmajärgsel päeval ümbrikusse jätsid."

Lõpuks taipas mees, mida Laura öelda tahtis.

"Selle raha jätsin sulle hotelliarve tasumiseks."

"Hotelliarve?"

"Jah. Fort-de-France'i hotellis, kus sa peatusid, kui tulid siia ajakirja "Isik" ülesandel," kuulutas Mitch kuilt. "Sa peaksid seda väga hästi mäletama."

Laural vajus suu lahti.

"Kas sa tead seda juba ammu?"

"Tegelikult algusest peale. Ja kuidas ma sinu arvates sellest teada sain?"

Laura oli nüüd täielikus segaduses. Ta tundis, et parem oleks istuda.

"Ma ei saa aru, millest sa räägid."

Mitch asetaskuue liivale, istus ta kõrvale ja jätkas:

"Sa ei oska arvatagi, kui raske on leida New Yorgis kutselist piltnikku, kui tead temast ainult seda, et ta on heledapäine ja väga-väga ilus neiu. Tervelt kolm nädalat töötas minu heaks üks paremaid New Yorgi detektiivibüroosid, et sind leida, kuid asjatult, kuni sain täiesti juhuslikult teada, et ühel "Isiku" korrespondendil juhtus ebameeldivus "Nikoniga". Pärast seda läksin kohe toimetusse."

"Seejärel astusidki nad minuga ühendusse ja pakusid mulle seda ülesannet?"

Mitch noogutas.

"Algul sa keeldusid. Siis läksin sinna veel kord ja nõudsin, et nad pakuksid sulle viisteist tuhat dollarit, kui mind Martinique'il pildistad."

Just seda summat oli vaja vanemaile, et farm neile alles jääks.

"Sa teadsid ka seda?" küsis Laura. "Perefarmi tasumata võlast?"

"Noh, kui olin saanud teada sinu nime, ei olnud ülejäänud teavet enam raske hankida."

"Sa siis palusid toimetust, et nad saadaksid just mind." Mitch noogutas. "Aga miks?"

Seekord näis mehel olevat pisut piinlik.

"Tahtsin anda sulle õpetust. Vaata... Mul on piltnike suhtes eelarvamus... Eriti kui on tegemist ilusa tüdrukuga. Mõni viimane aasta oli mu ema raskelt haige ega saanud reisida. Isal tuli mõistagi palju ringi liikuda. Ajakirjandus ei teadnud tõelist põhjust, miks ema temaga kaasas ei ole, hakkas levitama selle kohta igasugust keelepeksu. Emal oli ääretult raske näha kirjutisi, kus oli juttu isa arvututest armusidemetest nii siin kui välismaal. Nii palju, kui mina tean, jäi ta alati emale truuks, aga ta oli ilus ja rikas mees, liikus kõrgemates ringkondades ning oli sobiv objekt sellisteks lõksutamisteks."

Ema kannatas kaua, kuid lõpuks muutus see talle talumatuks. Kui ta nägi ükskord New Yorgi lehes kõnekat fotot, mis kujutas isa tantsimas ilusa, mõjuka ja äsja lehestunud daamiga, sooritas enesetapu. Kõik võinuks olla veelgi halvem, lisas ta vaikselt, meenutades toona juhtunut. "Ta lihtsalt võttis liiga suure annuse uinutit. Arst ütles, et surm saabus kiiresti ja valutult. Mina leidsin ta surnuna."

"Oi, Mitch!" hüüdis Laura ja kallutas end tema poole, kuid mees eemaldus, soovides rääkida lõpuni.

"Aga see ei ole selles loos veel kõige hullem," jätkas ta kibedalt. "Kõige hullem oli see, et tegemist oli võltsinguga. Isa oli tõesti sellel vastuvõtul ja too daam viibis seal, kuid nad läksid sinna lahus ega tantsinud. See oli trikk. Fotomontaaž."

Mõistagi tahtsin alustada kohtuprotsessi, kuid isa oli selle vastu. Ta sai aru, et kõige halvem on juba juhtunud, emale see elu tagasi ei anna ja ei maksa meie perekonnale enam tähelepanu tõmmata. Ta suri murtud mehena.

Ometi töötasin pärast ta surma, et maksan kätte. Püüdsin teha kõik, et keegi ei saaks enam meie perekonda niiviisi kahjustada."

"Oi, Mitch," sosistas liigutatud Laura. "Anna mulle andeks. Ma ju ei teadnud."

Mitch pöördus tema poole ja tunnistas ausalt:

"Nüüd sa vist saad aru, miks ma niiviisi reageerisin, kui sai mind "Xenoni" klubi uksest pildistatud. See neiu ei olnud minuga koos. Ma ainult avasin talle ukse. See pärast siis, kui ma sind nägin..."

"Ma saan sellest aru," vastas Laura. Ta sai tööpoolest aru.

"Püüdsin sind leida. Tahtsin sulle isegi lõhutatud kaamera eest tasuda..."

"Siis otsustasid mitte enam kätte maksta ja lasksid saata mind siia, et mulle tõtt rääkida."

Mitch kehtas õlgu.

"Mul ei olnud tõesti kavatsust sulle kätte maksta, aga kui sa hakkasid lennujaamas pildistama Bettinat ja Harrisoni, oli see juba väga halb."

"Sa olid seal?!" hüüdis Laura.

Mees naeratas.

"Kümne jala kaugusel sinu selja taga. Mind pahandas see, et pildistasid õde ja venda, kui sul oli ülesanne pildistada üksnes mind..."

"...ja siis järgnesid mulle hotelli?" oletas Laura. "Teistiti ei saanud see olla."

Mitch noogutas.

"Maksin seal juhatajale, et ta ei hakkaks lärmi lööma, kui sind mõne päeva jooksul seal näha ei ole."

"Järelikult oli sul juba siis kavas mind oma majas vangis hoida?" hüüdis Laura taas imestunult.

Mees sattus taas segadusse.

"Kõigest päeva või paar, et sulle pisut õpetust anda. Ent ma muutsin oma otsust, kui sain teada, et sul jätkus häbematus tungida minu koju ja nimetada end minu pruudiks. See oli juba liig."

"Siis ei kavatsenud sa veel sundida mind oma naiseks saama?"

"Ei. Algul mitte. Algul ma üksnes hirmutasin sind sellega. Aga kui olin sind paremini tundma õppinud... Sa pead minust aru saama, Laura. Tahtsin väga, et sa siia jääksid."

"Aga pildid?" Laura süda soojenes. "Miks sa lubasid end pildistada?"

"Ah see!" Mitch naeratas. "See oli üks tehingu tingimustest, mille ma Stantoniga sõlmisin. Tasu selle eest, et ta sind siia saatis. Üks nendest ilmub ajakirja viieteistkümnenda mai numbri kaanel. Selles on ka lugu minust. Seitsmel leheküljel."

"Oh, Mitch!" hüüdis Laura vaimustatult ja põimis käed ümber mehe kaela. "Ma olen nii õnnelik!"

Mitch vabastas end ja naeratas.

"Arvasingi, et sa selle üle rõõmustad. Pildid olid tõepoolest hästi õnnestunud. Isegi Stanton kiitis neid."

Mõne hetke seedis Laura seda uudist, ent samas pöör-

dusid ta mõtted tagasi nende keeruliste suhete juurde. Ta ei saanud veel paljustki aru ning seepärast kõnetas ta Mitchi taas.

"Hea küll. Oletan, et otsustasid jätta mind siia kättemaksmiseks. Ehk olin selle ära teeninud. Aga meie pulmaöö ja kõik muu? Kas ka see oli tehtud kättemaksmiseks?"

Seda Laura muidugi ei uskunud.

"Ma ei suutnud kuidagi uskuda, et sul polnud kunagi mehi olnud. Sinu käitumise, su enesekindluse põhjal arvasin, et see ei ole võimalik ja et sa lihtsalt irvitad minu üle. Aga Laura, ma ei oleks kunagi nii teinud, kui sa poleks ise seda tahtnud." Mitch vaatas talle siiralt otsa. "Sa pead seda uskuma. Ühest sinu sõnast piisanuks minu peatamiseks."

"Ma tean."

"Sa siis ei ole mulle pahane?"

"Selle öö pärast? Ei."

Mitch nägi, et Laura on segaduses.

"Ometi teeb sulle miski ikka veel muret?"

Mehe terase pilgu vältimiseks võttis Laura peo liiva täis ja vaatas, kuidas helkivad terakesed läbi sõrmede jooksevad.

"Mitch, sa rääkisid mulle, miks sa seda kõike tegid, aga sa ei öelnud, kuidas sa sellesse suhtud – minusse, pulma ja kõigesse muusse."

"Kas tõesti?" Mitch pani talle ettevaatlikult käe ümber piha. "Arvasin, et ütlesin seda sulle vähemalt tuhat korda, nii sõnade kui tegudega, aga selgub, et mul ei tulnud sellest midagi välja."

Naine tundis oimul ta hingeõhku.

"Miks sa siis mind pulmajärgsel hommikul maha jätsid?" küsis Laura ja libistas käe üle ta targeldatud särgi.

"Seepärast, et mul oli meeles, millised olid su silmad tollel ööl, kui sind voodisse viisin," lausus Mitch vaikselt. "Tundsin end kütina, kes jälitab kaitsetut hirve. Ma ei suutnud end tagasi hoida ja juhtuski see, mis juhtus. Ma ihaldasin sind väga. Kui sain teada, et olid neitsi, siis mõistsin, et pean sinust võimalikult kaugemale hoiduma. Ma ei võinud lubada, et see, mis meil oli, korduks. Ent kui sa nüüd nõustud siia jääma, siis toimub see juba meie vastastikusel soovil. Ma tean, et ka sina seda soovid."

Laurale meenus, mitu korda oli mees andnud talle

võimaluse läheduseks, ja oleks äärepealt oianud.

"Tähendab, kõik need pikad tunnid, mis sa kodust ära viibisid..."

"...olid pelgalt riugas," kinnitas Mitch. "Sinu turvalisuse heaks. Kui sa oleksid ainult teadnud, kuidas ma tahtsin tollal sinu juures olla..."

"Oh, Mitch." Laura pani käed näo ette ja raputas pead. "Kuidas me küll ise oma suhted nii sassi ajasime?"

Mees kõrvaldas õrnalt ta käed.

"Õnneks on veel võimalik kõike parandada. Kõik ei ole ju veel kadunud."

Laura ei julgenud isegi loota. Ta vaatas mehele küsivalt silma.

"Nüüd sa tead, kuidas ma sind armastan," sosistas Mitch ja surus ta enda vastu. Kui ta pikaleveninud suudluse katkestas, ei olnud naisel ta tunnete suhtes enam kahtlusi. "Ja ma teen kõik, et sa oleksid õnnelik."

"Isegi laseksid mind ära, kui sooviksin lahkuda?"

"Isegi seda," vastas Mitch ja vastas talle oma mere-siniste silmadega otsa.

"Tead, Mitch, tegelikult ma ei tahtnudki siit lahkuda."

Laura seadis end mehe süleluses õdusamalt sisse. "Arvasin, et hoopis sina soovid nüüd minu lahkumist. Ma armastan sind nii, nagu ei ole veel kedagi armastanud."

"Järelikult jääd siia?" Mehe silmis sädeles lootus. "Ja me püüame saada taas meheks ja naiseks?"

Laura noogutas.

"Jah, ja seekord juba tõeliselt."

Nende huuled ühinesid suudluseks ja lubaduseks, et see läheb tõepoolest nii.

